

Alexandru Roșu

Sinucigașii **PM**
fumează întotdeauna

Tracis Arte

Alex Roșu

Sinucigașii fumează întotdeauna PM

...păcătoșii fumează! I-am văzut eu trăgând din niște trabucuri enorme!

Ionuța N.I. - *Calea spre mântuire*

Nu există decât o problemă filosofică cu adevărat importantă: sinuciderea.

Albert Camus, *Mitul lui Sisif*

My sister smoked too much. My father smoked too much. My mother smoked too much. I smoke too much. My brother used to smoke too much, and then he gave it up, which was a miracle on the order of the loaves and fishes.

And one time a pretty girl came up to me at a cocktail party, and she asked me, "What are you doing these days?"

"I am committing suicide by cigarette," I replied.

She thought that was reasonably funny. I didn't. I thought it was hideous that I should scorn life that much, sucking away on cancer sticks. My brand is Pall Mall. The authentic suicides ask for Pall Malls. The dilettantes ask for Pell Mells.

Kurt Vonnegut, *Welcome to the Monkey House*

-Ți-am mai zis, băi, că s-o angajat! Da, frate, s-o angajat la Philip Morris. Ce altceva mai vrei să-ți zic? Roșcovan nenorocit! O freacă degeaba pe treizeci de milioane. Fir-ar al naibii cu ochii lui!

-Stai liniștit! Ce te enervezi așa?

-Băi, da' ce noroc au unii în viață, de nu-i adevărat! N-am avut decât atâta sânge în vene să-mi dau seama, cât de cât, ce vreau să fac în viață și asta, pierde-vară, fute-vânt asta lucrează la București, pe patruzeci de milioane. Cum să nu mă enervez?!

Gyorg luă o gură de bere. Privi de două ori nervos în jur, după care clipi două secunde. Avea pielea pleoapelor foarte subțire.

-Ai văzut *Thank you for smoking?* Îi super tare. Îi cu un fel de purtător de cuvânt pentru firmele de tutun. E prieten cu una de la alcool și unu' de la arme. Se întâlnesc săptămânal și-și povestesc „crimele”.

- O să mă uit, am zis trăgând o dușcă de bere și un fum din țigara abia aprinsă. Apoi am mai dat o tură a barului cu privirea, după care ochii mi s-au închis de somn și amețeală. Am tras aer adânc în piept, apoi am revenit cu atenția la masă.

-Trebuie să vină și Bertzi, o zis că ajunge în douăzeci de minute. Mai ții minte când îi ziceam *utist împuțit?* Sau atunci, după meci, când ți-ai stins țigara în cap de nervi? Gyorg începu să râdă înfundat până ce luă o gură de bere clipind suav din pleoapele subțiri.

Mă gândeam la felul în care arătase Bertzi de-a lungul timpului, la frizurile și la momentele când se rădea în cap sau suferea la vreun meci al Stelei în Ligă. Mi-aduceam aminte ochii înlăcrimați după autogolul lui Bănel și mâna tremurândă în care ținea un pall mall lung.

Când va apărea Bertzi, atmosfera se va destinde. Deocamdată e răbdare și tutun. În localul acesta obișnuiam să vin cu Daffodil. Îi plăcea să danseze în clubul de jos, care avea un nume predestinat, dar nu-mi vine-n minte oricât aș încerca să zvârcolesc. Se dădea în vânt după cafeaua și ciocolata amară. Și după melodia *Café con cana* sau, în traducere liberă, *café în cană*. Această expresie mă amuza și râdeam de multe ori, de unul singur, ca un cretin. O caracterizau săruturile lungi și despărțirile colocviale de genul: *nu e vina ta, e a mea, mie nu-mi place de tine!* Cred că fetele sunt luate de la școală într-o zi și fac cursuri unde le învață astfel de prostii. Altfel nu-mi

explic răspândirea clișeeleor și, implicit, *banalizarea despărțirii*. Totul devine din ce în ce mai corect *politic*.

-Ai văzut *Into the wild*? am rupt tăcerea, iar Gyorg a tresărit din visare ridicând pleoapele subțiri de liliac. Cred că l-am văzut de trei ori. Într-un fel, mă obsedează. Să mergi departe, cât poți de departe. Să întorci spatele societății. Toate imaginile alea frumoase și soundtrack-ul. Totul e magnific!

-Da, l-am văzut și eu. E fain, se mulțumi Gyorg să consemneze. Dar eu aveam propriul meu film, așa că am continuat:

-Da, și fata aia care se îndrăgostește de el și toate lunile în care o căutat sălbăticia. Totul îi prefigura destinul, totul a fost o prefață a morții. Pentru că omul nu mai e demult sălbatic, poate nu a fost niciodată. Prima lui calitate este civilizația. El este ceea ce se opune naturii și, implicit, ordinii ei. Dar filmul este despre mult mai mult, e povestea unui vis. Un vis poetic american.

-Mda!, zise Gyorg oarecum plictisit. Era, la un moment dat, un joc de genul. Era super tare! Trebuia să te descurci singur, undeva într-o pădure, complet izolat. De obicei, te hrăneai din vânat și din ce mai culegeai. Vorbesc aici despre ciuperci, fragi sălbatici sau mure. Era foarte *real*.

-Și filmul e după o poveste reală, îl chema Christofer McCandless, dar își spunea Alexander Supertramp. *Supertramp, supertramp, supertramp*, am repetat eu ca un idiot. Am citit recent o carte de-a lui Fowles, *Copacul*. Și acolo e vorba despre sălbăticia pe care omul nu a reușit s-o înțeleagă niciodată, nici măcar artistic. Acea sălbăticie care era considerată o caracteristică a răului, a iadului, o lume pe care doar miracolul civilizator o mai salvează de la pieire. Pe când Fowles e fascinat de sălbăticia aceea unde mâna omului nu se vede. Unde natura este lăsată să se exprime singură, în legile ei. Este acel haos ordonat de care are nevoie orice societate pentru a supraviețui despărțirii atât de îndelungate față de natură. Departe de a fi ecologist, Fowles are dreptate. Tehnologia noastră e doar praf în ochi pentru ecosistemul planetar!

-Mda, ca de obicei, verziți or să zică că ești un prefăcut. Tu nu te duci să strângi gunoaie în munți. TU ești ăla vinovat de poluare, nu EI. Ok, nu mai vine Bertzi ăsta, trebuia să fie aici de o jumătate de oră!

Am tăcut amândoi cam trei minute, sorbindu-ne ultimele guri de bere, aprinzându-ne o nouă țigară. Am făcut semn chelneriței să mai aducă încă un rând de *țimișoreana la halbă*. Bere bună și rece, în sticlă maronie, nu verde ca toate celelalte. Maică-mea era mereu înnebunită după berea din Timișoara și după spuma ei albă. Lucra, pe atunci, la *abatorul cinci* și a navetat vreo douăzeci de

ani. Prin clasa a șaptea a făcut *bere de casă*, expresie care, la vremea respectivă, mă fascina. Semăna cu o formulă magică. A fost cea mai bună bere pe care am băut-o în viața mea. Mama nu a mai făcut, de atunci niciodată bere de casă. A trebuit să mă mulțumesc cu surogatul ei din comerț.

Atmosfera din bar era oarecum încărcată. Se auzeau discuții pe mai multe octave, muzica era în surdină, perdeaua de fum își făcea simțită prezența. În cele din urmă sosi chelnerița cu halbele:

-E bună, observă Gyorg cu zâmbetul pe buze. Uită-te ce fund are! Și ce decolteu! Dacă nu aș fi așa *mulă*, i-aș cere numărul de telefon.

-Ți-ar place să o duci acasă? E bună, n-am ce zice.

-Ehh, oricum nu am mai făcut sex de vreo șase luni, deja a trecut termenul critic. Încep să mă obișnuiesc și fără. Fără femeie, fără probleme, zicea întotdeauna tată-meo, uitându-se la maică-mea. La această ultimă remarcă Gyorg începu să râdă amuzat cu gândul la ceva știut numai de el. *No woman, no cry*. Apropo, ce mai face *Pătrunjel*?

-Bine, lucrează cred.

-În Timi, tot acolo?

-Da, am văzut-o ultima dată acum două săptămâni când am fost să-mi iau *În zahăr de pepene*.

-Ce e *În zăhăr de pepene*?

-Un roman de Richard Brautigan, un beatnic potrivit, un fel de distopie în genul *1984*, mult mai poetică. Totul e făcut din zahăr de pepene, iar oamenii sunt mâncați de tigri. Un roman foarte pe dos. Cred că trebuie să fii *băgat* ca să-l înțelegi.

-Ultima oară când am băgat, m-am uitat la *Four rooms*. A fost genial! Da' nu mai țin minte nimic. L-am privit fascinat.

-Eu ultima oară când am băgat am pus Brahms. Magnific! *Vedeam muzica*.

-Ehe, nu degeaba e interzisă. Toate lucrurile bune sunt interzise. Bine că nu e interzis să muncești ca sclavul pe plantațiilor *lor*. Dă-i în mă-sa cu legile lor de căcat!

-Hei, iar te-ai enervat! E de la Roșcovan. Și ce dacă s-o angajat pe cincizeci de milioane? Oricum nu e mare lucru de el și tot un ratat rămâne. De ce să ne facem sânge rău pentru atâta lucru?! Hai mai bine să bem pentru sănătatea noastră, cât încă mai sunt legale berea și tutunul! Copiii noștri vor putea să bea doar lapte și să consume doar produsele aprobate de Ei. Asta este, n-ai ce să-i faci! Bine că le-o legalizat în Cehia.

-Da' nu compara! România, Cehia, alte lumi, alte mentalități, alți politicieni. Poți să-l compari

pe Vaclav Havel cu Iliescu? Nu poți! Asta e diferența.

Am băut ce a mai rămas din bere și am plecat spre baie. În drumul meu am dat peste o cabină telefonică decorativă din lemn vopsit roșu și geamuri de sticlă. Înăuntru, pe o poliță îngustă, era montat un telefon de epocă. În primă fază, am avut o pornire să îi formez numărul să văd dacă sună și dacă răspunde, dar lichidul îmi umplea vezica. M-am grăbit să deschid ușa aproape trântind-o și m-am repezit asupra primului pisoar. Într-o secundă, capul mi s-a golit de gânduri și a început să-mi amorțească. Mi-am scuturat prichindelul și am dat drumul la robinet. Apa era rece ca gheața și-mi potolea nevoia de umezeală și răcoare. Am tras două servetele una după alta, m-am șters pe mâini și le-am aruncat la coș. Săpunul lichid avea un miros dulceag.

Între timp, apăruse Bertzi, ras în cap, cu fularul Stelei la gât și cu un pall mall între degete. Când m-a văzut, mi-a întins mâna. După ce ne-am salutat, m-am așezat pe scaun și am mai cerut o *timișoreana*, Bertzi îmi face semn să mă apropii de el și-mi șoptește în ureche:

-*Un mesaj de la Arad pentru curva din Banat. Să se audă în toată țara... aici Bertzi se opri; semn că eu trebuia să continui fraza, cu voce tare.*

Nu aveam chef de prostii de genul acesta și am făcut un gest cu mâna *a sictir*. Apoi Bertzi se făcu tot roșu la față și începu să murmure alte imnuri ale galeriei roș-albe. Sunetele ajungeau din ce în ce mai greu la mine, moment în care Gyorg sparse tăcerea:

-Ați auzit de ăla care s-o sinucis de pe clădire la Poli?

-Nu, am zis eu plictisit în timp ce Bertzi dădea din cap. De ce s-o sinucis?

-S-o aruncat de la etajul șapte. Cică era deprimat de când o murit mă-sa. O fost plecat și în State la tac-so, da' s-o întors. Am citit în ziar.

-Da, zise Gyorg, o colegă de-a mea de facultă o zis că-l cunoștea. Vorbea mereu despre moarte și despre sinucidere, a mai avut o tentativă acum două luni. N-ai ce să le faci ăstora, până la urmă tot reușesc. Mă rog, fiecare cu viața lui. Nu mă bag.

Am dat pe gât trei sferturi din sticla de bere. Simțeam gustul ei puțin amar și parcă stomacul mi se umplea de lichid. Imediat, fața mi-a amorțit, iar limba mi se încleștase în gură. Din disperare de cauză mi-am aprins un pall mall. Am tras un fum. După aceea, totul a revenit la normal. Iarba asta a fost odată *sacră*.

Am mai stat vreo jumătate de oră, după care am plecat acasă. Pe drum, vedeam tot felul de

umbre ciudate la colțuri de stradă și-mi imaginam armate întregi de demoni care abia așteptau să mă înșface. Dintotdeauna am știut drumul spre casă. Oricât de beat am fost. De parcă aveam instalat un sistem gps în picioare. Răcoarea nopții a început să se simtă. Deși încă era nădușeală, din când în când mai bătea câte un vânt rece.

Întotdeauna mi-a plăcut să fumez. Țin minte primul meu fum. Aveam paispe ani. Soră-mea m-a învățat. Mă aflam în fața unui cimitir. Eram atât de amețit că vedeam un fel de abur prin aer. Crucile păreau poroase și eterale. Imediat am început să am o altă percepție asupra morții. Se pare că, într-o anumită măsură, tutunul și moartea sunt strâns legate. Mi-a trebuit un an de zile să învăț să trag în piept, până atunci le pufăiam. Când fumul a început să coboare în plămâni, am simțit amețeala aia crudă și am văzut din nou *aburii*. Când fumam mai mult de două pachete pe zi, intram într-un fel de transă, probabil din cauza respirației. O stare de alertă îmi permitea să văd altfel realitatea. Mai precis, irealitatea imediată. Într-o astfel de transă, culorile vii ale prosopului populau distanța dintre ochii mei și cuierul de care atârna. Aveau un fel de strălucire, invizibilă cu ochiul limpede. Aveai nevoie de un ochi dintr-o stare alterată de conștiință, unde obiectele, vorba lui Blecher, o iau *razna*.

Un câine mi-a retezat calea. Am trecut pe partea cealaltă. Mă gândeam să-mi aprind o țigară, dar nu-mi mai rămăsese niciuna. Am scotocit prin toate buzunare, nici urmă de vreun pall mall rătăcit. Plămânii începeau să mi se umfle, iar respirația să se precipite. Probabil am trimis un semnal creierului și el se pregătea să primească o nouă doză de nicotină și acum intră în panică fiindcă nu se întâmplă așa. Noroc cu țigara electronică. Un surogat modern și *ecologic*. Am ajuns la blocul unde stăteam. Mi-am căutat îndelung cheile. După ce am deschis ușa cu cheia de la interfon, am alergat înăuntru. Mă simțeam urmărit. Am urcat scările în grabă până am rămas aproape fără suflare. Am potrivit cheia cu o mână tremurândă, am întors-o de două ori spre stânga și am intrat repede în apartament.

Am aprins lumina pe hol, am pus toate încuietorile, piedicile, gardurile cu sârmă ghimpată și scândurile bătute-n cuie și m-am descălțat.

M-am pus în pat și am început să citesc *Piramida* lui Kadare. După vreo douăzeci de pagini am adormit cu lumina aprinsă. M-am trezit abia spre dimineață, când am intrat în panică că voi întârzia la lucru. Am mai dormit vreo două ore după aceea, cu alarma sunând din zece în zece minute. Am visat un corp imens de femeie. Alergam pe sânii ei uriași ca pe niște dealuri, mă adăpam din cele două sfârcuri gigantice și dormeam în *peștera muierei*. M-a trezit un tors ca de pisică.

Pisicile nu fumează Pall Mall. Ele torc pe Calul din Marlboro.

Se prefăcea că nu vede prin pleoapele lui decât niște lumini și umbre ce se jucau într-un logos oarecare. De multe ori, în vis, putea să întrevadă o altă realitate, dintr-un ascuns episod istoric sau dintr-o viață anterioară. Se trezi cu celălalt corp mergând prin încăperea în care adormise. Aici erau câțiva domni eleganți, cu mustați pomădate, care urmăreau halucinați un spectacol erotic. Era prietena lui care dansa îmbrăcată într-o lenjerie intimă transparentă, cu jartiere negre, arătându-le *profunzimea ei roz*, dând labiile la o parte pentru ca domnii să-și poată încorda privirea prin *pince-nez*-urile lor. Mai târziu (care? visele nu au timp) ea se unduia în brațele unuia dintre ei.

Privirea se întoarse dincolo de pleoape, dar *feelingul* acela mai persistă câteva clipe. Își aminti de vremea când mergea să vândă în piață smochine, bani din care și-a cumpărat patru caiete dictando, două de matematică, trei pixuri, un stilou și o pereche de adidași Nike la mâna a doua. Era vacanța dintre clasele a șaptea și a opta. În vara aceea își făcuse o cameră dintr-un vechi grajd reconșionat cu tencuiala căzută și cărămizi surpate. Mortarul l-a amestecat în curte, l-a învârtit cu lopata, a cărat găleți cu apă și a tencuit pereții rând pe rând. Desigur, nu au ieșit dreșți, ci într-un fel de valuri prin care încă se simșea umezeala. Colșul decăzut pe exterior l-a consolidat cu pietre mari de râu și sârmă groasă de gard.

Atunci a băut pentru prima dată bere și vin de smochine. Berea era de casă și avea un gust inconfundabil de hamei și drojdie. Sticlele au fost depozitate în pivnișă, iar dopurile au fost legate cu așă. După o săptămână de fermentare a fost numai bună. Ocazie perfectă pentru a sărbători mutarea în *scorbură*, unde se putea masturba în voie și scrie poezii de dragoste romanșioase și pline de eminescianisme. Avea patul foarte jos, ca într-o chilie. Aici își va juca cariera de ateu convins și de adânc rănit sentimental.

Înainte de Capacitate, se plimba îndelung cu câinele prin parc, încercând să găsească o legătură cu natura și tăcerea. Acea perioadă i-a rămas în amintire prin culoarea verde a primăverii, prin razele galbene ale soarelui, prin trandafirul albaștru pe care nu a avut curajul să-l ofere Andrei, fata de care se îndrăgostise și prin mirosul de hârtie caldă a caietului dictando în care își făcuse primele scrijelituri.

Bucătăria era liniștită, ca de după-amiază. Lucrase până seara târziu la licență. Ochii îi pulsau din orbite, iar senzația de amețală îi venea din abuzul de tutun. Trăia în propria lui irealitate imediată. Întâmplările ei, erau, de fiecare dată, personale. Cum s-o trezească pe Astrid din cealaltă cameră, să-i spună visul? Ea era foarte calculată în analiza sentimentelor, cu un ochi rece le marca cu semnul întrebării sau cu *q.e.d.*. Era doar o adolescentă nebună, ce încerca să se autodefinescă prin ochii celorlalți. Se cunoștea pe sine așa cum o frunză își cunoaște copacul.

Mai bine să zacă în pat, cu mâinile pe abdomen, să pună un album de Nina Simone și să mai doarmă. Moliciunea saltelei și mătasea plăpumii îi trezi o nouă dorință erotică. Onan nu era un personaj mitologic. Onan era el. Și-o închipuia pe Astrid în mijlocul unei orgii, la care el asista aprobator, îi mângâia din când în când sânii mari și o prindea de sfârcurile întărite. Apoi și-o imagina cu tâțele la soare, pe o rogojină plutitoare deasupra unui nor, îmbrăcată într-un costum popular deschis la piept. Se duc și imaginile, iar după ejaculare nu mai rămâne nimic, în afara unui întuneric paradiziac. Risipa de energie îi gâdila fruntea și obraji.

Apare Blecher, întins pe-o gutieră, cu pletele peste frunte și cu privirea fixă spre peretele lui paludic. Tânărul medicinist Blecher, care a descoperit șamanismul sau limbajul primordial al lucrurilor, doar printr-o prea exagerată luciditate. În Parisul zorilor și al cutremurelor trupești, Blecher, aflând că are o vertebră putredă, se întreaba dacă nu o să-i cadă capul pe trotuar. Mielul are o vertebră în plus și o mult prea complicată soliditate. Oasele lui sunt stânci, gândurile - ierburi negre, venele - râuri învolburate. Natura lui e mai de nesacrificat decât orice paște.

A treia trezire o puse pe seama *zdrobirii* mâinii stângi. Pe partea pe care dormise avea semne ciudate, curbe concentrice, de parcă cineva l-ar fi desenat în timpul somnului. Prietena lui era mai mult o absență decât o prezență. Acum se trezise și se juca, probabil, Sims 2. Ochii ei schițaseră un *hello* indiferent, de dincolo de ramele ochelarilor. Astrid respira dincolo de dunga displayului. *Dincolo* îmbrăca alte forme de viață.

Stăpânii universului au plecat dintr-a treia dimensiune de ceva vreme, iar întoarcerea lor era o chestiune incertă. Citind *Acordul Dimensiunilor Interspațiale*, datând din epoca preedenică, un cititor atent poate rătăci vreme îndelungată pe pagini de o uriașă încărcătură paradiziacă.

Ceaiul verde lipton cu capac galben stătea lângă pat, o gură și setea posttextatică dispăru. Mai devreme (când? viața nu are timp) a urcat în liftul metalic, nou-nouț, cu imitație de lemn pe pereți. Acolo s-a strâmbat în oglindă, iar ecranul indica 1, 2, 3, 4... De la cinci se gândise la nori, apoi la

seninătatea deasupra lor, 6, 7, 8, ființele angelice ar locui aici, 9, 10, o dimensiune necunoscută, o energie galbenă care acoperă lucrurile și privirea. Aici este ultima stație, 10, 11, 12, 13, 14 etaje care și-au pierdut siguranța materială, 15, 16, 17... de aici până și lumina se descompune, devine sunet, 18, 19, 20...parcă până aici poate primul corp să suporte. 21, 22, 23...lăsase în urmă morțile a trei corpuri, 24, 25, 26, încă trei și mai urcă, 27, ultima imagine de sine și mai sus cerul al 28, al 29-lea, o decorporalizare totală, dincolo de zbor. Liftul se oprește, timpul... (care timp? lifturile nu au timp). Primul pas era doar gândul, ideea se răsfiră, respirația era doar adierea unor plămâni ireali. Norii (care nori? în cer nu sunt nori) deveneau albi, consistenți ca laptele condensat (care lapte? norii nu au lapte). Aici se așeză ca să odihnească suflul prim ce-i mai rămăsese prin ascensiune (care suflu? spiritele nu respiră). Umbra umbrei era doar luminoasă. Un punct se poate vedea pe sine, ca o intersecție între presupusa sa formă și ideea de punct. Aici se întrebă (care întrebare? Dumnezeu nu se întrebă niciodată) dacă nu cumva ascensiunea lui luă ceva din metoda reducerii la absurd. Dar cine să răspundă, pentru că în cer nu există suflete. Aceste paranteze de tăcere îl acoperiră matematic ca o geometrie complexă de o formă foarte simplă.

Singură diferență dintre real și ireal e numărul la care ne oprim. El locuia la 10.

Cine a tras primul fum? Cine este fără pete pe plămâni să tragă primul fum! Cred că nu există campanie mass-media mai agresivă, la nivel global, decât aceea împotriva tutunului. Până și industria pornografică, care, vorba aceea, ar trebui să promoveze măcar *țigara de după*, se declară împotrivă. A devenit nu numai incorect politic să fumezi, ci și *not cool*.

N-o să vă plictisesc cu istoria fumatului *de la origini până în prezent*. O istorie care s-ar mai putea intitula : *Cum un ritual poate trece din registrul sacru în cel profan*. Pentru că asta s-a întâmplat: pur și simplu fumatul nu te mai face capabil să intri în legătură cu zeii, ci cu demonii dinlăuntru. Însă ei pot fi înfrânți printr-un singur act de *voință*! Această perspectivă asupra fumatului și a semnificației religioase pe care oamenii i-o conferă am găsit-o în cartea *Cum să te lași de fumat nice & easy*, care în scurt timp de la apariție a devenit un bestseller în toată lumea. Ce cred eu despre fumat e că fumătorii nu ar trebui judecați pentru simplul motiv că se află deja într-un lent proces de sinucidere.

De ce Pall Mall? Pentru că sunt cele mai bune, nu sunt foarte tari, nici foarte ușoare, sunt doar potrivite pentru o experiență plăcută. Dar alții fumează și Pell Mell, zice Vonnegut, aceia nu se sinucid, aceia sunt deja morți.

Mai bine mi-aș face niște *interior mantras* în timp ce cobor scările: Îl am pe Murakami în urechi. Și el se gândește la alergat. A fumat 60 de țigări pe zi pe când scria primul roman. Gabriel Garcia Marquez a stat doi ani închis în casă, cu o considerabilă cantitate de hârtie și tutun, pentru a scrie *Veacul de singurătate*. Am putea spune că poetul s-a născut pentru a fi inspirat, iar dacă inspirația nu e de ajuns, trebuie să existe o combustie internă și externă care să permită ideii să coboare în mână. Această tipologie umană mi-ar plăcea să o numesc *homo tabacitum*.

Bokonon spunea de multe ori că timpul este aria circulară a propriei lui inexistențe. Mai pe scurt, oamenii nu ar trebui să ia în considerare acest factor disturbator, ci să fie mai relaxați cu timpul lor și, eventual, să-și aprindă un *pall mall light*.

Decât să nu ai somn, mai bine dormi toată ziua. Insomniile mi-au răpit și mie unele nopți. Mă simțeam de parcă cineva, intenționat, voia să mă sfârșească. Acea persoană eram eu. Noaptea trecută făcea parte dintr-o altă perioadă a vieții mele. Eram în acea perioada compensatorie a somnului până când corpul se satură de la atâta inactivitate și începe să zvâcnească. Cu atât mai

mult cu cât astăzi m-am trezit bine dispus. De obicei, după o beție cruntă, cum a fost cea de aseară, mă trezesc mahmur și fără prea mult chef de viață. Astăzi, în schimb, mi-am început ziua cu o ceașcă mare de cafea și cu un pall mall light, care încă avea gustul viselor.

Apoi m-am gândit la Roșcovan și la *bulanul* lui nemaipomenit. Gyorg a fost întotdeauna puțin frustrat. Niciodată nu mi-am dat seama de ce. Poate și el mă vede frustrat sau poate ne suspectăm reciproc de *frustrare*. Oricum ceea ce mi-a atras atenția a fost sinuciderea. Parcă vedeam fereastra de termopan a Politehnicii, etajul șapte, geaca studentului, zborul spre nicăieri. Am să alung aceste imagini cu un nou fum. Am să mă apuc să citesc niște poezii de Rimbaud. Mintea se limpezește atunci când e supusă unei stări poetice. Sau poate nu. Stresul este cel care stimulează sau inhibă. Pentru unii e valabil ceea ce pentru alții e complet greșit. Pentru unii mumă, pentru alții ciumă, iar pentru alții Albert Camus.

Alaltăieri m-am visat cu un al treilea ochi. Eram în camera mea și dintr-o dată am simțit o durere acută între sprâncene. După câteva minute nu mai percepeam starea de vis. M-am pomenit în interiorul capului privind prin cercul dintre sprâncene. Eram incredibil de mic, nu prea aveam o senzație corporală. Singura percepție era aceea că eram, de fapt, replica mea infinită. În fiecare cap al fiecărei ființe din mine era deschis un al treilea ochi și la baza fiecărui cerc era un omuleț care avea la rândul lui un altul între sprâncene și așa mai departe. De fiecare dată eram același, nu mai știu la al câtelea eu m-am oprit, dar de îndată ce am făcut acest lucru, poarta circulară a început să se învârtă spre stânga. Când am pășit cu omulețul în afară, m-am sprijinit de propriul nas și am început să-mi explorez fața. Am intrat înapoi în cap, mi-am imaginat că un flux de lumină îmi pătrunde prin creștet, prin creștetul fiecărui omuleț și din el se răsfrânge prin fiecare ochi și iese prin fiecare poartă circulară. Când m-am trezit aveam corpul complet amorțit. Mi-au trebuit câteva minute bune să revin la realitate.

Tutunul ajută mereu atunci când nu ești prea sigur pe ce țărâm te afli. Primul fum te fixează în această realitate. La fel și prima gură de cafea. Paradoxal, constat acest lucru, deoarece tutunul într-o altă combinație, cum ar fi cea cu alcoolul, are un efect invers. Ajută la transcenderea acestei realități într-una mai fluidă sau mai eterală. Ceea ce confirmă faptul că realitatea sau percepția ei este *o stare* și nu un fapt. Lumea în care trăim este mai puțin solidă decât o piatră, deși lumea conține o groază de pietre. Printre lucrurile cele mai ciudate pe care le observi în vise figurează extrema fragilitate a ființei și, în același timp, indestructibilitatea ei.

Îmi place să ascult Brahms dimineața. Apoi, când soarele începe să-și facă simțită prezența, ascult muzică ambientală. De fapt, ca să încep povestea pachetului de pall mall am nevoie de mult mai multă răbdare și de un efort constant. Nu e ușor să găsești dată exactă a unui început de suicid colectiv. Pall Mall ca trademark a fost introdus pe piața din Marea Britanie în 1899 de către compania Butler & Butler. Numele brandului a fost preluat după un joc popular din secolul al XVII-lea. Pall vine de la latinescul *palla* și desemnează (dacă nu și desenează) o minge, iar mall vine de la *malleus*, însemnând ciocan. Prin combinația de cuvinte Pall Mall s-ar traduce cumva în genul fotbalului sau handballului: minge & ciocan. O viziune istorică destul de comunistă ar putea spune unii, cu precizarea că mingea este un obiect de formă sferică pe când secera, deși are o formă semi-circulară, este o unealtă ascuțită folosită pentru retezarea anumitor tulpini de plante. Mingea este simbolul universului ludic. De aceea putem asocia cunoscuta marcă de țigări cu un logo identitar pentru o anumită apartenență la o clasă socială. Dacă lecturăm mai departe în *O scurtă istorie a fumatului. Fumuri și obiceiuri de clasă. Mărci identitare*, scrisă în 1955 de V.A. Shortstory observăm că, într-adevăr, Pall Mall este prima marcă de țigări „premium” concepută special pentru cea mai înaltă clasă socială.

Aceeași carte ne mai spune și despre anul 1907, unul hotărâtor pentru istoria companiei. Brandul a fost cumpărat de către American Tobacco și folosit pentru a testa diverse inovații în domeniul de profil cum ar fi mărimea „king size”, pentru ca aceasta să devină și mărimea standard. Această marcă de țigări a atins topul popularității, ne spune publicația de profil *Smoking Times*, în 1960, fiind mai apoi detronată de Winston, după ce, în prealabil, Pall Mall introdusese țigările lungi, acestea reprezentând un nou standard.

În 1994, brandul a fost preluat de către Brown & Williamson Tobacco Corporation, pentru ca, în 2004 această companie să fuzioneze cu R.J. Reynolds Tobacco Company, companie care le produce și în acest moment pentru piața din Statele Unite, iar pe plan internațional aparținând de British American Tobacco.

Un alt aspect important în materie de acest brand este pronunția. *Smokers Weekly* îl citează pe Kurt Vonnegut cu următoarea declarație: „Marca mea preferată e Pall Mall. Sinucigași autentici cer Pall Mall. Diletanții cer Pell Mell.”

Tot alaltăieri am răsfoit și faimoasa revistă *Smokers Digest*, unde am citit un articol despre culturile de tutun și despre cum un tratament facial cu frunze proaspete de tutun îți poate revigora tenul și...culmea, te pot ajuta să te lași de fumat. Domnul Smokealeaf, doctor în cigarografie pulmonară a declarat următoarele: „Nivelul de smocherite din sânge crește până la un asemenea

grad încât, în loc să îmbătrânească tenul, îl întinereste prin procesul numit osmonicoză. Astfel, frunzele de tutun și planta în sine nu este neapărat dăunătoare, ci felul în care o folosim poate să ducă la sănătate și viață sau înspre cancer și moarte. Alegerea e a dumneavoastră.”

Mai târziu, m-am uitat încă o dată la filmul lui Jim Jarmush, *Coffee & Cigarettes*. Mi-a plăcut atât de mult încât am decis să mă duc să-mi comand o cafea Lavazza și să fumez un Pall Mall lung. Chelnerița a fost atât de drăguță că mi-a lăsat și o mică bucăciță de ciocolată. Am sorbit puțin din licoarea amară și am tras un fum adânc în piept. Mă simțeam ca în serialul acela, *Seventh Heaven*. Apoi m-am oprit. Pentru o secundă întreaga mea identitate se estompase. Toate eșecurile mele aveau acum un înveliș în hârtia subțire a țigaretii. Pe măsură ce trăgeam din ea, ceea ce știam despre mine că sunt, ardea. La un moment dat a trebuit să o sting și mi-am pierdut conștiința.

M-am trezit după vreo douăzeci sau treizeci de secunde care mi-au părut infinite. Cafeneaua era la fel de goală ca și atunci când am intrat. Ceea ce nu-mi puteam aduce aminte era cum am ajuns aici. De unde am plecat? Cine sunt? Chelnerița discuta ceva cu o prietenă care, probabil, a venit ca să-i țină de urât. Nu puteam să realizez decât că beam o cafea și că îmi aprindeam o nouă țigară. Ca în filmul lui Jarmush.

Cu două săptămâni înainte, am fost de unul singur la un concert de jazz în Piața Unirii. Atmosfera era caldă, iar senzația de jazz și fum (atât pe scenă și-mprejur, cât și în plămâni) era extraordinar de plăcută. Nu aveam nicio altă treabă pe lume decât să fumez și să ascult muzică. De aceea am venit aici, la facultate, ca să mă pot bucura de singurătate. Uneori, de un veac întreg de singurătate.

În apartamentul unde locuiam (nu singur, pentru că nimeni nu-și poate permite să stea singur în chirie) aveam (ca în orice roman al lui Haruki Murakami) o pisică. Semăna cu un tigru și o chema Gâlmă, Gâlmiță, Șosetuță, Lady, Mișcuță sau simplu Pisi. De fiecare dată când pășeam sărea să mă prindă. *Așa merg lucrurile.*

Mult timp după aceea, chiar m-am visat în fața unui pluton de execuție. Cea mai bună metaforă pe care o pot găsi vieții este omul în fața unui pluton execuție. Este cea mai plină de miez imagine a condiției umane. Cealaltă e tot în cheie marqueziană: aceea a colonelului în labirintul său. Lumea are doar două codițe de care tragem în mod repetat. Una ne duce înapoi, cealaltă înainte. Niciodată nu știm de care coadă tragem. Nu tot timpul mă conformez propriilor opinii. Mai mult, în paragraful următor, presimt că mă voi contrazice.

Poate nu am spus îndeajuns: reușeam să mă leg ca atunci când fierbi repede un cartof ca să nu ți se taie maioneza. Eram maioneză în devenire. Plutonul de execuție avea doar o fascinație absurdă asupra mea. Nu am stat niciodată în fața a cinci soldați înarmați cu glonțul pe țevă, gata-gata să-mi vină de hac. De fapt, n-am fost niciodată aproape de moarte. Decât atunci când, mic copil, am alunecat de pe sanie pe asfaltul acoperit de un strat destul de solid de gheață și am strigat: „Mor! Mor!”. Taică-meu a început să râdă copios și m-a salvat din brațele *tragediei*.

Poate că am cearcăne acum sau poate nu am ce face. Oricum ai lua-o, tot nu se leagă. A scrie un roman, spune Bokonon, e ca și cum ai face o maioneză, poate să-ți iasă, poate să ți se taie. Până acum am introdus toate ingredientele: discuția din bar, gândurile mele despre tâmpenii care nu au nimic în comun cu adevăratul subiect al cărții, detaliile despre sinucigaș și inevitabilele țigarete Pell Mell, ostile sănătății oricui.

Acum stau în fotoliu și-mi imaginez exact conversația de la geam: săritura în aer, lungimea ultimei respirații, ultimele gânduri. Apoi trecerea înapoia trupul, despărțirea de celule, descoperirea unei alte vieți, a unei alte situații înafară de incomunicabila și încarcerabila realitate.

A trebuit să-mi aprind repede un Pell Mell, pentru ca imaginea și tristețea să-mi umple gândurile, să-mi pot adânci doar acele imagini care contau cu adevărat: primele secunde de după moarte. E ceva ce mă fascinează atât de tare, încât dacă ar trebui să alerg aș face-o la o foarte mare depărtare de Pământ.

Singurele țigări care se pot compara cu Pell Mell sunt Winston Lights. De altfel, în 1964, Pell Mell a și fost detronat de pe poziția întâi în topul vânzărilor de către Winston. Mă întreb acum, pe măsură ce mă îndrept mai adânc în sinucigaș, ce marcă de țigări fuma? Cum a fost pentru el ultimul fum? Cât de irespirabilă i se părea viața? Cât este de corect politic să te sinucizi în zilele noastre?

Dacă vrem să dăm culoare vremurilor, vom putea aborda următoarea chestiune. Vreau să cred că nicăieri în lume nu mai există un sinucigaș ca al meu. Sinucigașul meu fumează Pall Mall și se numește Albert.

Mai târziu, în fața plutoanelor de execuție, se strecurau printre gloanțe cu viteza lui Neo și a consoartei sale din Matrix. Tulburate erau corpurile când realizau că nu sunt decât cifre pe un ecran imens, într-o bază de date aproape irespirabilă. El era Mielul aka protagonistul sau personajul principal, eroul sau antieroul, personajul sau plăsmuirea în spatele căreia se pot succeda o serie de rememorări mai mult sau mai puțin autobiografice. Toate cuvintele sunt despre tine, despre felul în care ai murit înainte de a te naște sau despre amintirile paradisului intrauterin. Descoperim că ei (actori de plasă sau de plastic sau de ață) se pot desprinde din poveste și pot aluneca din pagină, pe tastatură, pe birou și te pot bate la cap cu problemele lor o noapte întreagă. Unde se duc și de unde vin acești oameni de hârtie ce trăiesc o zi sau două în spatele unor coperti din carton lucios?

Își aminti de ziua în care tatăl său îl duse să vadă pentru prima oară oborul (și nu gheața!). Aici erau tarabele cu cele mai nefolositoare obiecte din lume: bucăți de lucruri, de phoenuri, șuruburi, cartoane, baterii, casete murdare cu banda încâlcită, casetofoane stricate, cărți obscure și reviste porno. Pentru cei cinci lei din buzunar sau cinzeci de mii, cum era pe atunci, puteai să te pricopsești cu un nimic pe care, când vei da de fundul sacului, îl vei vinde și tu. Dar nu pentru asta l-a dus taică-său spre locul inițierii. Căci orice inițiere presupune trecerea prin Tărâmul Lucrurilor Inutile. L-a dus într-o bodegă manelistă unde vechii cerșetori și oameni cu haine murdare beau votcă proastă și mâncau cartofi pai cu o maioneză atât de galbenă încât îți făcea o poftă anorexică. El bea o cola. Peste tot era la fel, plăcerea gustului de coca și aerul lumii.

După lungul drum spre casă, se întorsese cu un pick-up Philips nefuncțional sub brațe, ca să-l repare acasă, pentru că, pe atunci, se credea electrician. Acasă era ora mesei, duminica se servea mereu friptură de pui cu piure și salată de varză. După îmbuibare venea binemeritul somn.

Mai târziu, viața era ca un pluton de execuție. Curățarea minții de impuritate, starea de grație, călătoriile...Blândețea era cheia, desigur. Marea Deschidere în fața Realității, iubirea de fiecare clipă trăită, respectul pentru formele de existență și ratarea totală a limbajului. Fragmentarium dintr-un solfegiu angelic. Să ascuți Divinul din tine până când îți devine voce, până ce îți conduce glandele spre o nouă lumină albă, pură, spre forme ce nu mai există, ce se fac și se desfac într-o altă geometrie. Sunt și alte planete implicate? Mereu. Pentru că stelele ne joacă un horoscop și se mută dintr-o casă în alta pentru a ne crea nouă Experiența.

Îi plăcea să se joace Monopoly și plângea de fiecare dată când pierdea. Monopolul asupra tablei de Joc este scopul oricărui copil ce pornește spre adolescență. Apoi romantismul primei îndrăgostiri și cioranismul primei decepții. Căci Eugène Ionesco nu scrie decât un NU și un Eu, restul sunt rinocerizări. Romeo nu e un surd fotbalist, ci expresia shakesporeană a memoriei. Lumea nu e decât un rubik cube cu fețe infinite, a cărei descifrare se face în sute de vieți din ce în ce mai multifățetate.

Când a tras din țigară primul fum, într-o bodegă, a simțit că amețește și că, în curând, se va prăbuși pe trotuar.

Cu douăzeci de secunde înainte de a se trezi, omul se va întoarce pe cealaltă parte. Apoi va deschide ochii pe întuneric și va verifica ceasul. Muștele l-au chinuit o noapte întreagă. Nervii l-au cuprins încă de aseară. Televizorul s-a stins singur după ora trei. Pe scaun încă stătea paznicul nopții, un pitic cărunt, cu o cărare pe mijloc și cu ochelari de moșneag. Dacă n-ar fi știut mai bine l-ar fi confundat cu Moș Ene. Aici era contrabalansarea somnului. Unul doarme, iar celălalt veghează, mereu. Nu există eternitate decât dacă ne raportăm la privire. Fie că e interioară, fie că aduce mereu cu un obiect exterior minții. Este tot ce înconjurăm. A privi este o formă de masticăție intelectuală. Ne hrănim vizual și înmagazinăm imagini. Le analizăm, le catalogăm și le indexăm într-unul din infinitele sertare de pe scoarța cerebrală.

Omul de acum câteva rânduri este din nou Mielul, care se trezește, în sfârșit se trezește (a câta oară poartă cu sine această iluzie?) după ce a atins din nou extazul prin metode onaniste. Mirosul ce venea de afară era sincer, așa că deschise geamul și privi copacul din față. Era acum la etajul întâi (din nou etajele, scările și scalele). Încearcă o comunicare cu frunzele lui, cu scoarța lui, cu nervurile și seva lui. Își aminti de *necuvinte*. Stări inexplicabile și mai ales incomunicabile. Pentru că totul se rezumă la traducere, din limba sângelui în limba sevei, din limba română în limba ecuațiilor matematice, din limba senzațiilor și emoțiilor în limba sentimentelor, apoi a logicii, a poeziei, a prozei... Câte traduceri, atâtea minciuni ascunse privirii drepte, de la semnificant la semnificat, de la semnificabil la insesizabil.

Atunci scrise *Pisica*, pentru că el era pisica Ulise ce-și pusese lăbuța în semn de nostalgie pe geam, nostalgia după limbajul unic, după semantica primordială al Realității. Aceasta s-a spart ca un vas de lut pe o podea de lemn. Sunetul acela e un fel de big-bang al despărțirii conștiinței de obiectul ei. Fiecare naștere e o spargere a unui vas ermetic. Viața de după se reduce la lipirea bucăților de lut.

-Tu să taci! Tu nu i-ai văzut creierii împrăștiați pe jos, nu ai rămas cu sânge pe mâini. Pur și simplu nu poți înțelege, darămite să scrii despre el! Când ai văzut TU ultima oară sânge? Când te-ai pomenit TU prin prezența oribilă a morții?

-Niciodată! am spus și am închis apelul speriat de această explozie ciudată de sentimente. Cred în irealitatea sângelui. Moartea nu e decât un instrument de măsurat viața. Nu voi sângea niciodată. De ce și-a zdrobit creierii? De ce nu a făcut terapie? De ce nu a fost ajutat să *trăiască*?

Îmi pun aceste întrebări în locul ei. Ea a fost acolo și a văzut tot. Cum poate să cadă cineva din cer atât de aproape de tine încât să i se sfarme creierii pe hainele tale? Cum poți să intri într-o legătură mai profundă cu cineva decât aceasta? Cum poți să dormi după aceea, știind că trupul altuia te-a împrășcat din cap până-n picioare?

-Păi ce să fac? Stau și eu și mă gândesc la o altă parte a lumii? Tu?

-O frec aiurea prin Complex. Ai chef de o bere?

-Sigur. Ne vedem într-o oră la barul cu ceas.

-Sigur! Ceau!

-Ceau!

M-am îmbrăcat cu destul de multă ușurință, deși eram turmentat de gânduri. Când e vremea urâtă, nu-ți prea vine să trăiești, dar parcă nici nu ai sări de la etajul șapte. Nu port decât șosete groase, de iarnă. Am văzut exact cum trebuie să te îmbraci: într-o ținută comodă. Contează doar ceea ce iei pe tine. Așa mi-a spus o voce joasă din borcanul cu vișine. Am pus lingurița pe capac și am băut toată zeama până când vișinele rămase mi s-au rostogolit în gură. Mi-am șters buzele cu un șervețel, m-am încălțat și am pornit spre Complex.

În tramvai mă sună cineva.

-Vezi pe unde treci. Sunt multe *situații* în oraș!

După ce închide, mă uit pe ecran: nr. privat. Nu există mârșăvie mai mare decât apelurile

anonime. Poate să te sune cineva și din altă galaxie, după cât îmi pasă, numai să se prezinte. Sunt trafalmadoreanul *nu știu care*, vă sun în legătură cu următoarea sinucidere. E totuși prea târziu, cum viteza sunetului este mai lentă decât cea a luminii, v-am sunat cu ceva întârziere și probabil catastrofa cosmică a avut deja loc. *Ce prostie!* ar zice marii dictatori ai lumii, gândind prea mult, te umanizezi, iar progresul a fost întotdeauna adus de monștri.

Îl vedeam pe Gyorg venind din depărtare, aproape șchiopătând, cu un hanorac așezat aiurea pe umeri. Am dat mâna cu el și am hotărât să mergem în Dali. Acolo au o sobă încinsă și cel mai bun ceai negru. Merge foarte bine cu un pell mell lung. Singurul disconfort era *imaginația*. De cum am intrat, mi-am dat seama că imaginația mea era mic copil pe lângă cea a lui Dali. Cum poate cineva să trăiască cu asemenea imagini imprimate pe retină precum niște fractali trafalmadorieni?

-Azi la facultă am cunoscut o tipă, am invitat-o și pe ea, o să ajungă cam într-o juma' de oră. Deci avem destul timp să discutăm d'ale noastre până când ne vom cufunda de tot în logica feminină.

-Perfect, am zis fără să surâd.

-Ai auzit de crima de la medicină? Doi studenți l-au tranșat pe unu' și după aia l-or pus într-un geamantan?

-Nu am auzit. În ce cămin?

-Într-unul de medicină.

-Ăla de lângă faculta' de medicină?

-Cred că da.

-Păi am fost acolo la soră-mea, acum ceva timp.

-Bine că nu ai fost acolo în *același* timp.

Bine că nu am fost acolo în același timp. Pe de altă parte, *frigul* îmi intra în oase, iar plombele metalice începeau să-și dizolve fierul în saliva mea. Vedeam doar firele voioase ale sporovăielii celorlalți. De unde veneau rotocoalele concentrice de fum? În cafenea erau câteva rafturi cu cărți. Câteva titluri îmi sar în ochi: Ernst Junger, *Pe falezele de marmură*, Don DeLillo, *Zgomotul alb* și Kurt Vonnegut, *Abatorul cinci* și *Mama Noaptea*.

Mi-era atât de foame, încât stomacul mi se încolăcea ca un șarpe. Mai sunt doar câteva momente până când vom ispăși această treaptă. Treapta falezelor de marmură. Nu mai credeam

deloc într-o poveste. Nimic nu se mai leagă de realitate. E prea *multi* și mult prea *culti*. Cu vreo câteva gânduri în urmă chiar știam ce vreau să spun, acum totul se întunecă. Nicotina își făcuse cu prisosință efectul. Mă zbat între aprinderea unei alte țigări și stingerea celei vechi.

Gyorg îmi luase apărarea de mai multe ori. Credea că ființa mea *ex-centrică* e doar un *cover up* mizer al propriei mele nefericiri. Ar trebui să-l contrazic, dar nu mă mai obolesc.

-Și ziceai că trebuie să vină? E bună?

-Nu e atât bună, cât fermecătoare. Are *acel ceva* pe care toată lumea îl caută. Ai să vezi.

Din clopotul imaginației mele am vizualizat o femeie superbă ieșind goală din valurile mării. Cu siguranță avea *acel ceva*. Plictiseala e marele catalizator al fanteziei. În *acel* imens timp liber, închipuirea ne poate juca o mulțime de feste. Cum ar fi episodul anterior. Mă mai gândeam la *ceva*: din ce fel de plastic sunt făcute manechinele ce stau de strajă în vitrinele magazinelor. Uneori, trec pe lângă ele și am senzația că sunt vii. Unii vor spune că am luat această obsesie din romanul lui M. Blecher, dar nu-i adevărat. Nu, nici Bruno Schultz nu e de vină. Cred că am această obsesie dintr-un episod din Seinfeld.

În fine, a sosit și faimoasa făptură care deține *acel* prețios *ceva*.

-Scuze, băieți, pentru întârziere. Mă numesc Iulia. Îmi pare bine.

-Alex, la fel. Am ridicat ochii din scrumieră, doar ca să-mi așez mai bine cotul și să trag mai lesne din țigară.

Iulia era o femeie la vreo douăzeci de ani, blondă, cam de un metru șaiszeci. Avea un corp foarte frumos rotunjit și niște ochi albaștri spălăciți. Era îmbrăcată destul de gros, cu un pulovăr negru pe care avea imprimat, undeva lângă sânul drept, o panteră roz. Dedesupt avea o cămașă neagră și scurtă. Purta niște blugi mulați, normali, cu talie joasă și o pereche de bocanci din piele-ntoarsă. Avea niște ochelari cu rame aproape invizibile și privea de multe ori peste ei, ca și cum ți-ar da niște ocheade la fiecare privire.

-Iulia ziceai că te numești? Scuză-mă, dar eu nu prea rețin numele persoanelor noi pe care le întâlnesc.

-Mda, și eu am aceeași problemă. Alex, right?

-Olivian, am zis cu o oarecare jenă.

-Ciudat, am avut impresia că te numești Alex. Ai față de Alex. Olivieni nu am cunoscut până acum.

-Acum vei avea plăcerea, am zis ridicându-mă să mă duc la baie. Olivieni spui că nu ai cunoscut, mă întreb dacă trafalmadorieni ai întâlnit.

Am lăsat-o în plin suspans. Aveam din nou sentimentul că femeia asta ascunde ceva foarte ciudat. De cele mai multe ori am probleme cu astfel de femei. E genul de femeie pentru care niciun bărbat nu e de ajuns. Tipul acela care are mereu acea nemulțumire aproape față de oricine. Nu-i nimic, mi-am spus, o să fac câteva glume misogine și-am s-o îndepărtez definitiv. De altfel, cât de mult s-ar putea apropia? Cine ar intra într-un labirint decât un fir de ariadă cu un tezeu ca vârf de lance?!

Când m-am întors, Gyorg se uita la fabuloasele reproduceri după Dali, în vreme ce Iulia bătea un pell mell de masă și îl aprinse cu o flacăra aproape roșiatică. A tras fumul până în adâncuri, apoi l-a expirat încet și lung. Mă simțeam ca în momentele de maximă tensiune și mister din *Zona crepusculară*. Afară se întunecase deja, iluminatul stradal începuse să pâlpâie.

-Cu ce te ocupi tu, Iulia?

-Sunt studentă, în anul trei la Poli, la automatică și calculatoare.

-Și cum e?

-Greu!

-Primii șapte ani sunt grei până ajungi în anul trei, zise râzând Gyorg, după care se uită pe fereastră continuând să zâmbească.

-Dar tu? Cu ce te ocupi?

-Cu privitul făpturilor ca tine, i-am spus. Nu, glumesc. Sunt la master în anul I la Vest și lucrez cu jumătate de normă într-un call center.

-Aha, la ce firmă?

-Să-i spunem *Bormașina Oranj*.

-Interesant nume. Seamănă cu o ghicitoare.

-Ghici ciupercă ce-i ?

-Ciupercă, zise Iulia și m-a blocat definitiv.

Nu știam exact ce s-a întâmplat, dar pe măsură ce a zis *ciupercă*, fața ei a făcut o grimasă atât

de drăguță și o privire atât de oacheșă încât am rămas fără replică. Când mi-am revenit deja mă gândeam cum ar fi să mergi în Amsterdam, să fumezi o ciupercă halucinogenă și să tot întrebi: *Ghici ciupercă ce-i? Ciupercă! Ciupercă! Ciupercă!*

-Auzi, întrerupse Gyorg tăcerea, tu ești de la Poli, ce s-a întâmplat cu băiatul ăla care a sărit de la etajul șapte?

-A murit, am spus sec, aproape izbucnind în râs, dând dovadă de o cruzime și de o nepăsare aproape ieșită din comun.

-Evident, zise Gyorg aproape supărat, uneori mă întreb de ce te bucuri atât de mult de necazul altuia.

-Nu mă bucur deloc, am spus, sunt doar puțin dus cu pluta, sigur că și eu regret întâmplarea, dar ce altceva poți să faci?

-Mă rog, nu pe tine te-am întrebat, o rupse Gyorg și se întoarse spre Iulia.

-Păi da, am fost colegă de cameră cu el și cu soră-sa. A mai încercat să se sinucidă și în mai, prin electrocutare. Nu l-am cunoscut prea bine. Era foarte ciudat, tot timpul îl auzeai vorbind despre sinucidere și repeta mereu că viața nu merită trăită, viața nu are sens, totul este trist pe lume, etc.

-Să nu-mi zici că citea Cioran zi și noapte? am întrebat-o eu, oarecum ironic.

-Ba da, era foarte încântat, mai ales de cartea aceea..., părea să nu-și aducă aminte titlul.

-*Tratat de descompunere*, am intervenit prompt.

-Da, da, zise Iulia, aia e. Am citit și eu puțin din ea și nu mi s-a părut chiar așa de deprimantă. Mă rog, fiecare înțelege ce vrea, în fond și la urma urmei.

-*Lacrimi și sfinți* e cea cu adevărat dureroasă, am completat eu. Când am citit-o îmi venea să urlu și să mă urc pe pereți. Apoi am citit *Mărturisiri și anateme* și m-am cam prins cine era Emil Cioran. Cel mai mare autor umorist al secolului. Umorul lui negru nu a fost egalat până acum. Și știi de ce ?

-De ce? întrebă Iulia oarecum plictisită de faptul că am schimbat un pic subiectul și am luat-o puțin pe ulei.

-Pentru că lumea chiar îl crede, pentru că oamenii nu au umor, pentru că toți cei care îl citesc, o fac doar pentru a se adânci în depresia lor.

-I-auzi! zise Iulia, de data asta cu un surâs semicretin și complet neinteresat. Cu asta s-a încheiat conversația noastră. M-am ridicat de pe scaun, mi-am luat haina în brațe, am dat mâna cu Gyorg și i-am urat zi bună Iuliei. Era timpul să mă duc la lucru.

Fragmente de nisip sau tunete răsfirate la fereastră? Zăcea în geam ca un bibelou ce nu-și poate ascunde kitsch-ul angelic. Castaniada nu era *Castalia* lui Hesse. Castaniada era o plimbare în parcul din spatele Universității, unde frunzele uscate se amestecau cu noroi, unde biserica subterană a studenților era închisă cu un lacăt de bicicletă. Mai sus, pe cărarea ce dădea spre Complex era banca unde Corina se întâlnise cu Moartea. Erau personaje ce populau mintea Mielului: cele pe care le scrijelea în lemn pentru a nu pierde legătura dintre cuvânt și lume. Banca aceea era locul unde își imagină cele mai multe dintre furtuni. Acolo se adunase apa și citise pentru prima dată Rushdie. *Copiii miezului de noapte* începeau întotdeauna cu un dar anume, al lui nu fusese nasul lui Gogol, ci puterea de a schimba decorul unui peisaj cu altul, suprapus: imaginea câinelui Sam ce semăna cu un purcel, o creangă de măr înflorită de un aprilie primăvărat, frunzele toamnei ce cădeau dincolo de pleoape, depresia ce o resimți înainte de bac, țigările poștite în spatele cazinoului părăsit, *La țigănci*, chipul Oanei, care se ilumina la vreun compliment mai desăvârșit poetic, ceaiurile pe care le sorbeau într-un Jelen al disperării, mirosul casei ei vechi și lumânările pe care le sculpta la un atelier din apropiere...

Acum e doar geamul. Nu deslușea decât *amintirea palidă a lucrurilor*, ca și cum orice atingere le-ar îndepărta sau le-ar readuce la viață pentru totdeauna: caietele dictando studentești, cărțile lui Cioran, pista de atletism de pe terenul de sport, țigările poștite sub un ștejar, florile de pușcăpor din fața camerei lui. Toate acestea se învălmășeau fără vreo logică anume și umpleau momentul gol al prezentului. Dar de câte ori, nu ni se întâmplă acest lucru, când prezentul nu e decât un prilej pentru amintirea a ceva? Și de câte ori acest ceva nu se umple de o altă savoare, de toată energia acestui prezent alb și nevătămat de vreo acțiune, alta decât rememorarea?

Acum, într-o zi de mai, când visul-văzutului-dincolo-de-pleoape încă îi stăruia undeva prin senzații, puse apă la fiert ca să-și facă un ceai puternic din fructe uscate. Astrid se trezise demult și trăgea dintr-un pall mall. O văzuse cu coada ochiului prin tocul ușii. Pășii până aproape de ea pentru a o săruta pe buze. Le avea uscate, pentru că nu bea destulă apă.

-Du-te până la magazin să cumperi *niște* suc, *niște* pateu vegetal și *niște* apă.

Grimasa de nemulțumire a Mielului se răspândi pe toată fața până ce îi cuprinse cu încruntare fruntea. Ea se cocoță pe el și îl sărută cu disperare:

-Hai du-te! Eu o să fac mâncare de ciuperci cu gris și usturoi. Apoi ne uităm amândoi la un film.

În stradă, zgomotul orașului era și mai pregnant decât înăuntru. Blocul din care ieșise era unul turn. Acum stătea la etajul întâi. Ușa de la intrare se închise cu zgomot. Peste drum era un ABC înghesuit. Cumpăraseră suc, apă și un pate vegetal Hame. Și niște pâine. La asta nu se gândise. Primise restul, puse produsele în plasă, mulțumi și dădu să plece. Lângă magazin, pe bordură, era o bătrânică ce vindea panseluțe. Le dădea cu 1 leu buchetul. Plăti și plecă cu un zâmbet mai departe. Senzația de levitație îl cuprinse pe trecerea de pietoni. Soarele mergea spre apus, sentimentul era semi-crepuscular. Gândurile se estompaseră, iar o lumină galbenă îi cuprinse capul. Aceste experiențe îi făceau coloana spinării să vibreze.

Când ajunse la ușa metalică apăsase clanța cu o ușoară efortare. Aici se simți ca un cerșetor ce dă buzna într-un apartament oarecare. Astrid era deja în brațele lui când lăsase plasa jos pentru a o lua în brațe.

-Am uitat să-ți spun să iei și pâine.

-Am și luat, zise Mielul, ușurat de faptul că nu era nevoit să se întoarcă din drum. Pățise acest lucru de nenumărate ori când îl trimitea mama lui după cumpărături. De fiecare dată, uita câte ceva.

Filmul acela nu avea nimic în comun cu starea lui de spirit. Era *Anger Management*, iar ei îl vedeau pentru a șaptea oară. Prima dată îl văzuseră la el acasă, camera unde ea nu se simțea niciodată bine. Mirosea mereu a var umed și avea păianjeni pe tavan. Acolo era tărâmul nesiguranței ei. Părinții lui puteau oricând să dea buzna înăuntru. Așa că nu făceau altceva decât să revadă mereu aceleași cinci filme pe care le aveau scrise cu markerul pe cinci cd-uri. Astrid îi decorase camera cu un colaj de poze (ale lui) pe un carton negru, prins de perete prin holșuruburi. Pe o coală arsă la margini, încadrată între poze era scrisă următoarea frază: *Ce-ai face dacă un cuțit mi-ar răsări din inimă?*

Taică-său venise într-o zi să fumeze la el în cameră, iar după ce citise această frază, se întrebese, ca pentru sine: *Ce vrea? Ce vrea?* O întrebare la care nici Mielul nu știa să răspundă și poate nici chiar prietena lui.

Pe celălalt perete stătea un poster cu Guns'n'Roses prins de țeava de gaz. Aceste două întunecimi contrastau culoarea albă a pereților. Lângă poster mai era un corn de cerb de care atârnavă trei crucifixe fosforescente și o vrăjitoare cu un trup de plastic sub o mantie de mătase albă pe care i-o dăruise soră-sa când venise de la mare. La orice mișcare sau zgomot mai puternic vrăjitoarea

începea să vibreze și să scoată sunete desprinse din filme horror de proastă calitate.

Ce vrea? Ce vrea? Câteva zile mai târziu citise *Un veac de singurătate*.

Pentru capitolul ăsta aveam pregătit un manuscris (virtual) de vreo cinci pagini, dar l-am pierdut undeva printr-un folder încărcat de prea multe încercări nereușite. O să improvizez din mers. Mă numesc Olivian Cenușe și sunt operator al unei companii de telefonie mobilă. Lucrez pentru celebra firmă intitulată *Bormașina Oranj*. De ce am ales numele acesta? Veți înțelege în câteva momente. Între timp, am plecat din Complex spre casă. Am făcut un duș, m-am schimbat, iar în vreme ce mi se usca părul, m-am dat puțin pe net. Aici am citit articolele despre misterioasa sinucidere și presupusele motive. Cele mai șocante au fost videoclipurile. Nu *prea* am mai avut poftă de mâncare după aceea.

De vreo trei zile mă zbat între viață și dezgust. De când am văzut imaginile acelea ceva din mentalul meu s-a dizlocat. Apoi am simțit acel profund *dezgust*, față de viața în sine, față de carne, față de materie. Mi-am spus atunci că abia mai pot merge pe picioare, că o să leșin, că la un moment dat toată vloga din mine se va strecura în salt, iar din saltul acela în moarte. Aici nu mai era vorba de tutun, cum îmi închipuiam pueril la început, aici era vorba de *moarte*.

Nu mă puteam eschiva de la serviciu printr-o scuză de genul: *Știi, am o greață teribilă vizavi de tot ceea ce se numește viață. Ar fi o problemă dacă astăzi nu aș mai veni la lucru?* Nu, bineînțeles că nu am procedat așa, mi-am călcat *greața* în picioare, am stors o lămâie și i-am sorbit zeama. M-am încălțat, mi-am luat badge-ul de pe măsuta din hol și am pornit la drum.

Douăsprezece pași *călători* m-au așteptat de cum am coborât scările. Lumea începea să se înceteșeze cu fiecare clipă. Creierul meu era răsfirat pe hainele altora. Simțeam că mă prăbușesc în ceva neatins. Cum intru în clădirea de sticlă și oțel, văd un altar negru cu o poză și o lumânare. Abia dacă am timp să mă uit cine a murit și din ce cauză. Salut bodyguardul de la intrare și mă grăbesc, cu badge-ul în mână spre lift. Aici aștept vreo treizeci de secunde, timp în care mintea îmi stă aproape în loc. Liftul se deschide, iar cea mai încântătoare ființă dă să treacă pe lângă mine. Abia dacă am avut prezența de spirit să-mi înclin capul. Era îmbrăcată într-un pulovăr alb, iar părul era strâns în coc. Zâmbetul ei mi-a dat o senzație eterală. Dar nu aveam timp pentru prea multe măsuri ale gândului. Liftul se oprește la etajul cinci și se deschide cu un sunet. Repet în gând, repet

-Hmmm, am înțeles, patruzeci și trei de lei spuneți?

-Aproximativ, în funcție de cursul euro.

-Nu știu ce să zic, mă mai consult și cu soția să văd ce zice și ea și revin atunci io dacă mă hotărâsc.

-Puteți reveni oricând, domnule Burcă!

-Bine, păi atunci eu vă mulțumesc pentru amabilitate, că știți și dumneavoastră cum merg lucrurile în țara asta, dom'le. Mă scuzați, da' pe vremea lu' Răposatu era altfel, dom'le puteai să trăiești, cu aștia ce faci, mori de foame, vă spun eu, că dumneavoastră sunteți tânăr și nu știți, dar se trăia mai bine înainte și nu era nici bătaia asta de joc...

-Mmm, vă înțeleg, da, da. Păi atunci, domnule Burcă, am rugămintea să reveniți după ce vă sfătuiți cu soția și vă hotărâți. Cu alte informații vă mai pot fi de folos?

-Cu atâta, domnule, cam atât am avut de spus, că știți și dumneavoastră cum este.

-Da...vă înțeleg.

-Așa oameni, ce să mai zic. Acuma vor să-mi taie și pensia, la fiică-mea i-o luat jumate' din salar, o mizerie, dom'le, ca-n țara asta n-ai văzut la nimeni.

-Mda, dacă nu mai doriți și alte informații, atunci eu vă mulțumesc pentru acest apel și vă urez o zi cât mai plăcută.

-Da, da și dumneavoastră vă mulțumesc că ați fost foarte amabil și m-ați ajutat. Nu vă supărați că vă întreb, dar aveți un accent foarte frumos, sunteți cumva ardelean?

-Da, sunt din Timișoara.

-Timișoara, da, acolo de unde o început toată porcăria asta cu capitalismul. Trebuia să stați și voi liniștiți. Că Ceaușescu, să știi, era de zece ori mai bun decât aștia de acum. Iliescu e capul răutăților să știi și tu, că ești tânăr, că el e mai rău decât a fost Ceaușescu...Bun, dar asta e o altă discuție, haideți că mă mai sună cineva pe fix, atunci discut cu soția și revin. La revedere. Pa!

-O zi cât mai frumoasă! La revedere!

-La revedere și sper că nu v-am plicitisit.

Am stat puțin cu ochii pierduți în gol și am sorbit o gură de apă. Simțeam un dezgust care începea să-mi aresteze întreg gâtul. Mi-l și imaginam pe domnul Burcă, într-un apartament neîncălzit (pentru că a fost debransat), cu frigiderul aproape gol, cumpărându-și de mâncare doar atât cât să trăiască de pe azi pe mâine, amintindu-și zilele și epocile de aur, când, poate, nu avea mai multă mâncare, dar peste tot i se zicea că o duce bine, că societatea se îndreaptă în frunte cu marele

Conducător înspre un viitor luminos. Nu am mai avut timp de astfel de gânduri pentru că peste câteva secunde aveam să cunosc un client mulțumit sau nemulțumit al acestei minunate și mărețe companii. Cine ar putea visa mai departe de atât? Ce s-ar fi întâmplat dacă secera și ciocanul aveau culoarea oranj sau comuniștii, în loc de culoarea roșie, ar fi ales culoarea portocalie? Unde-i glumă, nu-i minciună.

-Bormașina Oranj. Bună ziua, numele meu este Olivian Cenușe, cu ce vă pot ajuta?

-Cine? Că nu am auzit. Tare prost vă aud de o vreme, să știți.

-Oli-vi-an Ce-nu-șe!

-Ce-nu-șe! Gata, am notat, că de la un timp îmi notez numele la toți cei cu care discut! Și să știți și dumneavoastră că și înregistrez acest apel!

-Toate apelurile sunt înregistrate.

-Ca să nu mai am surprize cu voi, cum am mai avut!

-Am înțeles, să-mi spuneți cu ce vă pot ajuta?

-Păi cum cu ce? Păi cu reclamația? Nu vezi acolo în calculator că am depus o reclamație. Am scris foarte clar în titlu RECLAMAȚIE și am și subliniat RECLAMAȚIE. Să nu-mi spui că matale ești orb și nici nu vezi să citești?

-Am înțeles! Păi, în cazul acesta, numărul dumneavoastră este acesta de pe care mă apeleți?

-Păi vezi tu altul? Hai verifică, da' mai repede că nu prea am timp! Mă cam grăbesc și nu prea am vreme de pierdut. Știi sau nu, prin urmare, să citești?

-Câteva momente să-mi permiteți...

-Eu îți pun o întrebare foarte simplă și tu mă iei cu «câteva momente», te-am întrebat dacă știi să citești or ba? Dacă nu știi să citești, atunci poți să meri înapoi în clasa a patra.

-Eu am vorbit foarte respectuos cu dumneavoastră și nu voi mai accepta astfel de injurii din partea dumneavoastră.

-Da, bine, da' ce am zis? Din câte văd sunteți cam incompetent, domnule Cenușe! Nu prea merge cu cititul ăsta, ce să faci? Asta e! Vedeți, dacă ați lipsit de la școală în clasa întâi?

-V-am mai atras atenția o dată și vă rog să păstrați aceste opinii pentru dumneavoastră. În ceea ce privește sesizarea dumneavoastră, am căutat în baza de date...

-Păi ți-o luat cam mult, domnule con-sul-tant Ce-nu-șe, ia zi ce zice? Am dreptate, au ba?

-Sesizarea dumneavoastră e în curs de procesare. Urmează să primiți un răspuns în maxim treizeci de zile.

-Cât?

-Treizeci de zile.

-Tu ești nebun, ai luat-o complet razna! Cum crezi că o să stau Eu să aștept după voi treizeci de zile. Păi eu vreau răspunsul ACUM, pe loc. Ce atâta așteptat?

-Păi există un departament specializat care se ocupă de aceste sesizări.

-Ce departament? Dacă și ei se mișcă la fel de repede ca tine, atunci îi clar, toată ziua stau la birou, își beau cafele și-și sorb viața bună, pe când noi,ăștia de la țară, stăm ca proștii și așteptăm treizeci de zile.

-Vă asigur că, în cel mai scurt timp posibil, veți primi un răspuns, iar termenul maxim legal este de treizeci de zile.

-Vă bag în pizda mării voastre de nenorociți și-mi bag pula în toate abonamentele voastre de căcat.....

I-am închis fără a mai spune și altceva. Tremuram de nervi și aveam neapărată nevoie de un *pell mell light* lung și de o cafea. Așa că m-am delogat încă tremurând și mi-am luat badge-ul pentru a merge la etajul șase, unde era fumoarul. Era o încăpere de doi pe doi, frumos amenajată cu geamuri de sus până jos, ca de altfel toată clădirea. Pe trei mese înalte erau amplasate trei scrumiere. Aici îți puteai fuma liniștit țigara și sorbi cafeaua. De la primul fum, amețeala a atins cote aproape sferice, apoi am coborât privirea din tavan la nivelul mesei. Mi-am scos telefonul mobil și l-am pus pe masă. Nu prea aveam pe cine să sun. La celelalte mese mai erau două colege care vorbeau entuziasmate la telefon retrase într-un colț al încăperii. Eu eram la masa din mijloc și priveam pe geam. Deja se întunecase, iar vântul bătea puțin prin nișa deschizăturii geamului. Mă gândeam la toate viețile astea irosite, la toți oamenii cu care intri în contact la un moment dat și apoi își duc viața mai departe. Rareori, același client nimereste tot la tine și atunci, parcă ai senzația de deja-vu, de cunoscut sau de re-cunoscut. Așa e și în viața reală. Pe măsură ce îmbătrânești, numărul de persoane pe care le întâlnești este într-adevăr mai mare, dar numărul de persoane care rămân în preajma ta e din ce în ce mai mic.

Trag ultimul fum! Sting țigara în scrumieră și mă grăbesc să mă loghez. Urmează încă două ore de oameni și apeluri, fiecare cu problema lui și cu ceea ce are el de reproșat. Lumina orașului pâlpâia încet. A început să vină frigul. De mâine mă voi îmbrăca mai bine. Iar după lucru, o să mă duc să mănânc o supă caldă de pui la mall. Doar așa, pentru stomacul meu. Da, o să fie ca un balsam pentru suflet. Cu tăiței sau cu găluște?

Privirea se defocaliza de pe pleoapele închise și se fixa spre interior, spre lumina din creștetul capului. Era primul pas al trezirii. Din mijlocul capului în mijlocul frunții se întindea un fascicul galben. Aici era proiectată o câmpie suspendată unde putea vedea imagini *străine*, învăluite într-un violet crepuscular.

Acum ceva ani, era într-un microbuz, împreună cu niște colegi de clasă și se îndreptau spre Cladova. Oana își puse capul pe genunchii lui și-i povestea, în felul ei subtil, cât este de deprimată. Mielul stătuse puțin pe gânduri, adu-mecă un pic propria lui disperare, propriul său mod de a spune că viața este de rahat, iar singura modalitate de a o depăși e să te plângi încontinuu și oricui. Atitudine care, ceva mai târziu se va transforma, la modul superficial, în generația emo. Atunci erau doar cărțile lui Cioran, care atârnavă ca niște litere de plumb și propria deziluzie sentimentală. Era, oarecum, mereu prea târziu.

Când ajunseră la cabană, Oana și-a pus pe ea un costum negru de baie. Stătea rezemată de speteaza unui scaun de lemn și avea o doză de bere în mână. Mielul stătea ceva mai în spatele ei, îmbrăcat în pantaloni scurți și tricou. Discuția era una banală. Tot ce-și mai putea aminti era că, dintr-o dată, Oana s-a întors spre el pentru a-i spune ceva, iar în răsucire îi văzuse sfârscul roz.

Ceea ce a urmat a rămas pe veci neclar. Totul era construit din ceea ce îi povestiseră prietenii a doua zi. A vrut să se arunce în foc ca să vorbească cu zeul Soare, să se pișe pe prize ca să-și vadă scheletul, să se arunce în fântână. Un singur fir se legăna prin conștiința lui din acea seară: vocea ei. Stătea legănat în hamac, iar vocea ei aproape caldă, aproape copilărească, parcă îi făcea drum prin hățișul în care intrase.

Câțiva ani mai târziu, în fața unui ceai negru cu miere, Oana îi povestise de noaptea-în-care-ea-s-a-dat-la-el, aceeași în care s-a îmbătat groaznic și a vrut să se întâlnească cu Zeul Soare. Nu știuse, pe atunci, că dacă o femeie îți spune problemele ei, *se dă la tine*.

Alte pete visate, alți pixeli morți în manta lui Cărtărescu-pururi-tânăr, alte *uși interzise* de liiceni somnambuli. Totul se frământa într-un artificial a la Bruno Schultz, realitatea se construia cu un ochi pe dos și unul pe față. Un fascicul luminos pe lângă unul întunecat. Astfel ai lumea, *patternul* gigantic prin care se configurează...totul. Forma în care ești prins sau în care funcționezi,

contează mai puțin. Ceea ce contează cu adevărat este ca structura să funcționeze în structură. Iar din nou, structura-care-nu-este-împrejmuită-de-altă-structură să se poată autosustine. Nu contează cine ce face, cine ce spune, atâta timp cât echilibrul general nu este afectat. Patentul, copyright-ul sau semnătura înseamnă atât de puțin în economia universală. Astfel, totul este ființă în ființă, înăuntru și în afară. Fiecare relație sau domeniu sau comunicare între cel puțin două entități creează o supraentitate. Bunăoară, instituția în care lucrezi, clubul de prieteni în care te învârti, cercul celor care împărtășesc aceeași pasiune sau al celor care au aceeași meserie, toate au câte o *supraentitate*.

-Fericirea nu este ceva exterior, îi spuse Astrid cu o voce venită din altă lume, fericirea nu e un lucru mare, nici măcar o plimbare la malul mării sau un câmp plin de frunze luminoase, nu e nici legătura dintre noi, deși ne leagă, nu e nici comunicarea ce ne dă impresia că facem parte din aceeași ființă, nici raiul unde te poți desfăta și spune bancuri cu îngeri. Fericirea e atunci când ești egal cu tine însuși, când îți găsești acea frecvență numai și numai a ta.

Atunci, în capul Mielului, a început să curgă un fascicul de lumină până în locul unde se afla glanda pineală. De acolo se refracta prin mijlocul frunții spre în afară.

Sunetul alarmei, dimineața, trezirea după un somn îndelungat, descotorosirea de cearceafuri, mirosul cafelei, durerea gâtului și a părți de ceafă pe care a adormit, părul încă răvășit... Apoi trezirea la realitatea cărților, privirea pierdută în adâncul gol și întunecat. Încă o zi în care nu știa nimic despre el însuși, în care se mai de-cunoștea cu o treaptă și se îndepărta de o esență mereu întrevăzută care nu apărea niciodată. Ceilalți păreau atât de siguri pe ei, atât de concentrați-pe- ceea-ce-vor-să-facă.

Fotoliul era confortabil, iar lumina veiozei oarecum difuză. Avea un bec de-o sută pe un schelet de lemn, într-o formă paralelipipedică învelită de o husă de pânză. Deschise o carte de Anthony de Mello, *Conștienta*. Frazele erau în același timp amuzante și profunde. Pentru că, probabil toți suntem niște maimuțe idioate care se umflă și se dezumflă pe măsură ce-și satisfac orgoliul. *De fiecare dată când te bucuri când cineva te apreciază și-ți face un compliment, pregătește-te să te simți la fel de deprimat când te critică. Câtă simplitate și cât adevăr. Apăs pe un buton ești fericit, apăs pe alt buton ești trist.* Ești un robot, o mașină, o maimuță. Orgoliul nu creează decât un eu fals și îngâmfat. Să te privești în realitate cu ochii celui care te vede, să vezi în tine exact până unde te-ai convins că ești într-un fel sau altul, de câte ori te-ai definit așa și numai așa și câtă energie ai depus în a impune această imagine ca pe una reală. Tu ești martorul tăcut și te privești pe tine însuși. De

multe ori suntem doar un fum ce dispare atunci când nu mai e nimic de ars. Iar adevăratele noastre eu-ri stau și așteaptă să ne dezmeticim.

Distanța asta este una de adâncime, sunt un eu de suprafață, un eu în interior. Întrebarea nu este, de multe ori, cât de mult ne mințim (căci suntem destul de constanți), ci de cât timp. Jucăm poker cu noi înșine și trișăm. *Așa a fost mereu, așa a fost mereu*. Iar Blecher poate să-și deschidă trupul, să ia coloana vertebrală, să o arunce la gunoi și să-și pună una nouă și bună. Căci putrezirea e mereu mai adâncă decât ne-am putea închipui.

Am uitat, uităm mereu. Un câine poate nu are atâta conștiință ca noi, oamenii, însă n-o să vedem niciodată un câine care se pretinde leu. Și niciodată o girafă care se crede hipopotam. Însă noi ne credem mereu ceea ce nu suntem. Unde e mai mare libertatea, acolo e și mai mare diferența dintre ceea ce ești și ceea ce vrei să pari. Și care e visul după care alergăm? Ăla ce-l vedem în filme, tiparele ce ni se inoculează în basme și povești, în romane și în mass-media? Visul american sau un self-made man? Un învingător sau un erou din romanele polițiste? Cel mai bun amant, cel mai bun profesionist (sic!), cel mai puternic, cel mai inteligent, cel mai simțitor, cel mai fericit. Și toate sunt imagini din care ne construim un eu ideal pe care-l cârpim, din când în când, cu realitate! Pentru că nu vrem să părem absurzi și nici nebuni. Și dincolo de asta, din când în când, ne dăm seama că eul fals nu face față realității, societății, situațiilor concrete de viață, atunci suntem deprimați și ne credem niște ratați. Ratați față de cine?

Dar adevăratul eu e mereu acolo și așteaptă să-l cunoaștem. El nu are pattern și nici nu poate fi văzut prin lentilele noastre raționale. El e prezența noastră, legătura noastră cu aici și acum, cu adevărul și cu sentimentul nostru de a fi. Avem atâtea măști că adevărata noastră piele nu mai poate respira, se zbârcește și se usucă până devine ceva amorf și de nerecunoscut, iar ceea ce a mai rămas, în mod real, din noi, ni se pare puțin și neinteresant.

Mielul își văzu chipul cel adevărat printr-o oglindă scufundată în cursul unei ape. Privi în adânc și-l apucă amețea regăsirii. Atunci, toate elementele primordiale din noi se preschimbă, iar tulburarea aceasta e asemenea momentului când Terra era încă în prefaceri, când lumina nu se despărțise de întuneric, când marea nu se distinsese de uscat, când lumea anorganică nu se desprinsese de cea organică, când planul spiritual și cel mundan nu-și definiseră încă punțile.

Trezește-te în vis și visul se va trezi în tine.

-Da? N-am știut. Deci înseamnă că o știi și pe Iulia. Și ea a fost colegă cu Albert. Cel puțin așa mi-a spus. Așa, vă știți! E bine, atunci. Noah, păi ce pot să zic. *De morți numai de bine, ca să zicem așa*. Nu, nu râd. De ce ai crede că pot să-mi bat joc de un asemenea subiect. Doar mi-am adus aminte de un gând de-al lui Nichita, e adevărat, legat de poeți: *De poeți numai de bine, ca să zicem așa*. Și l-am adaptat, atâta tot. Păi, bine atunci. Mersi de telefon. Ne vedem la cursuri. Ceau! Ceau!

A închis destul de subit. E o colegă foarte drăguță de la master. Se numește Lavinia. Dar mie îmi place să-i zic Lavi. Oricum, tocmai am aflat că și ea a fost colegă de apartament cu Albert. Deci, implicit, și cu Iulia. Nu mi-a spus mare lucru. Nu am reușit să-mi imaginez lucruri noi despre sinucidere. Nici nu e acesta scopul. Scopul era să-mi fac, cât de cât, o imagine. Nu am decât interese poetice, se subînțelege. Ce mister?

Una dintre cele mai importante chestiuni în viață este felul în care te vezi dinafara ta. Reușești să-ți păstrezi un echilibru mental doar atunci când te *filmezi* non stop. Am încercat asta de câteva ori, e o senzație ciudată de înstrăinare și, totodată, de normalitate. Brusc, îți dai seama că ești în realitatea care trebuie și nu ai greșit starea de conștiență. Când suntem bolnavi și trupul nostru se deformează, mintea capătă aspecte cenușii, sufletul supură pe dinafară creând cratere purulente de suferință. Așa e în lumea asta! O grămadă de oameni care încearcă să supraviețuiască.

Aveam iarași capul gol! Nu lăsam niciun gând să intervină. Era pauza mea. Momentul în care am spus tuturor: liniște! Culmea! au tăcut. Dacă nu te apucă disperarea sau nu te mai macină completa repetiție a lumii, realizezi că această stare pașnică, a non-mișcării, este una paradiziacă. Ce bine ar fi dacă am putea să *facem* și totuși să menținem completa liniște a lumii. Să facem liniște!

Lavi nu avea timp să-și facă unghiile. Vorbea întruna la telefon. O vedeam pe rând îmbrăcată și dezbrăcată. Cum arăta: a) îmbrăcată – avea o bluză mov și o pereche de blugi spălăciți pe care desenase un trandafir jumătate cu pixul, jumătate cu o vopsea ce părea a fi ojă, era brunetă, avea ochii negri și o față ovală foarte feminină și expresivă, exprima mai ales blândețe; b) goală – așa cum mi-am imaginat-o, era superbă, sânii albi dădeau impresia unei catifelări perfecte, sfărcurile întărite avea asprimea cojii de nucă, curbura feselor desena traseul atingerilor. De asemenea, cu

mintea goală percepeam în jurul pielii un fel de strălucire, niște lumini blânde izvorau din porii pielii ei, în culori de mov, de roșu aprins, de galben ca grâul la seceriș, de verde crud... Privită din această perspectivă, Lavi era o închipuirea semi-divină, portretul mental al unei imposibile alte firi.

Dacă am fi așa, corpurile noastre ar avea o deosebită grație. Dacă am fi conștienți de această frumusețe, acțiunile noastre s-ar schimba radical. Ne-am comporta ca niște ființe angelice. Nu poți înjura mai-mult-decât-frumosul, nu poți ucide sublimul, aproape eteralul. Poate aici stă secretul oricărui miracol: *punctul de vedere*.

-Vezi că în cinci minute suntem la tine. Să te îmbraci. Venim să te luăm.

-Păi?

-Tu ești surd or ce ai? Nu am vorbit că merem în Unirii la o bere? Hai, îmbracă-te!

-Bine. Hai că vin.

Între mine și cartea asta e un soi de paranteză. O deschid, citesc puțin din ea, o pun la loc pe raft. Despre ce o fi vorba în ea, habar n-am! Tot ce știu e că e veche, îi lipsesc copertile, pagina de titlu și cuprinsul. Ceea ce a rămas începe cu pagina 34 și se încheie cu pagina 267. De fiecare dată când nu sunt sigur pe realitatea mea, o deschid câteva secunde, după care o închid speriat. Acum am putut citi: *Voise să-și tragă un somn cât mai adânc. Din misterul său se trăgeau sforile tragediei*. Suficient pentru o parte a lumii, mă asigură întunecatul lob al creierului meu. Mă îmbrac, așadar mă ocup de sortarea hainelor, a celor pe care le-am purtat, a celor curate, pe care le voi purta. Toate se află într-un maldăr confuz pe pat. Îmi aleg niște pantaloni de catifea raiată, destul de confortabili, un tricou pe dedesupt și un pulovăr negru cu dungi albe, orizontale. Mă încălț cu adidașii negri și-mi iau geaca de fâș. Întotdeauna când mă leg la șireturi asud și găfâi. Dar așa făcea și taică-meu. El *fuma tot ce prindea*.

Odată, când stăteam liniștiți la o țigară, visam să ne facem propria noastră plantație de tutun. Cum am văzut acolo, lângă cimitirul din Macea. Deja mă visam înconjurat de frunze de tutun puse la uscat și îmi imaginam cum le luam gata uscate și-mi făceam un trabuc instant. Aș fi stat și-aș fi fumat până când eu și toată lumea s-ar fi dus dracului.

Deodată mă cuprinse un fel de letargie poetică: *fericiți? sănătoși? cum o mai duceți cu fericirea?* Așa începea orice recitare interioară care aproape mă măcina. Unii repetă melodii la modă, alții dau din cap aprobator când ascultă rock în căști, eu îngân versuri, le apăs cuvintele și uneori scrâșnesc atât de tare din dinți că încep să mă doară fălcile. *Mulțumesc, nu-mi răspundeți, nu*

am timp de răspunsuri, abia dacă am timp să pun întrebări.

-Băi, ighi-bighi, te așteptăm deja de cinsprezece minute. Hai odată!

-Da, vin. Acuma mă încălțam.

Am încheiat apelul cu mai multă scârbă decât altădată. Am închis ușa cu cheia și am coborât în viteză scările. În această coborâre ceva din membrana mea cenușie *plutea*. Încercam să găsesc imediat motivele stării mele, ceea ce o diminua considerabil: gâfâitul, amețeala, starea de visare, toate ar fi putut contribui la această stare semi-grațioasă, *mintea goală*. Cu siguranța mintea mea nu mai e goală acum, am umplut-o cu tot felul de artificii mentale, de justificări și argumente. Tot ce comunic acum e rezultatul unui proces de gândire. Uneori, gândurile mă umplu atât de tare, încât trebuie să le împachetez în niște saci, ca de nisip și să le expediez din minte. Alteori sunt la fel de solide ca stâncile. Atunci le sfarm și le arunc în afară. Câteodată, gândurile mele sunt bule de săpun care se sparg lent în aer. Locul lor e luat de o căldură simplă și firească. Îmi simt capul preluat de o altă stare, galbenă. Când am deschis ușa blocului, m-au invadat versurile: *dar îmi place aici, e cald, e frumos și e atâta lumină, încât crește iarba*.

-Salut, a apucat să zică Gyorg de îndată ce m-a zărit.

-Salut, i-am salutat pe amândoi.

Afară era aproape pe înserat, eu îmi luasem haina de fâs și-mi era puțin frig, așa că mi-am aprins un pell mell light. Ca să-mi aprind țigara a trebuit să mă opresc. G&B au luat-o înainte și discutau despre nu-știu-cine, probabil ceva colegă. Erau destul de entuziasmați. După ce am tras primul fum, luminița creierului s-a aprins din nou, dar căldura avea oarecum o altă valoare, seamănă cu focul de lemne, cu senzația fizică de ardere. *Dar fata aceea, fata aceea, iată* (și în minte îmi apărea imaginea Laviniei), *se uită la mine cu sufletul*.

-Ce zici, mă întrebă Gyorg uitându-se în spate, e ok dacă merem în Cafe Tim?

Am făcut o față schimonosită în loc de răspuns. *Nu dragă, nu te deranja să mă iubești, nu dragă, nu te deranja să mă iubești*, bolboroseam într-o încordare a fălcilor. Ziceam acest vers și mă gândeam la toate femeile și la toate relațiile pe care le-am avut în viața mea. *Nu, dragă, nu te*

deranja să mă iubești.

Când am ajuns în cafenea, mintea mea îngâna același vers, iar buzele îl murmurau. După ce m-am așezat, a venit și chelnerița, o puștioacă brunetă, îmbrăcată cu niște pantaloni negri, de stofă și o cămașă albă. Avea un trup zvelt, iar sub bluză i se întrezăreau sânii mici și rotunzi. *O cafea neagră, voi servi totuși, o cafea neagră voi servi totuși, din mâna ta îmi place că tu știi s-o faci...amară. O cafea neagră, voi servi totuși, o cafea neagră voi servi totuși, din mâna ta îmi place că tu știi s-o faci amară.*

-Cu ce vă servesc? întrebă chelnerița, aproape zâmbind.

O priveam direct în ochi, mintea îmi pompa întruna versul: *O cafea neagră, voi servi totuși, o cafea neagră voi servi totuși, din mâna ta îmi place că tu știi s-o faci amară. Cafea...amară...nu te deranja să mă iubești, cafea amară, cafea amară, cafea amară.* După ce și-a dat seama că eu o priveam tâmp și nu urma să zic absolut nimic, am reușit să pronunț prima silabă a cuvântului *cafea*, uitându-mă aproape neputincios în ochii ei. Gyorg mă întrerupse cu un glas sigur:

-Trei timișoreana, te rog!

-Vreți și pahare?

-Gâlmă, vrei pahar ? mă întrebă Gyorg. După ce văzu că sunt pierdut printre altele, Gyorg privi din nou la chelneriță: Nu, doar sticlele. Chelnerița ridică meniurile și plecă. G&B se uitară îndelung după ea.

-Ți-am zis eu că-i bună! De aia am zis să venim aici.

-Da, are niște picioare faine și un fund minunat, zise Gyorg clipind din pleoapele subțiri.

Încă aveam în minte culorile Laviniei, strălucirea aceea imposibilă. Când a adus berile, m-am repezit primul să iau o gură. Era un pic amară, iar fălcile mi se încleștaseră puțin. M-am încălzit pe dinăuntru și am început să-mi revin, încet-încet, din repetarea aproape imbecilă de versuri. Când am dat să-mi ridic ridic privirea de la suprafața mesei, G&B erau deja într-o dispută aprinsă:

-Ți-am zis măi, eu nu le mai suport pe astea, proaste-s femeile, proaste-s, zise Bertzi luând o gură de bere.

-Zici așa pentru că tu ai probleme cu ele, care îs problemele alea numai tu știi, schimbi

femeia, dar problemele rămân aceleași, începu Gyorg să egalizeze puțin lucrurile.

-Știați că George Călinescu era un misogin, am intervenit, ca un tâmpit, cu o inserție culturală aproape absurdă. Știți ce zicea de femeie? G&B dăduseră amândoi din cap în sens că nu știau: *Femeia este o mașină de făcut copii și două mâini lucrătoare.*

Gyorg păru să fi gustat gluma mai mult decât mine, afirmația lui Călinescu mi se păru destul de idioată. O afirmație mai bună mi s-a părut cea a lui John Milton: *Femeia este o greșală acceptabilă a naturii* și cea a lui Nietzsche, perfect adevărată și plină de înțeles: *Femeia e o suprafață care simulează adâncimea.*

Le-am spus și lor aceste ultime două citate și au părut destul de încântați, mai ales de cea a lui Nietzsche, cum era și normal. Am păstrat pentru mine cele care îmi plăceau cu adevărat: *Femeia este muzica rătăcită în carne* a lui Emil Cioran, *Femeile sunt menite să fie iubite și nu înțelese* și *Femeile spun nimicuri, dar o fac într-un mod încântător* ale lui Oscar Wilde.

Discuțiile persistau din ce în ce mai obositor, deja după a treia bere fălcile mi se muiaseră din nou, iar privirea era, oarecum, roșie. Am început să mă gândesc, din nou, la Albert. Să-mi imaginez săritura, momentul în care capul lui a luat contact cu asfaltul, șocul celor din jurul lui, explozia căpățânii ca și cum ar fi fost un ghiveci de lut care a căzut de la fereastră. Camus ne spune că sinuciderea, oricât de bine calculată ar părea, este un act pur impulsiv. Nu se știe exact care este picătura care umple paharul. Poate fi orice, chiar și o banală ceartă cu o vânzătoare asupra restului pe care trebuie să-l primești sau un nevinovat apel la serviciul de relații clienți.

Fiind ultima comandă, m-am hotărât să mă implic și eu în discuție ca să nu par absent.

-Ai mai auzit ceva de crima de la medicină? l-am întrebat aproape nevinovat pe Gyorg.

-Păi au prins-o pe aia, nu mai știu cum o chema, Lavinia, Corina, ceva de genul acesta. Se plimba de nebună pe străzile din Timișoara și n-a avut ce face, o mers să se predea. Pe el l-au găsit în ceva apartament din Calea Șagului. Cică era fiu de preot, iar ea făcea parte din ceva sectă de asta ciudată, adventiști sau pocăiți, nu știu. Nu prea știu care-i diferența, oricum îș cam săriți de pe fix toți sectanții ăștia, serios.

-Da' pe cine or ciopârțit? am întrebat eu.

-Era ceva bulibașă. Mă rog, nu prea știu eu ce și cum. Oricum a pățit-o urât de tot.

-Serios? Și, până la urmă, se știe cine l-a omorât?

-Păi, deocamdată ei dau vina unul pe altul și-și fac declarații de dragoste. Îți dai seama în ce

lume *futură* trăim? Oamenii ăștia au văzut prea multe *filme* și lor li se pare romantic.

-Mda, am zis luând o gură de bere și am clipit din pleoapele subțiri. Doar ai văzut și tu *Natural born killers*, cu Woody Harrelson într-un rol excepțional. Mai ții minte ce zicea?

-Ce?

-*Only love can kill a demon, only love can kill a demon.*

Am rămas cu gustul discuției pe vârful limbii. Am plătit și am plecat acasă. Când am ajuns am aprins calculatorul și am pus un cd cu Maria Callas. Sentimentul existențial e mai intens când te afli în preajma culturii și, mai ales, a muzicii. E un motor care are nevoie doar de combustia sufletească a fiecăruia. Ce știi eu? Sunt un diletant.

Îmi aduc aminte de o carte cu coperti aproape roz, *Amurgul zeilor stepei*, de Ismail Kadare. O citisem pe tren. Mă gândeam la Jakmaria, vendeta albaneză și la Kanon, codul străvechi al onoarei. Eram atât de fascinat de acest concept, de această vendetă venită din străfundurile istoriei, de răzbunarea aceea a sângelui care a reapărut chiar și după zeci de ani de dictatură comunistă. În timp ce priveam pe geam, vizionam singurul oraș din Bulgaria pe care-l vizitasem și-mi imaginam Tirana în culorile cenușii ale Vidinului. Până la urmă, orașele sunt locuri cenuși care abundă în lumină doar câteva zile pe an. Frumusețea acestor orașe nu stă atât de mult în înfățișarea lor, cât a oamenilor, a ceea ce sunt ei în stare să trăiască în interior. Așa e peste tot, așa a fost întotdeauna. Omul a fost nevoit să-și creeze paradisuri artificiale la realitatea hădă din jur. De ce a ajuns o planetă atât de frumoasă să fie un loc atât de sufocant? Realitatea e un compus social, ea e formată din tot ceea ce toți oamenii din toate timpurile impun epocii lor. De ce doar realitatea interioară poate fi cu adevărat un paradis? Evident, dacă suntem destul de vigilenți, locul acela dinăuntrul nostru este singurul spațiu în care ne putem exercita libertatea totală: pentru a ne distruge sau a ne crea. Acolo, în spațiul acela disponibil doar nouă, noi suntem singurii care *zidim*.

Nu mai are destul sânge în degetele de la mâini și de la picioare. Ele s-au albit și par aproape străvezii. Cântecul ce l-a fredonat mai devreme se dezmembra în cuvinte. *La vie en rose* era doar o descompunere silabisită și analizată de un dicționar mental. Mielul face eforturi de circulație și călătorie, dar nu se poate desprinde de un trup inconsecvent. Nu mai are apetența pentru aventură. O țigară te fixează mereu în- ceea-ce-este-acum sau mai bine zis în ceea-ce-cred-că-se-întâmplă-acum. Apoi, primul fum prinde perdeaua de fereastră ochilor, iar gândul se duce în acele locuri mult-prea-cunoscute-ca-să-mai-aibă-importanță.

Cândva, alcoolul îi înmuia mușchii și îi slăbea vederea. Atunci scruta întumecimile și vedea umbre. Acum reface realitatea cu imaginile din vis. Planeta violet are alte culori ce o recompun, iar ființele ce o populează sunt niște umbre încolonate una în spatele celeilalte. Se află într-un fel de exod biblic. Mai târziu, lumea ce trăia pe o frunză luminoasă era cea de-a patra dimensiune, același peisaj văzut din ce în ce mai luminos până la strălucire. Dimensiunea totală aparține soarelui.

Când și-a ținut majoratul, s-a îmbătat până dincolo de pierderea conștiinței. Oana îl conducea ca de obicei, prin hăul acela, era un fel de ghid al celor beți. Apoi, după ce toți au plecat și rămase doar cu Gyorg, au discutat până spre dimineață despre tabloul fantastic de pe perete. Când s-au dezmeticit, tabloul dispăruse. Amândoi erau siguri că a fost acolo. Nu și-l puteau aminti acolo înainte și nici după, ci doar *atunci*.

L-am privit pe Miel atâta timp cât mi-a fost destul de clar că e doar o parte a propriei mele închipuiri: el era personajul cu care mă confundasem atâta vreme. Acum, există doar bariera percepției ce ne desparte. Mielul este mereu acolo când mă fac de râs. Mielul e tot un fel de a spune eu. Nu ne putem povesti decât pe noi înșine și uite cum mitul naratorului omniscient se năruie chiar sub privirile noastre. Mă scufund acum pentru că nu mai am destulă energie rămasă, totul în jurul meu e o amintire a probabilității și, totuși, nu mă pot desprinde. Cât de autentic să fii? Până la descrierea vieții private, până la erotism, până la momentele în care citești ziarul pe budă, trăgând dintr-o țigară, și-ți recunoști faptul că-ți place mirosul tutunului amestecat cu mirosul rahatului? Că ăsta era mirosul pe care l-ai simțit în copilărie când mergeai la baie?

Am folosit tehnica golirii minții și acest lucru mi-a permis, pentru o scurtă perioadă, să-mi

lărgesc porțile percepției. Am călătorit. S-o spunem pe bune: până nu de mult credeam că sunt cel dintâi suferind de pe planetă. Autocompătimirea mea nu avea margini. Mă plângeam oricui. Aici intervine Mielul cu ochelarii lui de miop și mai departe e un gol pe care acum nu-l pot umple. De fiecare dată când am crezut că viața are sens, am ajuns inevitabil în fața neantului.

-Da, măi, și vorbeam cu baba aia, toate bune și frumoase până când m-o întrebat la ce facultate sunt și când i-am zis *Medicină*, o dat ochii peste cap și nu o mai vorbit cu mine. Îți zic, unii oameni or luat-o razna.

-Te cred, i-am răspuns, voi și așa sunteți mai *sadici* din fire.

-Nu-i adevărat, doar ne place să ne afișăm așa, să fim serioși; dacă e să ucizi, ucizi oricum, oriunde, oricine ar fi. E un instinct care se trezește. Un instinct *animalic*.

-Eu nu-mi pot imagina cum e să comiți o crimă, să fii acolo, în prezența *morții*. Ce om normal poate suporta o astfel de vină?! Să te trezești cu un cadavru la tine în cameră, după ce ai întreținut cu el o partidă de sex, după ce ai fost în relații atât de intime. Oh, *who can stand, who can stand?*

-Doar nu ești atât de prost să crezi că toată lumea gândește ca tine. Te înșeli, unii, pur și simplu, nu au ceea ce se cheamă *conștiință*. Fac ceva și după aceea nu se simt responsabili pentru faptele lor. La fel ca animalele sau copiii mici. Doar prin educație ajungi responsabil.

-Nu știi, câteodată nu-mi explic, atâta tot. Bine, atunci mai vorbim. Ceau!

După discuția cu soră-mea, mi-a apărut în fața ochilor un nou scenariu. Acela al omului iresponsabil. Eu, dintotdeauna, am avut sentimentul sacrului *vis-a-vis* de ființa umană. Până și corpul ei mi se pare înconjurat de o aură subtilă, aproape sfântă. Să tai în bucăți un asemenea trup, mi se pare, într-adevăr, un act de cruzime. Oricât de lipsit de morală și valoare este omul respectiv.

M-am mai gândit, vreun sfert de oră, la toate acestea după care am dat drumul la ZenRadio și am început să-mi fac curat prin cameră. În douăzeci de minute urma să vină Lavi pe la mine. Înainte de a mă ocupa, totuși, de curățenie, mi-am aprins un *pell mell* scurt, de data asta, și am plecat spre balcon. Deja se întunecase. Iluminatul stradal avea ceva romantic. Mă gândeam la desene cu motani care încercau să agațe pisicuțe roz, cu gene lungi. Un fel de vagabond flămând și inocent.

După ce am stins țigara, am închis ușa de la balcon și am fost la baie. Când stăteam mult la baie obișnuiam să citesc un capitol, două dintr-o carte. Acum era *Străini*, de Taichi Yamada. Atmosfera era aerisită, lumea suprarrealistă. De multe ori, doar din baie, puteam auzi zgomotele

celor de deasupra sau dedesupt, nu-mi dădeam niciodată seama. Se certau frecvent și urlau unul la altul. Alteori, făceau dragoste și scârțâiau îngrozitor patul. Probabil că nu îi lega o iubire platonice, ci dimpotrivă. Ceea ce îi lega era tocmai pasiunea. Pasiunea cu care țipau unul la celălalt, pasiunea cu care aruncau diverse obiecte unul către celălalt, pasiunea cu care, probabil, se băteau, pasiunea cu care făceau dragoste, uneori. Totul este compensat în viața amoroasă. Ce pierzi într-o parte, câștigi în cealaltă. Când pierzi pe linie, relația a dispărut, doar că tu nu ți-ai dat seama. Ai păstrat doar aparențele. Astfel, o relație își poate urma drumul firesc către o moarte naturală. Această expresie și multe altele se pot găsi în *Manual de despărțire* sau *Cum să-i dai papucii cu stil. Ghid practic pentru femeile de toate vârstele*. Deodată, am auzit un zgomot puternic. Am pus cartea pe mașina de spălat și am încercat să deslușesc sunetele. Sunase ca un cadavru care atinge podeaua. Simțeam mirosul morții în aer. Era acea senzație pe care o aveam, mai demult, în preajma înmormântărilor, că mă aflam, cumva, pe lumea cealaltă. Dacă stăteam mult pe gânduri, ele mă transportau înspre acea porțiune a realității pe care mintea mea rațională o cenzura în fiecare clipă a existenței mele. Era o senzație extrasenzorială. Pe măsură ce gândurile o luaseră razna vedeam, deja, cadavrul unei femei prăbușite pe podea. Era îmbrăcată într-o rochie roșie. Se lovise la cap de piciorul patului. Un firicel minuscul de sânge i se scurgea din nările fine și elegante. Avea părul suvițat blond-castaniu. Nu părea să fie o fire prea impulsivă, ci una chiar liniștită. Nu știu cât am stat cu gândul aplecat asupra ei. Aerul pe care îl respiram era plin de o emoție ciudată, de parcă aș fi băut suc de lămâie fără zahăr, iar acreala nu mi-ar fi ajuns la fălci, ci direct la mușchii inimii. Trebuia să-mi aprind repede o altă țigară, altfel o luam razna de tot. Cel mai probabil, totul, absolut totul, s-a petrecut în imaginația mea. Se mai întâmplă, uneori, oamenilor care nu sunt prea bine înfiți în realitate, care nu fac, întotdeauna, diferența dintre gândurile lor și ceea ce se întâmplă cu adevărat, genul acela de persoane care cred, cu stăruință, că *the mind is the builder*.

Lavi a venit abia mai târziu. A bătut discret în ușă. Eu eram, deja, cu ochii pe vizor. Era îmbrăcată. Pielea ei, deocamdată, nu strălucea. Ea însăși nu părea prea plină de viață. De cum a intrat, mi-a înmânat o sticlă de vin roșu. M-am repezit în bucătărie după ce i-am zis să închidă ușa. Mi-am luat omulețul și am început să sfredelesc dopul de plută. Pe măsură ce eu mă îndeletniceam cu sticla, Lavi s-a așezat pe scaun. De data aceasta, avea o bluză destul de șleampătă. Mă amuza cuvântul acesta. De fiecare dată când îl rosteam, mă gândeam la o femeie semi-dezbrăcată care zâmbește provocator. Într-adevăr, Lavi avea o bluziță decoltată mov, iar bretelele sutienului negru erau la vedere. Își schimbase și coafura. Acum era brunetă și avea bretonul dat într-o parte,

japanese style. Vedeam în ea substitute feminine din romanele lui Murakami, Haruki Murakami: Naoko, Reiko, Shinamoto, dar mai ales Kumiko. Mă pregăteam ca Toru Okada sau Watanabe să desfac sticla de vin. Eventual, aş fi putut găti nişte spaghete, dar nu m-am pregătit pentru aşa ceva. Pur şi simplu, nu eram capabil să transpun ficţiunea în realitate. În plus, pisica încă nu fugise, ci se mângăia de picioarele Laviniei. Ea îşi aprinse un pell mell şi mă privea seducător. Eu eram îmbrăcat în haine de casă şi arătam mai umil decât un câine speriat şi udat de ploaie. În condiţiile astea, mi-am spus, nu pot să cuceresc pe nimeni. Cel mult, pot să provoc milă sau să dezvolt instincte materne. Se pare că instinctele mele masculine alfa se aflau, acum, într-o dubioasă stare de inactivitate. Până când m-am întors spre Lavi. Şi-a dat părul puţin pe spate, după care s-a aplecat brusc în faţă, lăsându-mă să-i întrezăresc adâncimea decolteului. Ceea ce a trezit în mine a fost mai mult decât farmecul personal de care nu eram încă conştient, ci şi o fascinaţie aproape dumnezeiască. Zâmbetul începea să-mi aline faţa, iar imaginea mea despre mine începea să se evapore, astfel încât mă puteam umple doar de fiinţa ei, de pielea catifelată a umărului, de privirea fugară, de torsul genelor, de o atingere întâmplătoare a mâinilor noastre. Era, într-adevăr, fermecătoare.

După o vreme, am părăsit bucătăria, am intrat în camera mea, unde ea s-a aşezat comod pe pat, învârtându-se de câteva ori de pe o parte pe cealaltă. I-am pus în braţe *pădurea norvegiană* (cartea şi melodia). M-am aşezat încet lângă şi am privit-o îndelung în ochi. I-am sărutat foarte încet pleoapele, după care m-am retras la locul meu. Ea a mai rămas câteva clipe cu ochii închişi, zâmbind. Mintea mea era călduţă, iar corpul îl simţeam la fel. Aveam o stare molcomă de aproape visare. Am închis ochii şi i-am văzut din nou pielea strălucind, de data aceasta, în culori puternice de mov şi albastru, din ce în ce mai intense, mai liniştitoare. Adormisem aşa, amândoi, cu ochii închişi.

Mai târziu, am observat că *pădurea norvegiană* era pe repeat şi că, deja, rulase de cincizeci şi trei de ori. Am pus ZenRadio. La schimbarea bruscă, Lavi se trezi, dezmoţindu-se:

-Unde sunt? a întrebat ea cu o voce derutată.

-Eşti cu mine, i-am şoptit eu, e trecut de miezul nopţii, cred că ar fi mai bine să rămâi aici. Dacă vrei, am haine în care te poţi schimba pentru somn.

-Şi crezi că am şi o periută de dinţi cu mine, zise ea făcând aluzie la romanul *Animalul inimii*, despre care discutasem cu puţin timp în urmă. Crezi că eu sunt Kurt?

-Care Kurt? Kurt Vonnegut? am întrebat eu aproape ironic. *And so on, and so on...* am zis apoi fără nicio noimă, iar Lavi a izbucnit într-un râs înfundat de vulpiţă.

-*Încă de pe atunci vulpea era vânătorul*, zise cu o voce și mai ironică decât a mea.

-Silence, Herta! I kill you!

Am râs amândoi câteva secunde. Ne-am delectat, apoi, cu câteva poezii de Marin Sorescu, jucăușe, solare, profunde. După aceea am făcut dragoste pe albumul PULSE. Pielea Laviniei era mai catifelată decât mi-o imaginasem, sânii ei prindeau consistență în mâinile mele din acea noapte, iar sfârcurile i se întăreau ca niște sâmburi de caisă. Îmi plăcea să o mângâi pe tot corpul, să-mi plimb mâinile de sus în jos, în vreme ce îi sărutam gâtul. Îmi plăcea să mă joc în felul acesta, mai ales pe coapse și pe picioare, în zona pubisului și să-i ating sexul în treacăt, să o aud cum oftează încet, așteptând un nou tur și o nouă, accidentală parcă, atingere. Apoi nerăbdarea ne cuprinse pe amândoi și am început să ne frământăm trupurile cu mâinile și să ne mușcăm încet în zona gâtului. I-am luat sânii în ambele mâini și am pătruns în ea pentru prima dată. Și-a dat capul pe spate și și-a încovoiat trupul. Apoi, m-a cuprins cu picioarele ei fine. Mă trăgea tot mai adânc în ea, până ce am mușcat-o de gât atât de tare, încât am simțit un firișor de sânge pe limbă. Am început să mă mișc din ce în ce mai repede până când simțeam că nu mai am suflare, că sunt dincolo de suflare. Atunci ceva din *animalul inimii* se desprinsese din piept și alergase pe afară. Am simțit cum *ceva* a mușcat din mine, pe măsură ce tremuram de pe urma ultimului spasm dinaintea intrării celei mai adânci. M-am prăbușit peste Lavi. Am rămas în ea vreme îndelungată. Nu-mi mai simțeam trupul. Pluteam undeva în afara oricărei constrângeri. Nu cunoașteam fericire sau extaz, dar nici durere sau nefericire. Pur și simplu, existam în afara senzațiilor acestei lumi. Eram într-o stare atât de firească, încât simțeam că *ceva* o să strice această nemișcare, acest echilibru perfect.

Spre dimineață, m-am dezmoțit, m-am dus până la baie și m-am spălat. Fața îmi arăta o oboseală inumană și o lipsă completă de fluid vital. Eram secătuit de energia acestei lumi. De când îmi plecase *animalul inimii* eram incapabil să-mi mai simt corpul ca înainte. Era mai rafinat, făcut dintr-un material asemănător norilor. Eram atât de fragil, încât aveam impresia că cineva mă poate sufla nu numai de pe fața pământului, ci și din existență, ca pe o păpădie ofilită. Nu mai fusesem atât de conștient de senzația asta de când mă știu. Ar fi trebuit, în mod normal, să intru în panică, să încerc să văd exact ce am de făcut, să mă ciupesc sau să-mi provoc o oarecare durere pentru a-mi reveni în fire. Nu eram capabil de astfel de acțiuni sau de astfel de gânduri. Tot ceea ce puteam să fac era să îngân rugăciunea inimii, pentru ca golul lăsat de plecarea *animalului inimii* să se poată umple din nou cu *ceva*.

Lacrimile îmi curgeau de pe ochi. Mă rugam ca un călugăr medieval care se autoflagelează

pentru a-și ispăși păcatele. Am simțit, dintr-o dată, cu toată pielea și cu toți mușchii mei, cât suntem de păcătoși. Cum fiecare gând, cum fiecare vorbă sau faptă care nu e în deplinătatea ei un act de bunătate sau iubire ne murdărește corpul sacru și devenim atât de impuri, încât singurul loc unde ne putem simți împăcați și despovărați de aceste păcate este locul unde mă aflam. Acest loc se numește pământ. Oriunde mergi, spațiul de pe această planetă este împregnat cu amprenta spirituală a unui păcătos. Corpul își poate păstra aura sacră doar într-un loc curățat de toate amprentele murdăriei spirituale.

Veți zice că episodul anterior a fost un fel de *delirium religiosus*, dar nu este deloc așa, departe de mine gândul să fac apologia vreunei religii. Este vorba doar despre experiențele spirituale care și-au pus amprenta asupra mea în acea perioadă. Nu sunt un om care poate fi numit bisericos. Nu mă rog foarte des, decât atunci când intru în panică și mi-e frică de ceva nevăzut și necunoscut. Atunci repet în gând o rugăciune până ce adorm. Câteodată mi se mai întâmplă (foarte rar), să am experiențe spirituale necontrolate. Acestea vin și pleacă. Diferența dintre stările acelea și starea mea normală este atât de mare, din punct de vedere calitativ, încât mintea mea nu poate accepta decât că acele stări erau rodul imaginației mele. De multe ori, acoperit de griji cotidiene, uit că pot exista și stări de grație.

Când am revenit în cameră, am descoperit că se lumina de dimineață. Lavinia era întoarsă spre fereastră, umărul ei gol respira lângă mine. M-am așezat lângă ea, m-am băgat sub plapuma subțire și i-am simțit căldura ușoară a trupului. Picioarele aproape că-mi erau înghețate, dar nu le-am apropiat de gambele Laviniei de frică să nu o trezesc. Deodată am închis ochii, dar nu am adormit imediat. Am pătruns într-un câmp apropiat, chiar în spațiul care ne despărțea. Culorile erau vii, galbene, iar senzațiile erau călduțe. Simțeam că materia mea cenușie își relaxează legăturile, iar capul meu își recapăta suplețea. Pe măsură ce toate celulele mele încep să se subtilizeze, din zona pieptului tâșnește o sursă caldă de lumină, ca și cum brusc s-ar fi aprins un bec...metafizic.

De cum s-a trezit, s-a înfășurat cu cearceaful alb și a plecat spre balcon. Stătea acum rezemată de bordură, privind înspre copacii întomniți și mașinile care patinau somnoroase pe șosea. Și-a aprins un pell mell și era oarecum melancolică. Am zâmbit tâmp și m-am așezat lângă ea, sprijinindu-mi coatele de balustradă. Am tras aer adânc în piept. Mi-am aprins și eu un pall mall light. Între noi era o tăcere apăsătoare. Apoi am privit-o neputincios în ochi. În schimb, am primit schița unui zâmbet.

Omul din parc era un cerșetor. Stătea pe o bancă și hrănea porumbeii. Aceștia erau atât de familiari cu el, încât îi stăteau pe umeri. Mielul îl privi vreme îndelungată, fără să-l vadă. Avea o barbă aproape căruntă, iar părul îi stătea în toate direcțiile. Porumbeii erau la fel, pentru că tocmai se oprise o ploaie scurtă și caldă, care mai stropi praful de pe străzi. O aștepta pe Astrid. Se gândea la îngerii de lemn ai lui Hrabal, cărora le erau tăiate aripile pe fondul unei discuții banale.

-Hello, îi spuse Astrid dintr-o dată și se așeză pe bancă.

Nu-l săruta niciodată imediat și nici nu-i sărea instantaneu în brațe. De aceea, fiecare întâlnire avea ceva din prima. Apoi, plictiseala de a ști exact cum se vor întâmpla lucrurile, i-a scăzut din farmec și din interes. Căci toate lucrurile își pierd la un moment dat strălucirea: becurile, lumânările, stelele...Aici nu era decât un logos real sau imaginar. Putea să fie o bancă în mijlocul deșertului sau pe marginea unei prăpastii. Era oarecum indiferent decorul. Ceea ce contează e întâlnirea.

Aceasta a fost mereu: tăcerea. Neștiința de a rosti, imposibilitatea de exprimare și inevitabila dispersare în subiecte fără sens și în dezbateri inutile.

-De fiecare dată când privesc parcul ăsta mi se face pielea de găină, sparse Astrid dintr-o dată tăcerea. Ca de obicei, în capul Mielului încă stăruiau aceste cuvinte: fiecare dată, privire, parc, Astrid, piele de găină, găini, găinaț, ouă, copaci, cerșetori, porumbei, sâni...

-De ce privești lucrurile doar prin fonta ochilor tăi? mirui poetic Mielul, *like always* fără sens.

-Fonta ochilor, hă?

-Fonta ochilor, zise Mielul cu o și mai patetică emfază. Și dacă stau bine să mă gândesc, și brațele tale îs de fier, și mă-ta te-a născut cu ochelari pă nas.

Într-o secundă, Astrid și-a dat jos ochelarii și se zgâi mioapă în lume. Apoi îl privi pe Miel de parcă ar fi fost departe sau poate privea dincolo de el.

-Well, fucksakes, whoknows, anyways, whatever! exclamă Astrid în cele din urmă.

-Mă gândeam să-mi tund părul (era proclamația lui de independență, pentru că, de fiecare dată când se certau, el amenința că se va tunde). Mi-e dor să simt aerul prin pielea capului. Sau poate o să mă rad în cap ca un budist.

-Nu contează, zise ea cu nepăsare și se cuibări pe neașteptate în brațele lui. Eu te iubesc așa cum ești!

Ce minciuni dulcege, se gândi alt Miel de mai târziu. Dar e mult mai confortabil să le crezi decât să le contrazici pe moment. Ce sinistre clișee mai sunt și astea: *I love you anyways, i love you, i love you too*. Adică la un moment dat nu o să mă părăsești când mi-e lumea mai dragă, nu o să mă lași să-mi înfrunt singur demonii și o să-mi îndulcești singurătatea. Aceste sintagme nu vor fi niciodată mai mult decât discurs.

Între noi nu vor fi alte lucruri decât cuvinte. Nu încerca să mă prinzi în cotidian, să mă faci să mă uit cu tine la comedii romantice și fairy-tale-uri siropoase, pentru că ție, pe undeva, ți-a secăt posibilitatea de iubi *pur și simplu* și acum încerci să te hrănești cu o poveste de dragoste în care noi suntem protagoniștii.

-Și eu te iubesc! zbârci Mielul răspunsul. Nu pentru că ar iubi-o mai puțin decât îl iubește ea pe el, sau că ar exista o discrepanță sentimentală, ci pentru că așa ceva ar trebui să rămână incomunicabil.

Cât fals în cuvinte, atât fals și în gesturi. Și cuplurile care au mai mult de un an împreună ar trebui să joace într-o parodie, pentru că asta fac ei cel mai bine. Asta pentru că ura noastră cotidiană pentru partener crește în fiecare zi. La început, insesizabilă, sub formă de furie, de nervi, apoi din ce în ce mai furtunoasă, se manifestă prin certuri și alte descărcări emoționale. Ea încă susținea motivul iubirii, una de carton pe care scrie un I LOVE YOU cu marker roșu.

-Femeile susțin lumea zicea Garcia Marquez, pe când bărbații o tulbură, zise Astrid stropită de un feminism infantil.

-Da, perfect adevărat, însă nu la modelul de femeie independentă promovat astăzi se referea Garcia Marquez, ci la cele care reușeau să țină o casă prin bună administrare și prin întreținerea unei atmosfere calde, femei capabile să se sacrifice pentru bunăstarea familiei. Se referea la femeia de la cratiță. Femeia de la cratița ei susține lumea.

-Blahh, blahh, răbufnise Astrid, ca de obicei când auzea ceva ce nu-i convenea și nu avea argumente pentru a-și susține punctul de vedere. Trecu repede pe alt subiect.

-Ai citit bancurile cu Chuck Norris?

-Da, râse printre dinți, Mielul.

-Îs foarte faine, mai ales aia când la început a fost nimic, apoi a venit Chuck Norris și i-a zis *Get a job*. Râse înfundat și aproape că se înecă cu fumul de țigară Pall Mall, care după Kurt Vonnegut este marca sinucigașilor. Pall Mall era și marca noastră preferată.

-Credeam că o să fie altfel, a zis, uitându-se în continuare la copacul din fața ei. Apartamentul era la etajul doi, iar frunzele copacilor reușeau să pătrundă și pe balconul însorit. Am crezut că se referea la noaptea pe care tocmai o petrecuse cu mine și acum are regrete. Nu ar fi prima femeie încercată de astfel de sentimente. Apoi a continuat: Știi, înainte să vin la facultate, credeam că o să fie altfel. Că o să treacă, că o să fie bine, că durerea va dispărea. A strâns puțin ochiul drept, cel care dădea spre mine și a lăsat, încet, să cadă o lacrimă. Știi, credeam că nu o să mă mai trezesc cu durerile astea, că nu o să-mi mai fie dor de părinți, că ei or să mă lase, în sfârșit, în pace. Dar nu a fost deloc așa.

-Te cred, am îngânat eu trăgând un fum. Nu e niciodată ușor.

-Apoi s-a mutat și *acela* cu noi. Nu ai idee cum e să locuiești cu un om deprimat, care vorbește mereu despre suferință și sinucidere. Nu ai de unde să știi cum te macină în fiecare zi, fiecare privire, cum simți presiunea pe piept, pe oase, pe celule, cum te privește dincolo de orice speranță, dincolo de orice umanitate, încât te apuci să strigi și tu deodată cu Kurtz: *Oroarea, oroarea*. Și când i-am zis de *Inima întunericului* ce s-a mai bucurat, cu cât de multă pasiune a citit întregul roman! Era pur și simplu fascinat de cuvântul acesta: oroarea, oroarea...Nu-ți mai spun când a citit *Lupul de stepă*, era în culmea extazului, mă rog, atât de mult cât poate fi un om ca el. A citit primele șaptezeci de pagini pe nerăsuflăte, simțea că în carte se vorbește despre el, că el e *lupul de stepă*, înțelegi? El era *lupul de stepă*?

A mai repetat de câteva ori *lupul de stepă, lupul de stepă* și a izbucnit într-un plâns violent. Am luat-o în brațe și am mângâiat-o pe păr. Mi-a udat tricoul. În cele din urmă, m-am dus până în bucătărie să-i aduc servetele.

Apoi, un lucru ciudat s-a întâmplat. Am avut senzația de dublaj. Această senzație este asemănătoare *deja-vu-ului*, dar nu în totalitate. Îmi simțeam mișcările dublate. Parcă și altcineva decât mine făcea același lucru, în același timp și în același spațiu. M-am gândit brusc la cea mai mare tâmpenie care-mi venise în minte (că am uitat să plătesc factura la curent), am înșfăcat servetelele și m-am întors repede pe balcon.

Acolo, senzația ciudată a dispărut. În locul ei simțeam o oboseală aproape tiranică, abia dacă mai puteam ține ochii deschiși. Lavinia era, acum, puțin mai împăcată cu ea însăși. Își șterse nasul

și lacrimile și-și ceruse scuze pentru scena de mai înainte.

-Nu-i nimic, nu face nimic, știu și eu ce înseamnă sau cel puțin cred că știu prin ce treci, am spus eu oarecum în van, pentru că ea nu părea să-mi dea atenție, se mulțumea cu tăcerea. Și-a stins țigara și a pornit spre camera mea. Mi-a cerut să aștept puțin la ușă, până se îmbracă. Eu am rămas pe balcon și mi-am aprins un nou pall mall light. De data aceasta, fumul îmi pătrunse adânc în piept. Nu mai eram capabil să simt nimic. Mă uitam pur și simplu la frunzele copacilor, la nervurile și culoarea lor. Nu mai aveam chef să gândesc și să-mi afirm vreo pretenție filosofică. Lumea a devenit atât de complexă, de multifacetată, încât uneori mă obosește, dar de ce atunci, uneori, e atât de banală, de anostă, de plictisitoare? Nu e timpul acum să-mi pun aceste întrebări. Acum când mă aflu de partea cealaltă a baricadei, a balustradei. Eu eram în balconul vieții, în vreme ce el se afla în luntrea vâslașului Vasudeva. Am râs puțin de născocirea ultimul gând, îl și vedeam pe Albert, cu căpățâna zdrobită, în luntre.

Dintr-o dată Lavi a țopăit în spatele meu, toată plină de energie și foarte zâmbăreață, m-a pupat pe tâmplă și mi-a spus:

-Îți mulțumesc pentru tot! Acum trebuie să plec! Sunt foarte fericită pentru tot ce s-a întâmplat între noi!

Apoi s-a îndreptat către ușă. Eu am condus-o până acolo ca o slugă credincioasă. Dintr-un motiv sau altul, devenisem incredibil de umil în fața ei. De fiecare dată când mă gândeam la ochii ei mari, mă cuprindea o anume blândețe, pe care o puteam vindeca doar cu răbdare și tutun. După o vreme, mi-am întărit convingerile stabile și am reușit să ies dintr-o anume neputință. Era acea senzație care mă apuca când eram bolnav sau deprimat. Dintr-o dată, lumea devine de nesuportat, simt că nu mai am scăpare, că totul este special făcut pentru a produce durere, că toate lucrurile mă sufocă și toți oamenii nu reușesc decât să-mi adâncească angoasa.

După ce a plecat Lavi, m-am reîntors în camera mea și m-am trântit în pat. Cearșafurile erau îmbibate de mirosul ei. Încă eram bântuit de culorile ce transpăreau prin pielea ei. Un gând m-a dus mai departe înspre nebunia nopții care tocmai trecuse. M-am gândit să-mi caut *animalul inimii*.

Pentru aceasta aveam nevoie de un ritual. Mi-am aprins un bețisor parfumat. Am închis ușa și m-am asigurat că geamul este complet închis. M-am culcat pe spate, fără pernă sub cap, cu mâinile pe lângă corp. Am închis ochii. Corpul începea încet-încet să-mi amorțească, iar eu încercam să-mi golesc mintea de gânduri, unul câte unul. A trecut ceva vreme de când nu am mai făcut acest lucru. Gândurile s-au învălmășit, unele erau grele, solidificate, ca niște pietre, mai ales cele din partea cefei, pe când cele dinpre frunte erau de consistența unei bule de săpun și atunci

puteam să le fac să dispară doar printr-o simplă atingere.

Animalul inimii l-am găsit dosit în colțul din dreapta al încăperii, între dulap și perete. Acolo era sursa energetică prielnică *animalului*. Nu avea decât o formă nedefinită, de parcă îl puteam vedea doar datorită ideii de animal. L-am luat din colț și l-am adus mai aproape. Apoi l-am transportat în lumea de jos: am găsit un peisaj mental real, o câmpie, am căutat modalitatea cea mai ușoară de coborâre în pământ. Printr-un curs de apă îmi era cel mai ușor. Animalul l-am păstrat între mâini. Acolo jos, era tot o câmpie, aproape la fel ca cea de la suprafață, doar că soarele era de un roșu în amurg, iar culorile erau ceva mai calde și mai grave, oarecum mai profunde. Nu am fost niciodată un specialist al culorilor sau al peisagisticii, așa că pot descrie, doar aproximativ, lumea subpământeană. Mi-am aplecat genunchii la pământ și am dat drumul animalului inimii. El, văzându-se liber, a zbugit-o în zig-zag. L-am întrebat dacă el este animalul meu forță. Atunci și-a lăsat urechile în jos, a venit spre urechea mea dreaptă și mi-a șoptit că ar putea fi. L-am întrebat care este calitatea lui primordială. Mi-a spus că era sfiala, emoția, fâstâceala. Era *animalul timidității mele*. L-am întrebat de ce mi-a sărit din inimă exact în momentul în care ajusesem la orgasm. Mi-a spus că atunci mi-am depășit timiditatea și era momentul cel mai propice să fugă. L-am întrebat de ce trebuia să fugă. Mi-a răspuns cu o grimasă de supărare. M-a lăsat să înțeleg că de acum nu voi mai avea nevoie de el, că trebuie să-mi caut un alt animal al inimii. L-am întrebat ce fel de animal ar fi acela. Mi-a spus ceva de scopul în viață și multe alte lucruri pe care le-am înțeles atunci, dar de cum am ieșit din transă, le-am uitat complet. După aceea, mi-a șoptit un *la revedere* și s-a strecurat după un tufiș. M-am dus după el și l-am întrebat ce caută acolo. Mi-a spus că așteaptă să fie cules de altă inimă. L-am întrebat dacă sunt mulți cei care trec pe acolo. Mi-a zis că sunt sute, mii chiar. L-am întrebat cine sunt acei sute, poate chiar mii. S-a uitat de data aceasta la mine și a făcut ochii mari, voind să-mi spună că nu am înțeles nimic și poate nu voi înțelege nimic din mersul lumii. Apoi a arătat înspre mine. Mi-am dat seama, i-am mulțumit și m-am grăbit la suprafață. Simțeam că nu mai pot rămâne mult în subteran, că, dacă discuția se mai prelungea, ceva din vloga ființei mele se va risipi pentru totdeauna. Am ieșit și m-am odihnit puțin pe câmpie, cu spatele pe iarbă, privind soarele acela ciudat, care dădea o lumină blândă, aproape serafică. Razele acelea au început să-mi reconstruiască părțile pierdute ale trupului. Devenisem pe jumătate invizibil, tot ce mai rămase întreg din mine erau capul, gâtul, coloana spinării și inima, restul erau fără contur. După ceva vreme, mă simțisem iarăși recompus. Razele își făcuseră datoria. Am mulțumit soarelui acela printr-o plecăciune și o împreunare a mâinilor din nou albe. În secunda următoare, am fost iarăși în trup, în camera mea, în carnea mea. M-am trezit zâmbind, fără niciun motiv, fredonând o arie din

Carmen.

Mult timp după aceea, surâsul mi-a persistat pe față. Am pus un cd cu Vladimir Horowitz, interpretând Concertul nr. 3 al lui Serghei Rachmaninov. Noul animal al inimii îmi tresărea acum pe acordurile pline de viață ale lui Horowitz. Astfel, am putut să reconstitui, secundă cu secundă, partida amoroasă pe care o avusesem în seara precedentă. Deja era trecut de ora douăsprezece, iar toată materia sensibilă din mine se armoniza cu o nouă poftă de viață. Parcă îmi revenise apetitul după o lungă perioadă de *greață* și leșin. Nu mult după aceea, primesc un telefon de la Lavinia.

-Salut! Ce faci?

-Stăteam în pat și mă gândeam la tine. Tu?

-Păi, sunt în pauza de masă la serviciu și m-am gândit să te sun, să văd cum ești. Nu arătai prea bine atunci când am plecat și am fost puțin îngrijorată. Dar te simt acum din voce că ești mai bine. Mă bucur să te aud că ești sănătos, Olivian, nici nu știi cât mă bucur să văd că oamenii sunt sănătoși în jurul meu, că sunt plini de viață!

-Mda, acuma să nu exagerăm, i-am mai temperat eu avântul, sunt bine. Azi-dimineață nu știu ce ne-a cuprins pe amândoi, parcă eram într-o stare tensionată, aproape de un colaps. Asta se întâmplă mereu când nu suntem îndeajuns de mult noi înșine, încât devenim alții. Aseară mi-am pierdut animalul inimii. Acum l-am regăsit și e cu totul altul. Cred că am primit un nou animal al inimii.

-Animalul inimii, zise Lavi cu un iz de batjocură în glas, ce tâmpenii îndrugi tu acolo, dragule? Doar nu crezi că există așa ceva? Ai citit și tu în cartea aceea și poate ți-ai imaginat. Atâta tot, dragul meu! Uneori o mai iei razna, dar nu ai niciun motiv de îngrijorare, încet-încet o să-ți revii și o să fim cu toții normali.

-Mă rog, dacă nu vrei să mă crezi, atunci nu îți mai spun pur și simplu. Am vrut să-ți spun pentru că am avut o oarecare încredere în tine că vei înțelege. Văd că nu mă înțelegi. Nu e nimic, unele lucruri e bine să rămână nespuse. Așa e cel mai bine.

Lavi stătuse puțin pe gânduri, iar între noi se instalează liniștea și ne puteam auzi unul altuia respirația. După ce a oftat puțin a spus:

-Poate că în momentul acela nu îți voi ascunde nimic și vom putea călca liniștiți pe solul lunii. Nu-ți da gânduri impacientate, dragul meu, în viața aceasta toți trecem ca cerșetori. Trebuie să închid acum. Te sărut, dragul meu!

I-am răspuns cu aproximativ aceleași cuvinte și a închis. Din nou eram tulburat de faptul că nu sunt luat în serios atunci când încerc să-mi împărtășesc experiențele. În cel mai bun caz, te mulțumești cu o aprobare formală de genul: „Da, înțeleg! Aha!Da!Știu!Ce să zic?...”

Spre deosebire de universurile paradiziace care dispun de o unitate de timp relativ rezonabilă, universul nostru, atât de puțin paradiziac, dispune de foarte puțin timp în raport cu unitatea de măsură a fericirii supreme care este eternitatea. A intra în eternitate echivalează cu a intra în nemurire, iar nemurirea este abolirea morții, adică exact instituția universală care taie timpul nostru din timpul eternității, zicându-ne uneori politico, alteori violent: „Până aici!”. În cazul unei sinucideri, considerăm că și așa timpul scurt alocat vieții noastre este ori prea lung pentru a putea fi suportabil, ori prea scurt pentru a face ceva ce contează. Atunci noi suntem cei care punem punct și spunem: „Până aici!”. Această atitudine egoistă sau cel puțin egocentrică este taxată sever de mai toate religiile și mai toate culturile. Cei care aleg această metodă de a-și curma viața și, astfel, de a scurta timpul și așa scurt decupat din eternitate, nu au dreptul la niciun fel de oficiu sau slujbă religioasă și sunt excluși de la mântuire sau iluminare. Cele mai multe păreri înclină spre ideea de bântuire. Sufletele sinucigașilor rămân în continuare pe pământ în forma lor imaterială. Gestul lor nu numai că nu rezolvă nimic, dar și complică extrem de mult lucrurile. Dacă e să acceptăm teoria reîncarnării, e ca și cum ai refuza ordinul unui superior militar și ai dezerta din post, pedepsele fiind foarte drastice. Prin urmare, același Creator care ți-a dat trupul ca să te încarnezi în primul rând, se va gândi de două ori înainte să-ți încredințeze altul și atunci distanța de timp până la atingerea iluminării se mărește considerabil, poate chiar până la sfârșitul lumii.

Aceasta a fost, cel puțin, rațiunea pentru care am pus pe tapet ideea de a mă sinucide. Să nu credeți că eu am fost ocolit de acest flagel. Am început să mă gândesc la sinucidere încă de la o vârstă fragedă. În clasa a treia, am vrut să-mi tai venele cu o sticlă, care nu tăia și am reușit doar să mă zgârii puțin mai urât. Motivul: am luat nota șapte la matematică și mi-era frică de mama. Același episod s-a repetat în clasa a cincea când am luat cinci la română. Apoi, a sosit pubertatea și, implicit, dezamăgirile sentimentale. Atunci, mi se părea romantic să mă sinucid *din dragoste*. După aceea am citit cărțile lui Cioran, am vrut să mă sinucid pentru că viața nu merită trăită. Apoi, încet-încet, am mai descoperit câte o carte, câte o melodie, câte un surâs, câte o rază din soarele blând care guvernează în spatele nostru și ne susține pe fiecare. Uite așa, încet-încet și din când în când, viața merită trăită. Mai faci ceva bun de mâncare, mai te uiți la un film foarte bun, mai citești o poezie frumoasă, mai faci dragoste, te mai certți...Ceea ce am constatat e că motivele pentru care

viața merită trăită sau nu, sunt aceleași.

Unii, și sunt mulți din aceștia, or să considere paragraful de mai sus puțin *cheesy*. Este, cu siguranță, unul siropos, șablonar și comun. Dar tocmai acesta este și adevărul. Da, lucrurile pentru care viața merită trăită sunt comune, banale, nu au nimic extraordinar, excentric sau ieșit din comun. Ca să trăiești în continuare, nu ai nevoie de lucruri și planuri mărețe. Oamenii continuă să trăiască pentru aceleași lucruri mărunte sau, mai bine spus, pentru *micile plăceri ale vieții*.

Dacă tot e să rămânem în domeniul siropului și al sentimentalismului, vă propun un exercițiu de gândire liberă. Să presupunem, pentru o clipă, că viața noastră se oprește de fiecare dată când spunem stop. Să zicem că ni s-ar acorda această facilități divină. Să spunem stop și să ne gândim dacă mai vrem să ducem filmarea până la capăt sau să abandonăm proiectul. Ce ar face cei mai mulți dintre noi? Am abandona doar pentru că am avea această posibilitate? Nu ne-am lăsa descurajați de eșecuri și am încerca să luptăm în continuare pentru a termina ceea ce am început? Poate, mulți vor alege prima variantă, iar foarte mulți o a doua. Haideți să mergem cu imaginația puțin mai departe. Acum suntem conștienți că, de fapt, înainte de a intra în acest rol, în această piesă, pe care putem să o oprim când dorim noi, am citit cu foarte mare atenție scenariul, ba chiar am repetat foarte mult pentru fiecare scenă. De ce oare suntem puși în postura să improvizăm, să ne îndepărtăm atât de mult de la ce ceea ce trebuia să fim, încât avem impresia că trăim în altă piesă? Că, pe undeva, am uitat scenariul?

Cu aceste gânduri, am plecat pe balcon și mi-am aprins un pall mall. Deodată, ele se risipiră ca fumul, iar acum eram liber să privesc copacii. Aceeași copaci pe care i-a privit și Lavinia ceva mai devreme. Poate ceva din sentimentele ei au rămas impregnate în frunze. Poate dacă *privesc mult timp un punct fix de pe perete...* Nu, aici nu ne aflăm în *Întâmplări în irealitatea imediată*. Lumea e cât se poate de reală, universul nu e o fabrică mundană de materie care își reproduce formele absurde la infinit. La un moment dat credeam și eu că lumea e o iluzie. Ea nu e o iluzie atâta timp cât sunt oameni care cred, cu stăruință, tocmai în realitatea ei. Precum credința poate vindeca, ea poate fixa obiectele în realitatea lor și poate crea dintr-o simplă iluzie, o realitate palpabilă. Fumul mi-a ajuns în nări și în ochi. Astăzi bate puțin vântul, e aproape ora două, iar eu sunt tot în pijama. La cinci trebuie să fiu la Universitate pentru cursul pe literatura spaniolă.

Spitalul din S. era aproape în paragină. Clara era aici de ceva vreme. Albul pereților o inundau. Purta o cămașă de forță, vorbind încontinuu și, parcă, nimănui. Abia mai târziu, doctorii au observat că vorbea unui personaj imaginar pe care îl urmărea cu privirea prin camera de izolare. Vocea ei era când calmă și drăgăstoasă, când furioasă. Avea undeva pe la douăzeci de ani. Părul îi ajungea până deasupra umerilor și era cârlionțat. Ochii erau verzi și roșii de la calmante și plâns. Ajunsesse aici din cauza unei crize isterice avute înainte de primul an de facultate. Intrase printre ultimii la Arte. Îi plăcea să picteze suprarealist și-l idealiza pe Dali. Picta, mai ales, imagini din vis.

Părinții ei nu vor ști niciodată ce a declanșat acea criză de isterie, pentru că fiica lor era o fată liniștită, plină de căldură. Ce-i drept, se îmbătase ea de câteva ori și mai venea, din când în când, acasă târziu. Dar asta a fost tot! Mama ei a pus totul pe seama eredității. Și tatăl ei suferise, în câteva rânduri, de *delirium tremens* și fusese internat la Spitalul de boli psihice pentru perioade scurte de timp. Apoi l-au pus pe medicamente și, pentru o vreme, putea funcționa ca un om normal. Era un alcoolic moderat dacă putem spune așa. Se afla, mai tot timpul, într-o beție medie. Clara l-a vizitat de câteva ori la spital. A mirat-o cât de bine se încadra în mediul acela. Mai toți colegii de salon erau alcoolici și fumători și suferiseră câte un episod delirant. Își aminti, mai ales, prima vizită. Pacienții erau pe hol ascultând muzică, iar un bărbat și o femeie dansau pe melodia *Everybody Hurts* a celor de la REM. Această atmosferă a mișcat ceva în mecanismul sensibil al Clarei. Acest moment a devenit, mai târziu, unul din tablourile sale.

Acum era destul de calmă și râdea la ceea ce îi povestea prietenul imaginar. Piticul zăcea într-un colț al încăperii și trăgea dintr-o țigară, rezemat de perete, cu o mână pe un genunchi, pe când, celălalt picior îl ținea întins. Îi spunea bancuri cu Chuck Norris. La sfârșitul fiecăruia se puneau pe un râs isteric terminat cu grohăituri de purceluși.

Fața lui se încruntă dintr-o dată și o privea fix, cu niște ochi albaștri și supărați. De parcă i-ar fi reproșat ceva. Atunci Clara se înfură și-l împrășca cu vorbe întrerupte doar de sughiturile plânsului.

-Mă uit la tine, pentru că n-am la cine să mă uit. Tristețea mea fie îngropată odată cu tine, iar zâmbetul meu ducă-se în mormântul din care vii și mă tulburi, zise ea, într-un sfârșit, cu un soi de resemnare în glas. Apoi adormi pe o parte, cu ochii deschiși, privind în direcția lui.

Mai târziu, o trezi infirmiera cu masa și cu pastilele. O hrăni încet, cu răbdare, mecanic. Era o femeie cam la cinzeci de ani, la vreo o sută de kilograme, cu părul vopsit roșcat, dar cu niște ochi blânzi. După ce se asigură că și-a luat calmantele, își luă *rămas bun* în tăcere, printr-o aplecare a capului. Se vedea că a văzut multe și că era o femeie trecută prin viață.

Delirul ei verbal se estompa o lungă perioadă după ce medicamentele își făceau efectul. Un soi de somn calm îi umplea tot trupul.

-Și ce vrei să spui cu asta, pitic malefic? răbufni Clara, dintr-o dată, abia trezită din somn. Că tăcerea e poarta, că aceste cuvinte nu fac decât să mă îngrădească și mai tare? Că timpul, așa cum îl știm noi, nu e decât o succesiune, o desfășurare a ceea ce am adunat înăuntrul nostru? Că pot să mă ridic din colțul ăsta? Că pot să-i privesc în ochi, fără teamă, pe cei de afară? Că tu, cretinule, nici nu exiști?

Răspunsul veni ceva mai târziu și izbucni tot din tăcere:

-Sau brațele tale au amorțit, îmbrățișându-se forțat. De asta te-au adus aici, *să te îmbrățișezi*, nebuno!

-Aș vrea să pictez iar. Să am în mână culoare și pe față vopsea. Asta e tot ce vreau acum. Iar dumnezeul tău e doar o pastilă pentru vreme rea. Nu o soluție pe de-a întregul. Sunt mântuită și aș vrea să te fut! Uite paradoxul creștinătății chiar aici, între înfrânare și desfrâu.

-Vezi, vorbești cu o entitate din imaginația a șaptea, cea mai puternică, de aceea mă poți vedea, pentru că m-ai creat pentru dialog. O porțiune dintr-un adevăr de care habar n-aveai.

- Pot să fac *pipi* pe adevărurile tale!

-Dacă îți spun! Am visat cu Iliescu, se muta la noi acasă. A coborât din mașină, cu tot cu bagaje și a venit să stea la noi. Maică-mea era nervoasă că, uite, a venit și ăsta.

-Ai mai visat despre crimă?

-Nu, de mult nu am mai avut vise de genul. Poate mi-am mai ispășit din vină. Era groaznic să tot visez că vin jandarmii la mine acasă sau că ei vor dezgropa cadavrul. Oricum nu e ușor să te simți vinovat pentru ceva ce nu-ți amintești să fi făcut.

-Bine, hai lasă sentimentalismele astea, dacă ai probleme, te ducem la spitalul de bolânzi și gata. Hai că am ceva treabă. Mai vorbim. Ceau!

-Bine. Ceau!

Uite așa m-am trezit într-o dimineață, vorbind la telefon cu sora mea. Am avut un vis ciudat, urmat de câteva apeluri ciudate. Nu știu cu cine am vorbit, am amintiri vagi. Dacă sună telefonul atunci când dorm, răspund, vorbesc, dar nu mai țin minte absolut nimic. Parcă am vorbit în vis.

Am un personaj în buzunar și nu știu cum să-l introduc în scenă. Mă tot fâstâcesc, fac foarte multe fișe despre el, mă gândesc la tot felul de coafuri și coafări. Mă întreb dacă e bine, dacă e logic, dacă are vreo legătură cu subiectul, cu viața, cu tot ceea ce se întâmplă. Dar, până la urmă, astfel de personaje există, ele sunt reale și nu am dreptul la tăgadă. Cel puțin putem spune că a existat întotdeauna, doar că lumina reflectorului nostru (care fie vorba între noi este cam stricat și are nevoie de ceva reparații) nu l-a ochit, nu a avut răgaz să-l prezinte. Acum e acum: cum îi spune? cum se numește? Pentru că *nomen est omen*. Să începem cu trăsăturile: înalt, slab, cu o freză ce îl frizează puțin pe Elvis și cu dinții din față sus, în totalitate, din porțelan. Putem concluda că *are dinții puși*. Nu, e o prostie. Numele trebuie să spună totul: are mereu un zâmbet pe față, părul și-l face întotdeauna cu gel, este mai slab decât un șoarece din podul unei biserici, își dă tot timpul ochii pe spate, visează să conducă, pare întotdeauna foarte distrat și pus pe glume. Crede cu stăruință că toate fetele îl vor pentru fizicul lui, iar dacă acest lucru nu se adevărește, atunci îl vor dori direct proporțional cu mărimea portofalului. *Spune-i numele. Scuipă-l afară!* Nu poate fi spus, mi-e imposibil, trunchiul limbii mele se încurcă de la început. Nu-i vom pronunța numele, îi vom găsi o

poreclă. Una pe măsură: Emil Sinclair de exemplu, Bernardo Soares, Mark Twain? Fernandu Peşoa, Ricardo Reis, Alvaro de Campos?

Roata nu se întoarce singură. Trebuie să mă decid, dar mai târziu. Îmi voi aprinde un pall mall light și mă voi gândi mai bine. Ce sens are un personaj atât de emblematic pentru epoca în care trăim, care ar fi implicațiile stilistice ale introducerii lui? Și eu cine sunt? Domnul Cenușe? Doar o grămadă de pilitură de fier adunată de jur-împrejurul numelui. Nu e de mirare că am, uneori, o dorință atât de mare de a trage dintr-o țigară, că ceva dinlăuntrul meu oftează încet, de fiecare dată când porția de nicotină nu îi e de ajuns. Câteodată o satură o gură de cafea, un sentiment puțin mai agitat, o scrâșnire din dinți. De cele mai multe ori însă, vrea fum. Vrea să trag fumul ăla în plămâni ca și cum aș fi un furnal.

Cum îi vom spune după ce nu va mai avea niciun nume? Cu ce îi vom hrăni ființa? Unde îi va fi sângele de dinainte? De dinainte de nume? Ce primim de îndată ce ne naștem și imediat după ce murim ni se imprimă pe cruce? Nu îl voi spune. Nu mă poți obliga. *Scuipă-!* Abraxas! Abraxas! Abraxas! Doamne, nu mă pune să-l rostesc. Pune pe altcineva! Pe cineva cu inima mai ușoară și cu mintea mai limpede. Cine sunt eu să-i pronunț numele? Un nume atât de comun, de banal, de perfectibil. E singurul care își merită vocala, de o avea vreuna.

Îl vedem acum făcându-și părul cu gel. NEAPĂRAT dimineața! Zâmbind, că doar așa poți să-ți începi ziua de muncă și poți să-ți impresionezi colegile de serviciu și, mai ales, pe șefa care, vorba aceea, are niște țâțe și-un cur...Nu pot, e prea ridicol! Continuă tu! *Hai, dacă tot ai început, ai curaj!* Așa, unde am rămas, așa...niște țâțe și-un cur, au mama! Și secretara aia e bună, ieri dimineața mi-a făcut cu ochiul și mi-a zâmbit. Ehh, femeile îs toate niște proaste și-mi cad repede în plasă, căci eu sunt Dani Ermoso. Ei, îți place ce nume mi-am născocit? Pac, pac, să moară hahalerele! Ohh, trebuie să mă opresc că o să ajung și eu ca Gâlmă pe cocalari.org. Nu, frate, eu am altă stofă. N-oi fi eu rocker, da' nici manelist nu sunt. Ascult ceva între: un trei sud-est, un bambi, mai rar câte-o manea, doar așa pentru suflet. Doar am și partea mea cultă: ascult bob dylan, jason mraz, pasărea colibri, phoenix chiar. Ei, ce-ai crezut, că nu sunt băiat simțit. Și mai presus de toate, fetele mă plac. Fetele mă plac, mai ales că nu am nicio prietenă. Nu-mi place mie să mă încurc cu femeile. Ele vor doar un bărbat care să le fută și să aducă bani în casă, să le bată și să le fută. Ei, și șefa aia a mea, are niște țâțe și un cur, un cur și niște țâțe...

La serviciu, treaba era foarte simplă: serviciul este serviciu și trebuia să se comporte ca

atare. Imediat adopta limbajul business și mergea mereu îmbrăcat în pantaloni de stofă și cămașă. Chiar și atunci când nu era nevoie. Scopul: să fie cel mai bun și să se facă remarcat de șefi. În cazul acesta, o tipă foarte bună cu un cur și niște țâțe...

Dar înainte nu era așa. Jur că înainte îi puteam spune numele. Și acum, dar mai puțin. Mă retrag de fiecare dată când atmosfera tinde să devină prea *sudistă*. Aici am avea mai multe categorii, iar unii le amestecă ca pe niște batoane de ciocolată. Aveam un principiu selectiv: un om inteligent trebuie neapărat să asculte Pink Floyd. Cine nu are o sensibilitate destul de mare pentru a putea asculta Pink Floyd, nu e un om evoluat și gata. Asta era înainte de facultate, pentru că în primul an, părerile aveau să-mi fie zdruncinate. Dar să-l prezint pe domnul Cojocaru. Mai bine zis, Vasile, Vasile Cojocaru. Poate ați mai auzit numele acesta și-l veți ține minte. Cine era: coleg de an, la română-franceză. Avea vreo cinzeci de ani și cea mai perversă privire pe care am văzut-o vreodată. Vasile era înnebunit de cantitatea importantă de *pizdă*, care putea fi găsită și eventual constatată la facultatea de litere. De cele mai multe ori, mă acosta de la distanță și, apropiindu-se, își punea mâinile de după gâtul meu:

-Alexei, Alexei, lasă că te știu eu, am vorbit cu rectorul și i-am zis numa' bine de tine, că ești băiat deștept. Ei, Alexei, Alexei, uite-o cum trece, măi, ce bunăciune, uită-te și tu ce buci are fata, incredibil, Alexei. Și se uită cu ochiul pervers înspre mine, eu am încercat să zâmbesc cât am putut de pervers, dar știu sigur că nu mi-a ieșit, probabil aveam o mutră mai nevinovată decât a unui miel dus la tăiat. Ei, Alexei, i-ai da tu niște limbi, hă? Hai, mă, că tot ești tu la litere și ai și bursă. Și ei i-ar plăcea să-i dai niște limbi. Băi, am vorbit cu curva aia, o știi tu, de la franceză, bă, i-am zis de tine, numai de bine, că ești băiat fain, studios și o zis că te știe și că-i place de tine.

-Aha, nu știu despre cine vorbești.

-Lasă că o știi tu și pe aia. Ce aș fute-o dacă aș fi tânăr ca tine, Alexei, Alexei. UTA ce mai face, îi în divizia C. Ai fost la meci?

-Nu știu, n-am mai fost de mult la un meci, din liceu.

-Ei, Alexei, Alexei, am vorbit cu rectorul, i-am zis de tine, numai de bine, că ești băiat de nota zece, că taică-to îi director la fabrică de textile din Arad...

-Dar nu e director la nicio fabrică, nu a fost niciodată.

-Nu e? a întrebat extrem de încurcat Vasile. Ce faci acum? Hai pe la mine? Eu stau singur aici, în cămin.

-Nu pot, mai am două cursuri și un seminar.

-Păi vii după aia, mă suni.

-Dacă o să am timp te sun, că mai am niște treabă.

Nu l-am mai văzut vreo lună după aia. Dar discuția noastră nu se modifica considerabil până la un moment dat, la examenul de teoria literaturii, unde m-a acostat pe hol. Eu aveam un cd player philips și un cd cu discografia Pink Floyd.

-Ce ascuți, Alexei?

-Ceva formație britanică, nu cred că o să-ți placă.

-Ia dă aicea! Și-mi smulge o cască și pe măsură ce ascultă începe să dea din cap. Îi știu, zice, aștia-s prietenii mei din 1967. Alexei, eu ascult Pink Floyd din 1967. Tu de când?

-Păi din clasa a șasea. I-am cerut unui prieten un cd și mi-a dat *Wish you were here*. Am ascultat discul de cel puțin câteva sute de ori. Era singurul pe care-l aveam. Apoi a mai luat tata un disc cu Vivaldi, *Cele patru anotimpuri*.

-*Partea întunecată a lunii*, zise Vasile, din 1967 ascult Pink Floyd, am toate albumele pe casete acasă.

-*Dark side of the moon*, am murmurat eu.

Ne-am continuat discuția în tăcere. Atunci mi-am schimbat complet principiile. Am renunțat la întrebarea de baraj: *Îți place Pink Floyd?* Iar răspunsurile veneau implacabil: *Îmi place Pink*. Nu știau nimic despre Floyd. Dani Ermoso nu era unul dintre acei oameni care ascultau Pink Floyd. Lui îi plăcea doar Pink. De fapt, asculta tot ce era *la modă*, sau într-un anumit *top*. Iubea topurile și se dădea în vânt după branduri. A lucrat doar pentru companii private, dar se eschiva într-un comunist convins și visa să ajungă, într-o zi, Președintele României. Dar după visul de aseară, când am visat că Iliescu se mută la mine acasă, mi-a trecut tot cheful de politică.

Când stau cocoțat pe balcon și fumez o țigară, dintr-o dată, mă năpădesc o mulțime de amintiri, de parcă aș fi paharul în care se varsă mica, dar pregnantă experiență de viață. O să fie o seară neobișnuită. Presimt asta, pentru că aud greierii cântând. Întotdeauna când cântă greierii e o seară ciudată. Și-apoi mai erau și toate bețiile pe care nu mi le mai amintesc în întregime. Mai tot timpul sunt întunecate, iar eu nu mai rețin nimic după amorțea. Trupul și mintea se întunecă când alcoolul e într-o concentrație mult prea mare. Odată, cică am vrut să mă piș pe prize și să sar în foc pentru a-l cunoaște pe Zeul Soare. Altădată, am plecat pe câmp cu Gyorg și cu două sticle, una cu vișinată și cealaltă cu pinacolada. Eu am adormit lângă un copac, în noroi. M-am trezit acasă lângă

un borcan mare de limonadă și cu un miros acru de pinacoladă. Maică-mea îmi tot schimba compresele. Altă dată, după ce m-am obișnuit cu rezistența mea slabă la alcool, înainte să mă duc la Vinfest le-am zis părinților: *Vinfest, vin Beat!* Dar nu am venit, au trebuit să vină ei după mine. Toate astea se întâmplau în liceu, în facultate îmi știam măsura și mă îmbătam mediocru. Întotdeauna mintea mea era la fel de încețoșată ca atmosfera acelor petreceri unde era un fum, vorba unei profesoare de la facultate, *de-l puteai tăia cu cuțitul*.

Asociam fumatul cu starea de a fi boem. Mă uitam la videoclipurile cu Nichita Stănescu și-l vedeam, mai mereu, cum trage cu sete de artist dintr-o țigară fără filtru. Dacă poezia se simte mai bine așa, mă voi pune și eu serios pe fumat. E o cerere *sine qua non* a unui poet. Acum fumez mai mult pentru calm și mai puțin din dependență. De cele mai multe ori, fumez din neputință. Îmi e imposibil să mă imaginez fără țigară. Cum vedeam ceva frumos, trebuia neapărat să-mi aprind o țigară, dacă auzeam o melodie care-mi trezea oarece amintiri, nu se putea să nu-mi aprind una. Și acum, sunt ferm convins că șirul amintirilor se va întrerupe brusc de îndată ce voi stinge țigara. Pentru a-l relua va trebui să aprind încă una și încă una până când voi fi atât de împregnat și amețit de tutun, că voi putea relua șirul interminabil de amintiri și în pat. Acolo mă voi zvârcoli de pe o parte pe alta, iar gândurile, *albinele de gânduri*, nu îmi vor da pace. Mă vor înțepa la infinit. Odată ce ai zgândărit ordinea lor prestabilită genetic, ele te vor urmări și te vor împunge până când îți vei pierde conștiința.

Asta mi s-a și întâmplat. Am adormit cu lumina aprinsă și m-am trezit abia la ora trei și jumătate. M-am uitat pe telefon și aveam un *apel ratat* de la Lavi. Mă sunase la ora zece și un minut. Nu mai vorbisem cu ea de vreo trei zile. Ce importanță mai avea? Fiecare zi era la fel: mergeam patru ore la serviciu, iar joia, vinerea și sâmbăta aveam cursuri la master. La cursul de literatură spaniolă, Lavi nu a venit. Cu atât mai rău pentru ea, pentru că a pierdut un curs foarte interesant pe Juan Rulfo și al său volum de povestiri, *Câmpia în flăcări*. Astăzi am fost liber și de la cursuri și de la serviciu: astăzi este deja mâine, astăzi este deci miercuri, iar ieri a fost marți. Câtă lipsă de coordonare. Toată ziua am zăcut cu un volum imens în brațe din care nu prea înțelegeam mare lucru. Îmi era gândul în altă parte. Era un dicționar al scriitorilor, foarte util în a reține nume, locuri, opere. E probabil cel mai bun memorator pentru examenul de Geografie literară.

Mă gândesc, de multe ori, la Albert, la ultima lui țigară, la ultima lui suflare. Mi-e imposibil să-mi imaginez cum e să-ți explodeze capul la contactul cu asfaltul. Ce se întâmplă oare în conștiința sinucigașului în chiar ultima clipă a vieții? Dar eu îl văd mereu trăgând ultimul fum. Trebuie să fi tras ultimul fum. Oare are sens toată această fantezie? Și-a aprins *oare* o țigară acolo la

etajul șapte? Era *oare* interzis fumatul? Și, în pofida prohibiției, și-a aprins *oare* un pall mall light? Pesemne că și-a căutat bricheta, a înjurat că nu o găsește, s-a simțit oarecum inferior și chiar prost, pentru că nici măcar acest moment important din viața lui nu și l-a pregătit cum trebuie. Apoi a scos o brichetă zippo, i-a deschis capacul. Cu cealaltă mână și-a pus țigară în gură. Trebuie să fi simțit mirosul de benzină. Trebuie să-l fi tulburat puțin, să-i fi făcut puțină frică în stomac. Apoi a văzut flacără albastră la rădăcină, galbenă pe margini, a dus încet bricheta la capătul țigării și a tras, a tras puțin după care a dat fumul afară, șmecherește, doar într-o parte a gurii, a închis capacul zippo-ului și a încercat să o pună în buzunar, după care a ezitat un pic și a pus-o pe pervaz. Nu a dorit să fie găsit mort cu bricheta la el. De aceea a lăsat-o pe pervaz. Poate că i-a trecut prin minte să arunce bricheta mai întâi să audă cum cade. După aceea s-a gândit mai bine, cel mai probabil ar fi explodat și ar fi atras atenția celor din jur, iar planul lui s-ar fi dus dracului, ca și cel de acum o lună. A tras acum primul fum, ca și mine de altfel, pentru că mi-am imaginat totul făcând exact aceleași gesturi pe balconul meu. Sigur a privit orașul. De la etajul șapte avea ce să vadă. Eu de la doi, văd doar niște copaci care obturează totul. De acolo sigur vedea parcurile, podurile peste Bega, forfota de oameni din Piața Operei. La ce s-o fi gândit? Trebuie să fi avut gânduri. Nimeni nu poate avea mintea goală în astfel de momente.

Mă tot gândeam la această scenă a ferestrei și mi se părea incredibil de cunoscută. Am tot scotocit prin minte și mi-am amintit că citisem o scenă asemănătoare într-o carte a Virginiei Woolf, *Doamna Dalloway*. Nu mai țin minte însă cum îl chema pe sinucigaș! Avea un nume celebru și totuși nu puteam să-mi aduc aminte. Pun țigara pe pervazul de beton și mă duc în cameră. Caut în carte după un semn: Septimus Waren Smith, Septimus Waren Smith, Septimus Waren Smith. Am repetat în gând numele acesta până ce am început să vorbesc ca Daffy Duck: Sep-ti-muș – Uărăn – Șmit. Acest joc nu era de ajuns. Numele nu impregna decât foarte vag profilul psihologic al sinucigașului. Nu aveam decât indicii neclare și nesigure. Trebuia să recitesc întregul episod al sinuciderii, cap-coadă.

Inima parcă îmi pocnea. Ceva neprevăzut mă neliniștea, e același sentiment de frică al copilului care a încălcat interdicția mamei. Nu se poate detașa de problemele lui și, astfel, e în stare să trăiască *teroarea*. Până acum am avut două stări experimentate care sunt eligibile pentru starea de spirit sau profilul psihologic al sinucigașului: greața și teroarea – ca stări existențiale. Greața am simțit-o imediat după ce am vizualizat videoclipurile cu *Atenție! Imagini șocante!*. Acum resimt teroarea, este un sentiment care revine mereu în fața oricărei autorități.

Dar unde se pot întretăia senzațiile a doi oameni atât de diferiți care încearcă unul pe altul a

se cunoaște? Pentru că o parte a sinucigașului a locuit și în mine sau încă locuiește. I-am limitat doar spațiul. Mi-a fost mereu frică de cuțite, pentru că știam că pot exista, în realitate, momente în care nu te poți abține să nu te apuci să te tai. Întotdeauna uneltele se revoltă împotriva noastră. Ele pot fi, într-un fel, autoreflexive.

Gata, senzația a dispărut. Sudorile m-au trecut undeva în jurul venei jugulare. Mi-am aprins un nou pall mall, iar lumina lunii mă liniștește. Ea e cea care-mi spune: Noapte bună!

Mielul avea un sânge mult prea aproape de timpul sărbătorilor pascale și-l cuprinse o febră ciudată. Stătea în pat, cu frica că e pe moarte, cum i se putea întâmpla adeseori de la o simplă răceală. E momentul când trupul devine mai moale, când mușchii parcă se materializează mai mult decât de obicei. Băuse un ceai de mentă și mintea începea să-i delireze. Scrisese *Clara* mai devreme. O povestire scurtă despre o fată internată la un spital de nebuni. Ceva din disperarea ei îl cuprinse și pe el. Până la urmă am putea fi prieteni imaginari unii altora. Acest lucru ar putea fi singura noastră rațiune de a fi.

Astrid îl pupăcește la fiecare trei secunde, iar la sfârșit îl mușcă de buze până dă de sânge. Aceasta părea să fie metoda ei de a atinge profunzimea.

Începuse un dialog pe mess cu o colegă de facultate pe nume Daffodil. La început, erau nevinovate împărtășiri literare, apoi apropierea a devenit din ce în ce pregnantă, pe măsură ce conversațiile lor erau din ce în ce mai poetice și pline de subtilități.

-Cercul e mereu acolo, însă nu pot să-l *umplu*.

După paisprezece ore de nesomn, timp în care a scris la licență și a conversat pe mess cu Daffodil, Mielul simți că va cădea, în curând, pradă cercului ei, mai ales după ce îi trimise o poezie mai veche de-a ei în care a căzut *oblic*. Această experiență era greu de numit din cauza oboselii și a abuzului de tutun.

Astrid era gata de culcare, îmbrăcată numai în tricou și chiloți. Înainte de culcare, pentru o revigorare fizică, Astrid îi propuse un exercițiu. Ca să-l ademenească și-a dat jos tricoul, iar sâni ei superbi au năvălit direct în fața ochilor obsedanți ai Mielului. Dintr-o dată decizia nu mai era atât de ușoară.

Mai târziu, înainte de a adormi, îi povestise despre *cădere*.

-Atunci du-te, ce mai stai? Du-te la ea!

Mielul s-a dus speriat în cealaltă cameră și a continuat conversația cu Daffodil. A doua zi aveau examen la literatura română. Spre dimineață, a venit Astrid cu lacrimi în ochi și cu un pachet de Pall Mall în mână (sinucigașii fumează întotdeauna Pall Mall). Se așezară pe niște perne moi într-un fost balcon bine izolat și utilizat ca o prelungire a camerei.

-Știam că mai devreme sau mai târziu o să se întâmple asta, zise Astrid cu o voce cât se poate de calmă. Însă nu credeam să se întâmple acum, când aveam impresia că ne-am depășit problemele și că am ajuns la un alt nivel. Poate nu te-am iubit cum ar fi trebuit, eu nu pot să iubesc pe nimeni, nu simt asta, înțelegeți? But you will always be a puppy to me. Luna era plină și era la asfințit, frunzele copacilor o obturau puțin, iar Mielul privi fascinat acest spectacol. Era unul dintre acele momente de deschidere, de sinceritate, de tensiune, pe care în pofida tuturor certurilor le aprecia ca pe niște oaze de liniștire.

-În mod ciudat se împlinește profeția: se vor despărți înainte de a termina facultatea, zise Mielul cu un oarecare zâmbet amar.

Când ieșise din cameră se despărțise de ea pentru totdeauna. Acum putea să viseze la cercuri și lumină o viață întreagă. Iar Daffodil era, într-adevăr, fascinantă, cu ființa ei poetică și firavă, cu aspectul de fetiță rătăcită prin viață, cu accentul ei ardelean. Acum putea vedea primele raze ale soarelui și se putea bucura de ele pentru prima dată cu mintea complet goală.

Apoi avusese un vis destul de ciudat.

[Miezul ei]

Era deschisă. Zăcea întinsă într-un coșciug de lemn, vertical și sprijinit de perete. Ochii ei închiși și blânzi încă mai simulau o prezență. Eram mut de singurătate. Acolo eram înconjurat de babe ce păreau ofilite dinăuntru, care doar murmurau ceva în gând. Îi mai ating părul o ultimă dată, apoi cartilajul urechii, o mai sărut din amintire. Îmi aplec ochii spre podea. Dau să mă duc pe ultimul ei fir de viață. Pe străpungerea din podea. Îi găsesc bărbatul, omul negru, ce-a răsărit printre imaginile mele dilatate. Era un om înalt, bine făcut, cu părul foarte lung și cu o barbă neagră. Nimic din el nu sugera vreo sensibilitate, ci, mai degrabă, o instinctualitate. Era însă naiv, creierul plat mai făcea din când în când acoperiș, mai dinamita frigul din încăpere. O găsesc moartă, în casa mea. În acest sicriu așezat, în mod ciudat, vertical. E mai mult verde. Dar un verde integrat oarecum unei naturi.

Cad în podea, în crăpătura ei, până ce vânez un cerb. Un sacrificiu nocturn, o bulă albastră pentru clipele de pe urmă. Mă întreb dacă mă voi scufunda cu totul, dacă voi deveni captivul câtorva imagini, câtorva sunete ce se răsfiră prin trupul ei. Avea cântec, acum marea e ruptă în bucăți la soare. Întind brațul, iar buzele ei mă cheamă de undeva, dintr-un dincolo ce se

construiește din vreascuri abandonate, din undițe lăsate la așteptare, din luntre părăsite și iubiri puse la păstrare în borcanele de dulceață ale mamei. Aceași figură se întoarce și răspândește în ea, clopotul de sticlă ce prăjește cu un fel de vară toate clipele, toate fotografiile învechite, atinse de vreme.

Când o visez, mi se umple retina de depărtare, de o sforțare de a anula distanțele dintre imagine și privire. Acum stau în această umbră, în această cameră cu pereții goi, scorojiți de vopsea. Mă întorc de pe-o parte pe alta a patului. E un ușor urcuș spre realitate, spre zona ei misterioasă, spre câmpul liniștit ce-l înconjoară cu respirația ei. O văd după garduri de lemn, furișându-se mereu, alergând ca o fetiță.

Dispare. Fața ei se umple de grimase pierdute. Îi ascult ultimul sâsâit, apoi mă plec spre râul ce avea să-l stârpe. E mult albastru în funinginea ei. Tăcută și tristă se întoarce spre zăpadă. Acolo își împreunează mâinile spre zbor. Îmi ține o ultimă trestie în sân. O rupe, o strânge prea aproape de vene.

Sunt părți din soare care întunecă privirea, sunt încă capitonat de veghe. Mi-e astăzi clipa prea moale ca să distilez starea de umbră concentrată pe acest vag, dar concentrat moment. Crusta ei încerc să o gust, să-i sorb acea substanță din care e plămăduită, să-i amestec în cafea, să-i străpung oarecum pojghița subțire, să o regăsesc în natura ei de altădată.

A două zi, Astrid găsisse un câine husky în parterul blocului. După ce-i dăduse de câteva ori de mâncare, îl ademenise sus. Îi făcuseră culcuș acolo unde dormea Mielul. Era un husky destul de bătrân și sperios, care mârâia, câteodată, când încercai să-l mângâi.

-Cred că face parte din profeția de la workshopul de șamanism la care am fost în octombrie, zise Astrid cu un zâmbet în colțul buzelor. Zicea ceva de o căsuță de lemn, de un câine și de cineva cu care vei împleți ceapă.

-Așa e, toate încep să se lege spre sens, mormăi Mielul în stilul său caracteristic.

Fotografie câinele și puse camera web pe el pentru a-l arăta lui Daffodil. Aceasta avea menirea să-i dea un nume: Ra. Toată noaptea Mielul nu a putut să doarmă. Acel câine înțelept îi privea gândurile.

Dimineața, sosi Daffodil ca să-i facă o baie lui Ra. Însă, ciudatul câine începuse să mormăie. În cameră se mozoliră puțin, iar când Daffodil se pregătea să meargă la baie și Mielul nu o lăsa, i-a pus întrebarea:

-Will you?

-Uită-te în ochii mei! Ce spun ochii mei?

Un răspuns cum nu se poate mai pertinent. L-au dus pe Ra la o plimbare. Văzând că mârâie în continuare, și-au dat seama că trebuie să-i fie dor de stăpân și i-au dat drumul. Era o zi frumoasă de vară, pe care cei doi o vor petrece sărutându-se treisprezece ore prin parcurile orașelor. Niciodată Mielul nu s-a mai sărutat atât de mult și nici nu o va mai face cât va mai trăi pe acest pământ.

Realitatea nu va fi nicicând ceva sigur. Mereu imaginația îi va insufla noi culori. Formele se vor schimba la infinit, iar legile vor rămâne o perioadă, după care se vor schimba și ele. Pentru că *inima* noastră se schimbă. Iar mecanismele ei sunt doar sugerate. Locație și timp nu vor exista pentru ea decât în măsura în care îi suprapunem gânduri.

Acasă, Mielul citea cartea lui Țeposu, *Suferințele tânărului Blecher*, când se pomeni cu Astrid, care îi aruncă toate lucrurile în mijlocul camerei. Grămadă pe care nu o adună decât după licență, când va veni să-și ia catrafusele. Pe jos erau haine, cărți, caiete, cursuri, pasta și lamele de ras, căciula și mănușile făcute în Peru, cd-uri cu muzică șamanică. Dar nimic nu-i putea întuneca Mielului ziua, pentru că lumina se afla *înăuntru*.

Dimineața următoare, Doamna Dalloway a decis să-și cumpere florile singură. Mulți ani după aceea, în fața asfaltului negru, Albert avea să-și aducă aminte de ziua în care s-a sinucis. Ofelia i-a spus: O să mă vizitezi și tu în ziua morții tale. Orașul era purpuriu. Niciodată această culoare nu a mai stat pe cer din ziua aceea. Avea o geacă neagră cu fâșii fosforescente. Timpul: amiază. Starea de spirit: corectă. Decizia: luată. Măinile: în buzunar. Căștile: în urechi. Mersul: moderat. Privirea: în pământ. Lucruri la îndemână: mp3-playerul, o brichetă zippo, telefonul mobil, un pachet de țigări, câteva chitanțe vechi. Barba: bărbierită. Ce asculta: Rachmaninov, concertul nr. 3. Bătăile inimii: moderate. Gânduri de răzgândire: zero. Gânduri liniștite: 100 %. Singurul lucru la care încă se mai gândea era biletul de adio. Nu i se mai părea necesar să-l scrie, deoarece mai încercase să se sinucidă acum o lună și-l scrisese atunci. Oricum, toți prietenii lui îi cunoșteau opțiunea. Nu era decât o chestiune de timp, până când decizia finală trebuia luată. Ca și atunci când te sună cineva, de obicei de la o bancă, îți face o ofertă promoțională și limitată de timp, iar tu revii cu decizia. Pe undeva, destinul, prin mecanismul complicat al vieții, îi încolțise în minte, această super-ofertă care îi va purta întreaga ființă înspre neantul mult visat.

De la înălțimea aceea, putea să vadă, până în cel mai mic detaliu, forfota de oameni care, printr-o fericită lege a magnetismului, recurgea la un dans subtil pentru a nu se atinge unii pe alții. Desigur, nu lipseau cei intimi, îndrăgostiții, rudele, prietenii care-și dădeau mâna, mamele care-și purtau copiii de parcă încă ar mai face parte din același trup. De aici, mizeria lumii acesteia era fără margini. Chipurile multora erau încruntate, gândurile le ieșeau pe nări, sub forma unui abur ușor. Dacă se apleca puțin pe fereastră, putea să le audă și gândurile: sterpe, inutile, insignifiante. *Trebuie să mă duc la frizer. Să cumpăr pâine. Cred că arat mai bine decât nesimțita aia de florăreasă. Numai puțin că le arat eu cine sunt. Nu mai e altul ca mine în acest oraș. Sunt cea mai frumoasă de pe stradă cu pardesiul ăsta. Am uitat să hrănesc pisica, sper să nu moară de foame. Cred că de luna viitoare îmi vor mări salariul. Trebuie să plătesc facturile. Ce-au făcut și idioții ăștia din parlament! Etc.*

Gândurile lor se îngrămădeau unele în altele formând alte rețele de gânduri. Astfel, toată această țesătură devenise aproape imposibil de respirat. Mai rar vedeai în jurul unei persoane un spațiu gol, liniștit și plin de o muzică aproape îngerească. Acești oameni nu aveau un zâmbet fals ca

ceilalți, ei aveau un surâs care îi făcea pe alții să spună: *Ăsta-i dus cu pluta!*

Urcase destul de ușor scările, aproape plutind. Acordurile concertului nr. 3 de Rachmaninov ajunseseră la momentul lor de climax, exact în momentul în care Albert a ajuns în fața ferestrei. O deschide, închide puțin ochii pentru a putea zbura mai întâi cu mintea, pentru a putea sonda cu gândul, *căderea*. Își imaginase toate detaliile. Aici era punctul final. Tot ceea ce mai lipsea era escaladarea geamului, întinderea mâinilor în lateral și plonjonul. Trebuia neapărat să sară în cap. Trebuia să scape de acel motor neîncetat care îi cârâia, de fiecare dată, liniștea. Îl împroșca atât de mult, încât unele gânduri ajungeau în piele, în carne, în venele străvezii, îi impregnau ochii și unghiile, părul și pieptul. *Decizia* era cea care-i oferise această nouă șansă spre viață, această nouă lumină ce-i izvora din chiar trupul pe care-l va zdrobi. E ironic, își spuse, tocmai când am decis să o fac, viața pare să-și schimbe realitatea, să devină mai luminoasă, mai eterală. Însă, dacă aș renunța acum, gândurile ar reveni, țepii aceia ascuțiți îmi vor intra iarăși în fiecare respirație. Doar în moarte, în neființă, în aceea liniște a nimicului îmi pot găsi scăpare, pot ieși din cercul acesta vicios, din roata aceasta perversă ce se învârte la infinit, într-un mare ocean cosmic al absurdității, al falsului, al materiei care se reinventează, se înnoiește neîncetat, cu același material, își imaginează până și un suflet, își definește sentimente, își contruiește opoziții, filozofii, religii, zei, semizei, spirite, ceruri, reguli. Toate aceste absurdități le înghiți pe măsură ce crești, pe măsură ce devii și tu doar o formă puțin diferită a materiei. Ești acea parte a noului care dă sens unei așa-zise evoluții. Spre ce? Care este scopul? Unde se poate ajunge? Aici nimeni nu are niciun răspuns. Se poate explica totul, de la primul atom creat până la găuri negre, universuri paralele, muzica sferelor, dar nimeni nu poate explica un lucru esențial: cu ce scop? Ce sens are toată această perindare, tot acest chin neîncetat, de viață după viață după viață, această suferință care provoacă altă suferință și așa mai departe la infinit, de parcă totul nu ar fi decât cerc monstruos?

Apoi imaginea i s-a albit, nu-și putea imagina decât *imaculatul* - ca expresie a unei ieșiri din creație, din zborul neîncetat și năzuința spre niște culmi iluzorii. Secretul stătea în toate cuvintele care conțineau prefixul *ne-* sau cele adunate în jurul ideii de *nimic*.

-Ce s-a întâmplat?, îl întrebă reporterița sosită imediat la fața locului.

-Păi, ce să se întâmple? Nu vedeți și dumneavoastră, eu împreună cu încă doi colegi de-ai mei, eram exact acolo unde zace acum cadavrul, îl vedeți și dumneavoastră, vorbeam despre cursuri și alte cele, când am auzit un zgomot asemănător căderii unui ghiveci cu flori.

-Unde a căzut?

-Exact în mijlocul nostru.

-Bine că nu a căzut pe niciunul dintre voi. Cum vă simțiți?

-Păi cum să mă simt? Vă dați seama și dumneavoastră, eu sunt singurul dintre colegii mei care pot să vorbesc, ceilalți sunt în stare de șoc. Probabil nu o să-și revină niciodată, nu în fiecare zi ești într-o astfel de situație. Eu pot să vorbesc, pentru că am mai asistat la scene de genul acesta acum un an, într-un grav accident de circulație.

-Îl cunoșteți pe studentul care s-a aruncat?

-Nu, nu îl cunoșteam, eram la facultăți diferite.

-Aveți idee ce l-ar fi putut împinge la un asemenea gest?

-Nu știu să vă spun, eu, personal, cred că nimic nu te poate împinge la un asemenea gest. E o boală, cum să vă spun eu, motivele nu sunt importante, depinde de fiecare om în parte. Toți avem momente dificile în viață, însă fiecare le facem față cum putem.

Cu această replică, reporterița se îndepărtează de studentul, care, fiind în stare de șoc, are un zâmbet schimonosit pe față. Prim-planul camerei este luat de sinucigaș, acoperit cu un cearceaf alb, o grămadă de polițisti în uniformă se perindă din centrul imaginii înspre afară și invers. În jurul cearșafului este o baltă de sânge, iar camera filmează acum și rămășițele creierilor care s-au răspândit în urma impactului, în primul rând pe hainele celor trei studenți și, în al doilea rând, pe frunzele și tulpinile copacilor din jur. Scena este aproape incredibilă. Liniștea este cea care se lasă la finalul reportajului. Nu se mai aud decât zgomotele de fond ale orașului.

Trei zile după vizionarea acestui reportaj, am simțit o greutate cum nu mai simțisem până atunci. Începusem să înțeleg câte ceva din starea existențială pe care o sugera Sartre. Nu aveam poftă de absolut nimic, eram fericit că pot sta pe propriile mele picioare. Când am ajuns acasă, am stat numai în pat, discutând cu propriul meu trup, implorându-l să înceteze acest periplu nebunesc, această pedepsire aspră asupra spiritului. E ca și cum mi-ar fi pus cineva în brațe o silă față de întreaga realitate a materiei, a trupului, a modului în care funcționează organele, a felului în care trebuie să trăim, să suferim de foame, de frig, de sete, a modului în care suntem obligați să supraviețuim, să ne căutăm un loc fericit sub soare, în care putem, într-adevăr, într-un sens foarte relativ, să ne *ducem* existența. În aceeași măsură ceva din mine se revolta împotriva acestei condiționări, împotriva acestei corporalizări forțate, a acestei vârfări a spiritului în trup. Mi se păreau o monstruozitate tocmai principiile de bază ale societății, ale corpului, ale mentalului nostru. Forțele

rămase în mine se răzvrăteau mereu, până ce greața a trecut, până ce aerul respirat redevenea o mângâiere a nărilor, iar hrana și ceaiul, una a stomacului. Pe măsură ce mă însănătoșeam și gândurile mele începeau să se schimbe, din vehement contestatare, în bucuros satisfăcute. Ceva din interiorul meu se bucura că a trecut peste această fază, că, totuși, există speranță și că *putea să fie și mai rău*.

Ordinea cuvintelor ce le-am scris în sms-ul pe care am vrut să-l trimit Laviniei erau următoarele: *Mă bucur că nu ai mai dat niciun semn de viață, cu această ocazie am putut să-mi văd de propria mea viață*. Apoi am șters cuvântul viață de la sfârșitul propoziției, pentru că se repeta. Apoi l-am șters și pe primul. Rezultatul a fost un mesaj lipsit de viață: *Mă bucur că nu ai mai dat niciun semn, cu această ocazie am putut să-mi văd de treabă*.

Peste nicio oră, mi-a bătut la ușă. Afară era o vreme mohorâtă și Lavi era udă leorcă. Am poftit-o înăuntru fără să par foarte surprins de vizită. Eu eram în pijama, mai aveam încă două zile din concediul medical. Nu ne-am spus decât un *Salut* scurt și foarte puțin cuprinzător. Practic, nu prea aveam ce să ne spunem, ceea ce s-a întâmplat între noi a aparținut unui curs oarecare al evenimentelor, al realității, al destinului, dacă vreți, nu era cazul să complicăm și mai mult lucrurile. Oricum, eram cam indiferent la orice, mai puțin la ceea ce s-a întâmplat în realitate. O poftesc, deci, înăuntru. După ce îi iau paltonul și îl pun pe cuier, iar ea se descalță, o invit la mine în cameră pentru a-i da haine noi și un prosop ca să-și uște părul.

-Prefer să fac un duș, îmi spuse.

-Preabine, îți pun hainele de schimb pe mașina de spălat, uite aici ai un prosop, în rest te descurci.

A dat din cap că se descurcă. A mers imediat la baie și a închis ușa. Eu am plecat în bucătărie și mi-am aprins un pall mall. Imaginile Laviniei mi se încurcau iarăși în cap. Mă gândeam la ea goală pe măsură ce auzeam apa de la duș. Îmi imaginam aburul acela care-i înconjura pielea, părul dat pe spate, fața întoarsă în sus, ochii închiși, gândurile lichide, trupul gol, formele bine proporționate, aproape poetice. O vedeam cum, dintr-o dată, se așează turcește în vană, cum pune dopul, iar apa începe să se adune, în timp ce șuvoaiele continuă să cadă. Văd cum, încet-încet, cada se umple, iar Lavi stă într-o poziție aproape de lotus și e nemișcată. În aburii de deasupra îi observ profunda tristețe. La un moment dat, cava s-a umplut de apă, dar dușul continuă să curgă. Apoi, nu-l mai aud, probabil s-a oprit. Țigara a ajuns la filtru. O văd cum se destinde, cum își dezmoște picioarele și se întinde pe spate cu capul lăsat. Acum privește tavanul. O fi auzind și ea zgomotele

mortuare pe care le făceau cei de deasupra. Închide ochii. Respiră adânc și alunecă cu capul sub apă, în acel moment o năpădesc gândurile, cavitațiile ei încep să se umple de lichid. Respirația își are ultimele trepte. Ceva nu o lasă să se ridice la suprafață, are senzația de adânc, de abis, de întuneric. Poate i s-a rupt firul, poate a leșinat. Poate i s-au blocat mușchii. Poate a uitat *pur și simplu* cum să se miște. Zace acolo pe fundul căzii, iar eu mă gândesc la toate acestea și cred cu toată convingerea că această premoniție este exact ceea ce se întâmplă în realitate.

Mă deplasez înspre baie și bat încet și discret în lemnul vopsit al ușii. Nu aud niciun răspuns, așa că deschid ușor și mă strecor înăuntru. Situația nu era chiar așa gravă precum mi-o imaginasem eu. Pur și simplu, Lavi stătea rezemată cu capul de capătul cuvei, iar trupul ei plutea prin apă. Poate a adormit. Pe alocuri era o spumă albă care-i acoperea unele părți din trup, doar sfârcurile îi ieșeau puțin deasupra apei. Am mers pâna la ea și am sărutat-o încet pe frunte. Apoi am închis cu grijă ușa de la baie și m-am dus în cameră. M-am trântit în pat și am adormit.

Peste ceva vreme, am simțit lângă mine un trup cald și gol care mă ținea strâns în brațe. M-am răsucit înspre ea și am sărutat-o puternic pe buze. Simțeam sângele cum reintră în forță, iar mușchii erau mânâți de o nouă energie. Curând după aceea, căldura m-a doborât și-am adormit iarăși amândoi, până dimineață.

Când ne-am trezit, am făcut cafea și niște sandvișuri cu șuncă. În tot timpul în care le-am pregătit, Lavinia își verifica adresa de mail. Când le-am adus în cameră, ea asculta din nou, *Pădurea norvegiană*:

*I once had a girl, or should I say, she once had me.
She showed me her room, isn't it good, norwegian wood?
She asked me to stay and she told me to sit anywhere,
So I looked around and I noticed there wasn't a chair.
I sat on a rug, biding my time, drinking her wine.
We talked until two and then she said, "It's time for bed."
She told me she worked in the morning and started to laugh.
I told her I didn't and crawled off to sleep in the bath.
And when I awoke I was alone, this bird had flown.
So I lit a fire, isn't it good, norwegian wood.*

-Hei, nu te-am dus niciodată la mine în cameră, îmi spuse, vrei să vii?

- Dacă e dotată cu o pădure norvegiană, vin, i-am răspuns și a început să râdă.
- Cred că am ceva lemn, mobila e făcută din lemn, desigur, românesc. Cred că e suficient.
- Lucrezi dimineață?
- Da.
- Și o să mă pui să dorm în baie?
- Dacă te pun să dormi în baie, o să-mi arzi *pădurea norvegiană*?

Am zâmbit puțin cam încurcat, nu știam dacă se referă la carte, la lemn, la pădure sau la melodie.

Clara era acum liniștită. Mirosul de alge putrezite îi deschidea nările. Se afla pe un nisip fin și fierbinte, cu picioarele desfăcute, făcând *dragoste cu marea*². Valurile își atingeau climaxul exact în punctul ei cel mai excitant. Era îmbrăcată doar în niște slipi albaștri pe o plajă de nudiști. Briza era așa cum îi plăcuse ei întotdeauna, răcoroasă. Soarele apunea, iar ultimele raze încă îi mai încălzeau picioarele. Valurile se retrăgeau încet-încet, iar Clara se împingea în ea însăși.

Urmără visele de trezire, poziția mâinilor crucișe, realitatea unei cămăși de forță, puterea nopții. Își aprinse o țigară imaginară (Pall Mall, sinucigașii fumează întotdeauna Pall Mall). Prietenul imaginar era acum la fereastră. Se concentra într-un punct fix al cerului, poate o stea sau o planetă, încerca să se simtă la fel de vast și de albastru-întunecat, dar mai ales, la fel de liniștit.

-Doagele tale s-au încurcat toate, se întoarse el spre Clara cu un șuierat printre dinții din față, și acum nu mai știi cum să le descurci. Călătorești prin gânduri și prin vise, dar nu poți părăsi niciodată încăperea asta. Trebuie să înțelegi foarte bine asta, Clara! Nu o vei mai părăsi niciodată! Peste o zi sau două sau chiar o săptămână o să vină infirmiera și o să te găsească aici fără suflare. Pentru că suflarea ta e în altă parte, respiri mereu ceea ce nu trebuie.

-Te ascult și nu mă mai revolt, sfârcurile mele s-au întărit, deci sunt pregătită să fiu arsă pe rug. Dar tu ce cauți aici? Nu ești și tu prizonierul unei încăperi la fel ca mine, la fel ca mulți alții, care trăiesc într-o cutie, merg la serviciu într-o cutie, acolo urcă într-o cutie mai mare, cu etaje, pentru ca la finalul vieții ce a mai rămas din ei să ajungă tot într-o cutie?

-Cutiile și cutiuțele sunt specialitatea ta, eu am fost liber ca cerul, până ce nu m-ai încorsetat tu și m-ai condamnat să-ți țin companie. În rest, nu mai știu nimic, decât că eram un onanist feroce într-o lume oarecare.

-Prinzi idei din zbor și te culci întotdeauna în același colț. Ești un laș! Un laș ce-și ține mâna sub cap când adoarme și-mi privește gândurile din ceafă când visez. Crezi că nu te-am simțit, crezi că nu te-am văzut, că tu le pui acolo, le ambalezi ca pe niște hălci de carne și le însângerezi în mine ca să vezi rezultatul.

²Sic! La Vama Veche

-Și ce? Mare lucru că stau și te observ! De parcă, afară, ceilalți nu făceau același lucru. Singura diferență e că nu știm niciodată cine observă pe cine. Fiecare suntem cobaiul celuilalt. Asta e viața!

-Te simți pietrificat și gândurile tale miros a plante putrezite, a rădăcini care de la prea multă apă stătută s-au mucegăit și PUT.

-Poate e așa, făcu prietenul imaginar cu o grimasă de nemulțumit. Dar am avut discuția asta și mai demult, poate nu cu aceleași cuvinte și poate într-o altă limbă. Amintește-ți, deschide cutia din partea stângă a cefei, e un cufăr acolo cu fotografii alb-negru. Ultima viață ne-am trăit-o împreună. Dar atunci eram alții, mereu alții, de parcă alteritatea asta nu o să se sfârșească niciodată, mereu transgresăm dintr-o chestie în alta.

-Da, le văd, pe atunci eram marinar, mă văd aici într-o fotografie, în spatele meu e un vas mare, poate chiar Titanicul, cine mai știe. E îngălbenită de vreme.

-E cum vrei tu să fie, poate să fie și color, uită-te pe spate, trebuie să scrie data.

-12 martie 1912, scris cu litere de mână.

-Pe atunci erai marinar pe un vas transatlantic, iar eu, o negresă cu țâțe mari și cântam jazz în bodegile de pe coasta de est.

-Ce contează, acum în noua mea viață am ajuns aici, într-un bordel de suflete, unde fiecare prieten imaginar, din viața asta sau din celelalte, poate să bântuie pe oricine.

-Toți cei de aici, dacă nu știai, au câte un spirit pe cap, care-i toacă, fără încetare, zi și noapte.

-Și ce vrei de la mine, de ce nu mă lași în pace?

-Vreau să te fac să vezi, am venit să te duc într-un alt loc, dacă-ți poți imagina asta? Am găsit o căsuță singuratică pe o planetă desprinsă din *Micul Prinț*. O planetă mititică, o încăpere cu lanțuri pe jos și draperii ponosite. Are vedere *la capătul universului*. Acolo o să ne trăim noi doi veșnicia.

-Și când mă vei duce?

-Totul începe cu ultima suflare, ea te va duce acolo. Un loc de trecere, de liniște, până vor veni *ceilalți* să te ia. Te vreau pentru câteva *veșnici*. Apoi te vei întoarce la lumea ta.

-Pentru ce mă vrei acolo?

-Pentru a naște *pasărea*.

-Ce pasăre?

-Porumbelul alb, el ne va duce sufletele în cioc, acolo unde va găsi pământ, în marea asta fluidă de energie ce ne înconjoară. Nu ți-ai dat seama că ne aflăm încă în arcă?

-Cioc, suflete, porumbel. Fie, whatever, nevermind, lasă-mă să dorm acum, sunt obosită și vreau să visez.

-Nu vezi, Clara? Arca lui Noe era doar o poveste cu sensuri infinite. Nu am găsit încă pământ, trebuie să naștem porumbelul că să-l găsim, să putem pune picioarele pe pământ, să ajungem la certitudini. Nu a mai rămas nimic din lumea solidă de altădată.

Însă Clara adormise, iar prietenul imaginar continuă să privească prin fereastra îngustă cum norii negrii, aproape lichizi, umbreau luna plină. Apoi încercă un exercițiu de imaginație ca să-i dizolve.

Clara se visase în acea *încăpere*. Era îmbrăcată într-o rochie albă și plutea în colțul de lângă fereastră. De încheieturile mâinilor îi atârnavă niște legături de ceapă. Privirea ei era dintotdeauna acolo, așteptând...

Mielul se trezi că îi curge sânge din nas. Găsi un pachet de batiste și-și tampona regulat nărilor cu mișcări sigure și calme. Dădu perna la o parte și se așeză cu capul în sus direct pe saltea.

După ce i s-a oprit sângerarea, observă că pe noptieră era un măr roșu cu picățele, la fel cum avea acasă. Apoi văzu că și pe birou se află un măr, și pe comoda tv, și pe scaunul ergonomic, și pe televizor. Astrid îi umpluse camera de mere. Mere pe care nu mai trebuia să le culeagă pentru că erau *acolo*.

Nu-i plăcuseră niciodată timbrele, în schimb avea o adevărată obsesie pentru bancnotele vechi. Avea chiar un dosar cu vreo cincizeci de relicve de-a lungul scurtei istorii a banului tipărit de care era foarte mândru, precum și o monedă austriacă găurită care data din 1811. Istoria familiei nu era chiar o istorie revelată. Află că mătușa lui a fost găsită spânzurată de țeava de gaz cu o eșarfă, după ce încercase, în zadar, să se curenteze cu firul de la frigider. Dar asta a fost înainte de revoluție, pe vremea tiranului, care era înmormântat în fiecare oraș într-un coșciug verde. Cel puțin așa își amintea el. Că ziceau *tatăl nostru* și că jucau *hora unirii* în fața sfatului. Apoi totul a devenit și mai politic. Politic sau mafirot, pentru că în țara noastră aceste două noțiuni aproape că se suprapun. Foștii securiști protejați de cel cu numai un zâmbet, sărac și cinstit, au știut ce să facă și unde să investească. El avea afinități liberale sau țărăniști, cine mai știe. Îi plăcea istoria de la

școală, cu regele Carol I, cu Brătieni, Iorgi și Kogălniceni. Dar mai mult îi plăceau speranțele de mai bine. Sau cum poate percepe politica un tânăr de zece-unșpe ani, care se uită cu taică-so la tot felul de talkshow-uri. Era vremea Țapului, cel mereu învins de celulele securisto-comuniste. Un biet om învins și atât, căci istoria modernă nu are timp să consemne decât șmecherii și vanghelienii ce au mereu probleme cu verbul *a fi*, dar se descurcă foarte bine cu verbul *a avea*.

Idei deschise de un Paște când culegea cu soră-sa iarbă pentru coșulețul cu ouă înroșite aduse de un Iepuraș cel puțin dubios. Atunci era doar frăgezimea frunzelor de ceapă verde, de salată crudă, împreună cu mirosul de brânză, de cârnaț, de ciolan afumat și drob de Miel. Toate se învâlmășeau pe măsură ce sângerarea lui se oprea. Nu pentru că s-ar fi oprit vreodată, ci pentru că nu-i dădea nicio atenție. Jocurile erau făcute, zarurile se amestecau într-un *nu-te-supăra-frate* continuu, iar Xena, prințesa războinică încă rula pe micile ecrane, pe bune și în reluare, dimineața.

Ce să-i faci? Nu te poți juca de două ori cu adevărul, mai ales ăla despre tine, când te afunzi în mocirlă și nu vrei, din dragoste cică, să nu iei pe nimeni cu tine. Nu poți combate fluturii galbeni ce-l însoțeau pe Babilonia oriunde mergea. Mai ales pentru că fluturii lui erau multicolori. Ca sucii lui preferat, tutti frutti, precum mâncarea preferată, ghiveciul. Câte puțin din fiecare și din nimic prea mult. Apoi viața vine să-ți calce în picioare gusturile și te face să bei apă chioară ca mai apoi să nu ai după ce bea apă. Comedia delle vita sau cum să faci un vin spumant să strângă atâta aciditate încât dopul să o nimerească în frunte fix pe *the one*. Căci o aștepta pe *the one* cu surle și trâmbițe. Era gata-gata să-i răspundă la ușa dacă sună sau să-i răspundă la scrisori dacă-i scrie. Era atât de tâmpit. După aceea, Mielul s-a mai luminat. Și-a dat seama că nu toate păsările ce zboară sunt bune de mâncat.

Tot ceea ce putea ține în el era un vreasc de frunze uscate, ca niște gânduri expirate. Nimic nu se face în timpul insomniei. Nici măcar stinsul unei țigări Pall Mall în scrumieră.

Clara își veghea somnul de undeva de deasupra ei, iar piticul făcea înconjorul camerei din ce în ce mai nervos, bolborosind în limba manuscriselor lui Melquiade, încercând să întrevadă cheia simbolică care deschidea profetia celor o sută de ani de singurătate. *Primul din spiță va muri legat de un copac pe când ultimul va fi cărat de furnici*. Primul din spiță va muri legat de un copac, primul din spiță va muri legat de un copac, primul din spiță va muri legat de un ...copac. Desigur! Trâmbița îi va suna lângă nuc. Cum de nu s-a gândit la asta mai demult? Nucul era acolo de când

lumea, de când îi invadase cu umbra lui copilăria. Era nucul pe care se dădea pe hintă, nucul de care a așezat primul hamac...nucul, nuc, nuc, nuc. Legat, care erau legăturile lui? Reale și imaginare, electrice sau kafkiene, ce îl lega atât de mult de Clara? De Paști? De miei sacrificați?

-De sângelor lor nu ți-e milă, Doamne? Atâția Miei sacrificați! Oare nu-l ucidem pe Hristos de mii de ori de fiecare Paște? Oare Sfântul Ioan nu-l numește, îndeajuns de clar, Mielul în Apocalipsă? Oare nu e destul de CLAR pentru OAMENI acest Mesaj?

-Ce știi tu? Femeie adolescentă cu ochii bulbucăți înainte să te prefaci într-o adeptă a generației *emo*? Sacrificiul e necesar! Sacrificiul e ceea ce ne menține pe linia de plutire. Viața trebuie dată de bună voie și cu zâmbetul pe buze. Așa trebuie să trăiești, ca și cum ești deja în ghearele Morții. Și toți acești M sunt niște pietre false, prinse pe un colier nevăzut și întunecat. Piticul trase dintr-o țigară imaginară și-și umflă pieptul cețos cu un fel de aer. Apoi continuă cu niște cuvinte bâjbâite și neinteligibile. *Măr, nucă mâr, oh, mmm, pfffff...*

-Cât te taie pe tine capul, că nu mă ajuți cu nimic în casă, că nici tată-to n-o fost mai bun, același bețivan pe două capete, îi zise mă-sa cu un surâs nervos pe față.

Mielul tăcea mîlc pentru că nu-i vorbea decât din imaginație sau memorie. Ascultase Paganini, o sfâșiere în plus pentru un decor de mai târziu. Lumi nepătrunse și porcoase, întunecate cotloane ale subconștientului de marcă freudiană. Un fel de spune-mi ce fumezi ca să-ți zic ce subconștient ai. Vise tăcute mîlc, făcute harcea parcea de realizarea prematură a trecerii timpului, care urma să se accelereze spre o undă de timp zero. Cel puțin așa zicea Terence pe net, *time wave zero*. Apoi urmează ceva despre care nimeni nu are habar, după care lumea va continua să fie. La fel cum a fost întotdeauna, plină de căcat și miere, plină de viață și putreziciune, plină de orice fel de antinomii ce se pot imagina. Până și cifra unu a fost abolită. Suntem un doi ce se îndreaptă încet spre trei. Nu așa zic toate profețiile? Cercetați!

Urme de amprente pe mere. Probabil le-a lăsat Astrid sau Daffodil. Sau amândouă. Cine mai știe? Căci timpul se îndoie și se compactă. Ființele și ele se amestecă, își pierd individualitatea și devin, până la urmă, niște amărâte de arhetipuri pe nenorocita noastră hartă interioară. Și până la urmă asta suntem, niște semne *nesemnificative* într-o poezie universală. Sau un ciot din marea carte scrisă de cineva cu mult mai mare. Sau cine mai știe?

Există vreun motiv pentru care ai sări de la etajul șapte? Dacă da, atunci sună la 0800.... Noi te putem ajuta. Sinuciderea nu e o soluție. Alege viața. Choose life. O campanie sprijinită de Ministerul Vieții.

Sincer, anunțul acesta mi-a dat fiori. Din cel puțin două motive: sinuciderea este cel mai personal lucru, dar care, inevitabil, după ce îl duci la bun sfârșit, devine iritabil de public. Al doilea, ține de mediul social, mă îndoiesc că ajutorul de care vorbea *anunțul* este unul eficient. Nu am date statistice la îndemână așa că nu pot să verific eficiența *asistenților în relații publice și comunicare specializați în problema morții, departamentul de sinucideri*. Sistemul nostru politic, economic și social, precum și întreaga noastră concepție despre viață, în general, este un pozitivă și într-un fel aparține spectrului roz. *Pink is the new black* (And black is the new white?). Încercăm să facem față problemelor sociale în același mod în care reparăm un televizor sau programăm o mașinărie. Suntem în epoca unde fiecare problemă, eroare sau defecțiune generează o mare cantitate de soluții. Nu contează dacă pentru persoana în cauză, aceste soluții nu sunt viabile, ele există, iar numai cineva rău intenționat nu poate vedea clar toate aceste *avantaje*. *Choose life* e un slogan din *Trainspotting*. *I choose not to choose life* e celălalt.

Dar, până la urmă, impactul nu e atât de grav: nu am auzit cu urechile mele zdrongănitul absurd al căderii *ghiveciului cu flori*. Florile acelea nu m-au împrășcat pe *mine*. Nu le-am simțit parfumul în propriile nări..

-Ești cam tezigist, îmi spune Gyorg după ce i-am dat să citească aceste ultime rânduri, scrise cu o iscălitură nervoasă în agenda roșie, plină de mâzgăliturile ce le făceam în timpul apelurilor. Practic, arta nu ar trebui să spună nimic. Arta trebuie să fie și ea corectă politic. Ne-am săturat de artiști care să ne spună ce și cum să gândim.

-Poate nu fac artă aici, e un pasaj cel mult eseistic, nu poți avea prea mari pretenții estetice de la el.

Gyorg își închise iarăși pleoapele subțiri, după aceea a urmat un căscat prelungit și un frecat la ochi. Ne aflam într-o cavernă sau, mai bine zis, tavernă. Lumina era, din nu știu ce cauză, purpurie. Barul era amenajat în casa cuiva. O casă veche naționalizată ce avea tot felul de obiecte artistice. Mesele erau mașini de cusut transformate. Gyorg se sprijinea de ceea ce părea o fostă

banchetă CFR. Păstra încă înscrisurile. Pe pereți erau diverse fotografii vechi, niște discuri prinse la mijloc cu un șurub și patru cărți de joc imense, puse într-o ordine aleatorie. Barul îți dădea impresia că ești în vizită, în casa cuiva.

-Zi-mi ce-ai mai făcut cu aia? Am uitat cum o cheamă.

-Lavi, am spus și mi-am aprins o țigară. Păi a fost ieri pe la mine.

-Și, ce-o vrut?

-Păi a făcut o baie, apoi am adormit amândoi. E o ființă destul de ciudată. Azi-dimineață asculta *Norwegian Wood* și mi-a propus să trec deseară pe la ea.

-Ohh, te-a invitat la ea? Ești sigur că ești în siguranță? Sincer, eu i-am văzut privirea atunci când ne-am întâlnit pe stradă și mi-ai făcut cunoștință cu ea. Nu-mi inspiră încredere. Cred că are ceva de ascuns.

-Nu știi ce să zic, am dat eu din umeri și am făcut o mutră tâmpă. *We will just see what happens.*

-Văd că ți-ai revenit. Ai zis că ai fost răcit și acum bei bere și fumezi.

-Da, a fost groaznic, trei zile nu am fost bun de nimic.

-Îmi pare rău să-ți spun, dar cred că nu ar trebui să te mai preocupe sinucigașul ăla. Pur și simplu nu e sănătos. Gândurile tale trebuie să aibă o igienă a lor.

-Simt o oarecare fascinație pentru moarte, trebuie să recunosc. Întotdeauna a fost așa, vorba lui Blecher.

-A cui?

-Nu contează.

-Oricum, eu te sfătuiesc să citești și tu cărți mai luminoase. Cărți mai ușoare care să te scoată din această lentoare fizică și psihică. Am fost în Germania și mi-am dat seama de un lucru. Oamenii aceia sunt vii, noi suntem morți. Uită-te la mine, eu o ard toată ziua în casă și chelesc, iar tu te gândești numai la chestii depresive. Eu am și fost pe droguri o bună perioadă din facultă și nu mai țin minte aproape nimic. N-aș vrea să ajungi și tu acolo.

Am dat din cap și am părut că stau puțin pe gânduri. Discuția se împotmolise într-un nou tezism, dacă vrei, de data aceasta de natură cotidiană. Toate ideile care circulă în jurul nostru vor să ne formeze, să ne ducă nu spre descoperirea de sine, a universului sau a lumii cum ar fi normal, ci spre ceea ce este de comun stabilit de către o comunitate ca fiind *ordinea firească a lucrurilor*. În anumite privințe ești obligat să accepți apa în care te scalzi, mediul pentru care natura te-a înzestrat cu un pachet de supraviețuire. Dacă vrei să zbori, să te ridici deasupra apei, există două alternative,

amândouă împotriva naturii: fie înveți să mergi pe apă, fie îți crești aripi. A treia variantă e de-a dreptul schizoidă, dar extrem de poetică: te scufunzi în cerul, marea sau pământul din tine, unde pășești, înoți sau zbori după bunul plac.

Eram deja la a doua bere, iar conversația mergea într-un sens derizoriu. Ajunsesem să discutăm despre politică și despre ultimul meci al Stelei. Ne-am despărțit cu o strângere de mână. Se făcuse deja întuneric, era ora nouă seara. La nouă și jumătate, mă întâlneam cu Lavinia în Piața Unirii.

Am traversat Piața Operei și am luat-o încet pe străduțele înguste care duceau spre vechiul centru al orașului. Pe undeva, pe aici era o piatră în care erau sculptate punctele cardinale. O singură dată am zărit-o și atunci eram beat. Atunci mi-am stins mucul de țigară cu vârful pantofului și am plecat acasă.

Mă aștepta pe una din băncile circulare de piatră. Se uita în jos ca și cum ar fi scormonit pământul. M-am așezat lângă ea. Avea o geacă scurtă de piele întoarsă, iar dedesupt, o ie albă. Stătea într-o proprie îmbrățișare. Vocea îi era puțin tremurată. De sub mâneci îi ieșeau mici raze albe.

-So, bracing yourself? am rupt tăcerea. În piață era improvizată o scenă pe care se țineau spectacole vara. Acum era coborâtă în jos, iar o pereche pisicească decise să-și facă din scenă un veritabil pat conjugal.

-Yeah, a spus Lavinia, izbucnind într-un râs aproape surprinzător, vizualizând același spectacol. Hai să mergem de aici.

-Ok, you lead the way! Be my guiding star!

A zâmbit cu toată gura și s-a uitat, o clipă, la cer. Mergeam iarăși pe străduțele înguste. Își ținea brațele încrucișate, iar eu pășeam oarecum în spatele ei, în partea dreaptă. Avea de jur împrejurul capului o mică aură albastră, ca flacăra de la aragaz. Îi simțeam aerul schimbat. Nu eram sigur încotro mă duce. Mă uitam la sfera aceea misterioasă și mă gândeam că e o iluzie optică datorată berii și tutunului. Mi-am aprins un pall mall. Aura a dispărut, fumul a devenit impregnat de gânduri, din când în când, vedeam pagini disparate de text. Curgeau într-o manieră stranie din cer, iar eu nu le puteam vedea decât în spectrul fumului de pell mell. Erau scrise cu niște caractere ciudate, litere de tipar întoarse și lăbărtațe. Din când în când, pe măsură ce se derulau ca niște diapozitive, magistral orchestrate, se puteau observa mici desene ilustrative. Personajele din imagini nu păreau a fi oameni. Aveau mai mult o formă sferică, un ou de lumină care se deplasa de pe pământ către cer. Sus, era un ou mult mai mare decât celelalte. Între ele era un soi de comunicare.

Viziunea nu a durat mai mult de un minut, poate două. În timpul acesta am ajuns la capătul străzii. Mi-am dat seama că Naoko nu mai spusese nimic de ceva vreme, iar eu, Watanabe, am rămas surprins de o tăcere mult prea apăsată. Credeam că știu scenariul: voi merge la ea acasă, vom bea câte o bere, vom începe să vorbim, dintr-o dată ne vom îmbrățișa și vom face dragoste. Afară va ploua infernal și totuși nu va fi luna lui Marte și nici prima și singura dată când vom face dragoste.

Lavinia mergea puțin înaintea mea, iar eu îi priveam mersul legănat. Nu mai vedeam, deocamdată, nicio aură, doar aburul respirației i se vedea ieșindu-i din păr. Deodată, am grăbit pasul, am ajuns-o din urmă pe partea dreaptă și am luat-o de mână. Avea palmele reci și umede. Imediat ce a simțit atingerea mea și-a întors puțin privirea, dar a păstrat tăcerea. Zgomotul citadelei era destul de redus sau noi eram atât de absorbiți în gândurile noastre că nu mai auzeam decât liniștea. Aveam impresia că am pătruns chiar în trupul lui, în ființa tăcută și senină a orașului. Ne contopeam cu străzile asfaltate, corpurile noastre aveau aceeași textură cu bobocii înghețați de trandafir. Dacă cineva ne-ar putea strivi într-un univers bidimensional am fi doar două elemente de decor. Pe măsură ce mergeam îmi vedeam propriul trup ca pe o foaie desenată de hârtie, schițat de-abia, pe alocuri, lipsit de contur. Îmi simțeam creierul flicărind o lumină palidă ce îmi dădea, din când în când, advertisemente dureroase la baza cefei. Inima pompa sângele încet și leneș de parcă tihna ar fi fost caracteristica ei primordială.

Ca să ies din impas, singurele lucruri pe care mă puteam baza erau *bețișoarele sinucigașe*. După ce mi-am aprins unul, lumea părea să se fi restartat, de parcă soft-ul realității suferise o nouă împropătare. Gândurile începeau să-mi vină rând pe rând și să prindă contur. O puteam vedea pe Lavinia la fel de îngândurată. Trebuia să sparg cumva tăcerea:

-Mai e mult până la tine?

-Așteaptă și-ai să vezi, mi-a răspuns zâmbind fals, cu doar jumătate de gură. Mai avem vreo zece minute de mers. Imediat după ce trecem podul, pe Pârvan.

Am stat să mă gândesc, câteva minute, cine a fost Vasile Pârvan și oricât mi-aș fi stors mintea ca pe o lămâie fără vlagă, tot nu reușeam să-mi aduc aminte. Nu, m-am pierdut prea mult cu firea. Plutea în aer o tensiune prea densă, simțeam că mă sufoc, că o să mă prăbușesc pe caldarâm și o să-mi prind tivul pantalonilor de durere la fel ca părinții lui Alexander Supertramp din *Into the wild*. Nu aveam niciun motiv să simt asta. Gândurile mele făceau singure această legătură, legau sentimente de imagini și astfel rezulta o veridică *experiență personală*. Mecanismul acesta aproape întâmplător al propriei minți mă mai mâhnise și în trecut. De parcă ar avea o voință diferită de a mea, ca și cum partea ei incontrollabilă o depășește cu mult pe cea controlabilă. Nu eram, în

momentul acela, un dirijor destul de bun al ostilităților.

Ne-am oprit în fața unui bloc de zece etaje. Lavinia s-a întors spre mine. Și-a smuls mâna din mâna mea. M-a sărutat pe obrazul stâng și m-a întrebat dacă sunt pregătit. Am dat din cap că da. Am tras ultimul fum și am stins țigara cu vârful pantoful. Această strivire mi-a dat un sentiment extraordinar. A deschis ușa metalică de la intrare și ne-am îndreptat spre lift. De îndată ce a apăsat pe butonul de chemare, am observat că el cobora. Mi-am adus aminte de vremea când locuiam și eu la etajul zece. Când s-a deschis ușa, din lift a ieșit un cuplu destul de bine sudat. Ea era îmbrăcată într-un palton negru, iar dedesupt avea un pulovăr violet. El avea o față mai degrabă zâmbăreată și amabilă. Era genul acela de om care îți poate inspira încredere toată viața, dar, în momentul când el își pierde speranța, nimeni pe lume nu-l poate ajuta să o recâștige.

Am început să urcăm. Ne privim ochi în ochi. Ne îmbrățișăm. Ne strângem. Ne smucim. Ne mușcăm. Ne sărutăm. Ușa liftul se deschide la etajul zece. Lavinia își caută cheile. Inima îmi bătea atât de tare de parcă aș fi urcat pe scări. Respirația îmi era greoaie. Simțeam un nod în gât și o tensiune inexplicabilă. Am intrat pe hol. Spre surprinderea mea, era o garsonieră, iar Lavi stătea singură. Eram ușurat. M-a poftit lângă ea pe canapea. Mi-a adus un pahar de suc. I-am zâmbit și i-am mulțumit ca și cum m-ar fi scăpat din nu știu ce încurcătură. Nici urmă de Albert. El nu a locuit aici. S-a mutat. Bineînțeles. Aerul lui s-a evaporat, gândurile rămase pe pereți au fost acoperite de vopsea lavabilă antibacteriană. Desigur, ce mi-am imaginat? Că o să-i găsesc camera intactă? Că îi voi răsfoi cărțile rămase necitite? Că îi voi citi un eventual jurnal? Totul a fost doar în mintea mea. Mă simțeam de parcă m-am urcat, din greșeală, pe scenă și am jucat un rol imaginar. Între rolul meu și scenariu nu exista nicio concordanță, însă, pentru a nu speria spectatorii prezenți în sală, regizorul îmi permite să improvizez.

Lavinia se cuibărise la pieptul meu și închise ochii. Eu mă cufundam în tăcere. Mi-aș fi dorit să stingă lumina și să pună soundtrack-ul de la *Into the wild*. Aș fi vrut să beau și o bere. Gâtlejul îmi sfârâia. Am început să mă mișc și să dau semne de agitație. Din greșeală, am lovit-o pe Lavi cu cotul peste lobul urechii.

-Scuză-mă, i-am spus, nu știu ce s-a întâmplat cu mine.

-Nu face nimic, mi-a spus și m-a sărutat suav în ureche. A fost un sărut atât de delicat încât mi s-a ridicat părut de pe gât și de pe mâini, iar în tot capul am simțit o amorțeală ciudată. I-am întors sărutul.

-Mă duc până la baie, mi-a spus. Între timp, poți să te faci comod. Să pui niște muzică. Bănuiesc că rămâi.

Am dat din cap. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit pe geam. Am deschis ușa de la balcon. Eram într-una dintre cele mai înalte clădiri din oraș. Oare de ce a ales Lavi să se mute exact la etajul zece? M-am aplecat peste pervaz și m-a apucat puțin amețeala. Simțeam însă căderea, ultimele imagini, *spargerea ghiveciului de flori*. Repetam această cădere de câte ori aveam ocazia.

Clara ar fuma. Cu siguranță ar fuma. Ar fuma și altceva. Ar fuma puțină iarbă. Ar fi tras fumul acela în piept și l-ar fi ținut acolo până ce i-ar fi ieșit prin sfârcuri. Nu putea. Acum au pus-o într-un pat normal. Are colege de salon. Din când în când, noaptea, vin și o leagă de pat, în timp ce ea încă se zvârcolește. Apoi, vine o asistentă și îi dă o mică înțepătură în coapsă. Această mică durere o calmează.

Piticul nu a mai venit. A pus această absență pe seama lipsei de intimitate. Uneori, îl simțea fumând la fereastră, dar îl vedea mult prea puțin, poate o clipă, două după care se evaporă. Colega ei de salon, e o femeie în vârstă, emotivă și mereu miloasă. Aproape că nu vorbește deloc. Ei îi poate vedea piticul. Îi zice mereu că nu e interesantă, că nu contează, că nu are ce face, că nimeni nu o iubește, nimeni nu o vrea și ar face mai bine să se sinucidă, să pună capăt acestei vieți care îi incomoda atât de mult pe ceilalți, decât să fie o povară, mai bine s-ar preface în pământ, etc.

Cu ochii striviți de o durere ascuțită în creștet, Clara își reface țipetele îngrozite. I-ar veni să-și smulgă pielea capului și să-și extirpeze acea bucată din creier. Ar vrea să o apuce cu degetele și s-o arunce ca pe o bucată stricată de carne, la câini. Stropii durerii s-au mai potolit spre mijlocul nopții. Din cauza isteriilor repetate a fost din nou izolată. Aici, a crezut că va da de pitic. În prima noapte, s-a lăsat îndelung așteptat. A sosit abia în a treia. De data asta era mult mai tăcut și privea cu ochii turțiți în spatele cefei, ca un nasture cusut ce părea lipit de palton. Se făcea că fumează. Fumul lui o învăluia și pe Clara. Aproape îi putea simți aroma. De câteva ori a început să tușească. Capul îi era răzvrătit împotriva singurătății și de aceea murmură încontinuu: *I once had a girl, or should I say, she once had me. / She showed me her room, isn't it good, norwegian wood?...*

-Nu te mai frământa, îi spuse Piticul, nu mai e mult și e totul gata.

-Ce e gata?, îl întrebă Clara cu un zâmbet pe buze.

-Totul, nu auzi. Nu mai e mult și nu vei mai fi singură niciodată. Am să-ți fac eu rost de antidot.

-Ce antidot?

-Antidotul singurătății, doar nu credeai că vei rămâne singură o sută de ani?

-Singurătatea Ursulei Buendia, spuse Clara cu o privire absentă. Ea nu avea *pitici pe creier*

ca mine, era o femeie dintr-o bucată.

-Nu o lua și tu chiar așa, femeia *naște* păcatul. Nu-i niciuna dintr-o bucată, pentru că, până la urmă, la un moment dat, dintr-un singur trup devin două trupuri. Aveți capacitatea incredibilă de a vă divide. Și mai spuneți că această naștere este un sacru legământ? Tu nu vei naște niciodată copii. Tu vei naște pasărea: o idee, un ideal, un călăuzitor, o cale și un îndrumător. Nu te speria, încă nu te vezi cum arăți cu adevărat. Nu prea te imaginezi născând o pasăre, nu-i așa?

Clara nu răspunse, Piticul continuă:

-Penele, ciocul, aripile, privirea. Nu te prea vezi. Nu prea simți tu fâlfâitul lor. Nu e nimic, îți vei aduce aminte, îți vei aduce aminte. Hai trezește-te, hai, Clara, ridică-ți ochii din somnul în care ai căzut, nu e chiar atât de greu. Chiar astăzi te voi duce să vezi *Căsuța*. Ai auzit, te voi duce să o vezi, Clara?

Efectul calmantelor și-a spus cuvântul. Clara căzuse răpită de toate substanțele care i se administraseră într-un somn adânc, fără vise. Piticul continua să converseze cu ea, ca și cum ar fi trează. I-ar fi putut pătrunde în vise, dacă ar fi visat. Acum doar se legăna într-un hamac de pânză, negru. Razele soarelui erau mute, nu curgea nicio lumină. Părea a fi soliditatea absolută când un vânt mișcă hamacul, iar Clara deschise speriată ochii. În fața ei nu se mai afla Piticul, ci un bărbat în toată firea, cu două fire de păr care-i ieșeau din nas și o pereche de ochelari cu lentile foarte groase.

-Vă simțiți mai bine, întrebă medicul?

-Cine? Ce?, întrebă Clara buimacă, scăpărând niște priviri neputincioase ca și cum ar fi vrut să zărească un obiect pe întuneric.

-Vă simțiți mai bine, observ că v-ați liniștit. Vă vom duce înapoi în salon. Tanti Nuți îți va desface cămașa și te vom duce în salon. Promiți să fii o fetiță cuminte de data asta?

-Promit, zise Clara cu buzele aproape amorțite de la somnifere.

-Mă bucur că putem, în sfârșit, comunica. În cele din urmă, eu am început cu stângul, sunt doctorul Y, sunt destul de nou pe aici. Am auzit că ați fost pacienta doctorului Ungureanu. Dânsul s-a pensionat, iar eu o să am grijă de dumneavoastră de acum înainte.

După ce spuse acestea, doctorul Y o ajută pe tanti Nuți să o ridice pe Clara.

-Domnul Ungureanu mi-a spus multe despre dumneavoastră, mi-a spus să vă caut în *Muntele Vrăjit*, spuse Clara dând dovadă de o extraordinară luciditate, având în vedere starea psihică în care se afla.

-Și uite ce coincidență, domnișoară, că m-ați și găsit, nu în vreo pagină de literatură, într-un sanatoriu de tuberculoși, ci în viața reală, într-un spital atât de recunoscut, aflat, culmea, aproape pe

malul mării.

Într-adevăr, de pe coridorul slab iluminat și cu pereții mușcați de igrasie, Clara trecu pe lângă o fereastră cu gratii și putea întrezări, la capătul mărcinișului, o bucată ce părea a fi un pământ albastru. Ar putea fi, mai degrabă, o parte din cer. La capătul pământului, o bucată de cer. Sună mai frumos și mai îmbucurător. Piticul nu știa ce spune, a luat în considerare doar două elemente, apă și pământ. Cerul l-a lăsat la o parte. Pe deasupra, teoria lui e destul de stupidă. Ceea ce nu putea să înțeleagă Clara din Cartea Facerii era următorul lucru: cum se face că am fost creați din pământ, dar suntem 70% apă?

La ușa salonului o pâdea piticul, îl putea zări cu coada ochiului. Se va strădui să obțină dreptul la o plimbare pe malul acelei *bucăți de cer*. Nu mai rămâne pentru seara aceasta decât să pună capul pe pernă, pe măsură ce tanti Nuți și doctorul Y îi spun *Noapte bună* și închid lumina. De data aceasta e singură în salon. Fereastra are o priveliște albastră, iar Clara își aduce aminte de *Lună în câmp*:

*Cu mâna stângă ți-am întors spre mine chipul,
sub cortul adormiților gutui
și de-aș putea să-mi rup din ochii tăi privirea,
văzduhul serii mi-ar părea căprui.
Mi s-ar părea că deslușesc, prin crengi,
zvelți vânători, în arcuiții lei
din goana calului, cum își subție arcul.
O, tinde-ți mâna stângă către ei*

*și stinge tu conturul lor de lemn subțire
pe care ramurile i-au aprins,
suind sub luna-n seve caii repezi
ce-au rătăcit cu timpul, pe întins.*

*Eu te privesc în ochi și-n jur să șterg copacii
În ochii tăi cu luna mă răsfrâng
... și ai putea, uitând, să ne strivești în gene
dar chipul ți-l întorn, pe brațul stâng.*

Își imaginează un câmp sublunar, o lună albastră, un sânge mov. O consubstanță animă toate ființele din peisaj. Nuanțele variază puțin, dar își păstrează esența. Dintr-o dată, observă un cal pășcând iarbă albastră și calul avea coama albastră și a privit în ochii lui și avea ochii albaştri și s-a uitat pe cer și norii erau albaştrii, a pus mâna pe pământ și a văzut că pământul era albastru și atunci *s-a minunat foarte*. O voce din pământ, din lună, din iarbă, din cal, din ochii calul, din copitele lui, i-a strigat să se trezească, să poarte cu sine această iluzie. Ceva din peisaj se zgudui în momentul în care ochii i se deschiseră și a început să simtă o sudoare ciudată pe piept. Sfârcurile îi erau întărite ca *sâmburele de piersică* și erau aproape albastre. Cineva o dezvelise. Cineva îi deschise cămașa în timp ce dormea.

La fereastră stătea acum Piticul. Mai mereu simula că privește undeva în afară, mai mereu spera că ceea ce fumează este un pall mall light. A văzut-o pe Clara toată asudată, dar părea s-o ignore.

-O să plec, în curând, nu ai să mă mai vezi pentru o bună bucată de timp.

-Dar unde pleci?, întrebă Clara.

-Plec, unde se pare că tu nu o să mă urmezi niciodată, ești formată din alte *oase* decât noi. Nu vei putea naște pasărea. Misiunea mea a fost inutilă. Vom căuta pe altcineva. Pe cineva care să poată simula grația și puritatea pentru o clipă măcar. De atât e necesar pentru a naște pasărea.

-Nu te înțeleg și nici nu te-am înțeles vreodată. E absurd ceea ce îmi spui. Să nasc o pasăre, spuse Clara cu o voce ironică, ce pasăre? Cum poate o femeie să nască o pasăre? Și te mai întrebi de ce nu sunt dornică pentru un astfel de destin. Tot ceea ce mi se întâmplă e puțin tulbure acum, dar îmi voi reveni, am puterea asta.

-N-ai nicio putere, se răsti la ea piticul și dispăru într-un punct al peretelui. Ai să mă urmezi fie că vrei fie că nu, e destinul tău și am primit dezlegare, îi spuse punctul cu o voce din în ce mai slabă.

Soră-mea schimba pământul la două ghivece cu flori. În timp ce făcea această operațiune foarte minuțios, vorbea și cu mine.

-Se prea poate, tu nu ești ceea pot numi, cu mâna pe inimă, un bărbat sănătos din punct de vedere psihic. Ce-i drept, nici eu nu sunt mai brează, că de aia suntem frați.

-E ceva genetic la mijloc, s-ar putea să ai dreptate. Poate, de aceea, sunt atras de subiecte atât de sumbre.

Trei zile am stat în apartamentul Laviniei. După ce am zăcut vreo treizeci de minute pe balcon, m-am întors în cameră. Lavinia era întinsă pe canapea și părea să fi adormit. Pe noptiera de lângă canapea era o lampă pentru citit și un blocnotes. M-am uitat îndelung la el până ce am decis să-l deschid. O bună bucată de timp am încercat să văd dacă Lavinia chiar dormea sau doar ațipise. I-am urmărit respirația, postura, corpul, chiar și pulsul. Părea să doarmă buștean. Singura problemă era că nu aveam destulă lumină pentru a citi, toată lumina din cameră era cea care venea de afară. Astfel, am substras încet carnețelul și l-am luat cu mine pe balcon. Mi-am aprins o țigară. Avea o copertă de carton cu niște desene foarte frumos elaborate ca și cum ar fi fost harta unui vis. Foile erau albe și mici. Ceea ce am găsit înăuntru m-a luat total prin surprindere. Era, cel mai probabil, cuprinsul unei cărți, sau, cel puțin, cuvintele cheie. Poate scria la un roman și eu nu știam. Nu mi-a pomenit niciodată că ar scrie. De obicei suntem foarte rezervați în privința cuvintelor. Lăsăm tăcerea să se nască undeva între noi, pentru a o putea sparge, mai apoi, cu sunete. Cuvintele ce izbucnesc din tăcere sunt cele mai puternice. Continuam să trag din țigară, dar nu prea înțelegeam de ce e împărțită pagina în două: 1/-1, pe pagina următoare 2/-2 și tot așa până la 10/-10. Pe prima pagină sub 1 scria: Roșcovanul, Thank you for..., Amintiri, Pătrunjel, Into the wild, Copacul, În zahăr de pepene, Marihuana, Iliescu, Uta, Sinucidere, Piramida lui Kadare, Somnul. Pe partea cealaltă la -1 figura: Visul, Orgia, Amintiri: Smochine, Berea, Capacitate, Licență, Onan, Blecher, Acordul Dimensiunilor Interspațiale, Liftul. Nu am mai avut răbdare decât să mă uit foarte puțin peste celelalte pagini. Am întors carnețelul, iar în partea cealaltă am găsit ceva mai interesant, ceva ce semăna a însemnări sporadice. Începea cam așa:

Nu știu dacă aș fi putea fi Midori, Naoko sau Shinamoto, dar cu siguranță aș putea fi Reiko. Eu aș putea fi femeia care poartă hainele unui sinucigaș și duce în spate un rucsac cu ceas. Și a plecat spre pădure, nu a condus-o Watanabe la gară, ci și-a luat rămas bun de la ea pentru că mergea în pădure. Reiko era un Vasudeva feminin, trenul pe care îl va lua va fi spre unitate. Cam atât despre Murakami. Haruki. Îi citesc romanele și pentru că am incredibile vise erotice.

În rest, nu mă mai știu, singurul vis avut cu Albert a fost cel de acum câteva săptămâni, când am dormit la Olivian. Nu a fost cine știe ce. Eram la el în cameră, el era, ca de obicei, puțin zâmbitor, puțin cinic și incredibil de sensibil. Mi-a pus o carte în brațe. Nu am reușit să citesc ce scrie pe ea, însă am simțit o căldură instantanee. Albert mi-a spus apoi: E cartea vieții tale, ilizibilă și plină de nimic. Apoi s-a pus pe un râs cutremurător. M-am trezit udă...

Am închis repede carnețelul, pentru că am auzit zgomote din cameră și-mi era frică să nu se fi trezit Lavinia. Nu se trezise, doar se întorsese de pe o parte pe cealaltă. Am pus blocnotesul la loc. Și m-am băgat în pat. Am luat-o pe Lavinia în brațe și am închis ochii. Îi puteam simți parfumul. Îmi dădea mereu o stare calmă și o senzație de plin. Am început să-i privesc din nou pielea halucinant de iluminată. Nu exista por sau porțiune de piele care să nu fie acoperită de această lumină albă. Niciodată nu mi-am dus explorările dincolo de pielea ei. Nu am pătruns niciodată (în afară de momentul actului sexual) înăuntrul ei. Aveam o curiozitate nebună de explorare. Voiam să-i văd creierul voalat. Să-i explorez subconștientul, florile chakrelor, să-i deschid, rând pe rând, toate limitările, să-i desfac cătușele de care era legată. Imaginile începeau să vină, mai întâi pâlâpâite, apoi din ce în ce mai stabile și mai inteligibile. Nu știam ce să fac cu atâta informație, cu atâta frumusețe. Descopeream, cu stupoare, că în fiecare dintre noi, există un cufăr, pe care, dacă-l deschideam, din el pot zbura cele mai minunate lucruri. Am văzut câmpii de diverse culori, de diverse texturi, câmpii necunoscute, proaspete. Am văzut mări care puteau fi trecute cu piciorul și sori a căror lumină nu te putea orbi. Pătrunsesem oare în ea, în cufărul ei, sau deschisesem alte porți, alte răsărituri pline de dimineată? Oare eram în stare de mai mult, puteam să trec peste frumusețea aceasta covârșitoare?

Am adormit aproape instantaneu.

Peste douăsprezece ore m-am trezit. Lavi plecase. Eram singur în toată garsoniera. M-am dus la baie și m-am spălat pe ochi. M-am șters pe față cu prosopul și m-am spălat pe dinți cu periuța ei. Am simțit o oarecare intimitate. M-am uitat la ceas. Era trecut de douăsprezece. M-am dus pe balcon. Era o vreme mohorâtă și burnița destul de serios. Mi-am aprins o țigară. Mi-am dat seama

că aveam gâtul foarte uscat. M-am întors în bucătărie după un pahar de apă. Avea un bidon de cinci litri. Mi-am turnat prea mult, iar apa s-a scurs pe masă și pe jos. Am luat laveta și am stors-o în chiuvetă. Apoi am căutat mopul. L-am găsit în debara. Deja gâfâiam de la efort. Îmi uitasem țigara aprinsă în scrumieră. M-am întors la ea și am observat că se fumase singură. Nu prea aveam ce face, așa că mi-am luat din ghiozdan agenda și am început să scrijelesc fețe, copaci, cuvinte. Realitatea avea un iz sumbru. Am pornit computerul și am pus ceva muzică. Nu foarte personală și nici foarte tare. O muzică ambientală. M-am refugiat pe canapea. Totul mirosea de la parfumul ei. Mi-am dat seama că era ceva excitant în acest parfum. Am mirosit perna vreme îndelungată și am rămas pe gânduri.

Am încercat să meditez, să-mi curăț mintea de gânduri, să respir din ce în ce mai încet. M-am încălzit tot și am adormit. M-am trezit amorțit și cu sentimentul că am greșit camera. Totul părea străin: patul, pernele, pereții. Mă gândeam că am greșit realitatea și am adormit iarăși. De atunci am vizitat o mulțime de camere. Toate erau cam la fel, doar ceva era schimbat: parfumul. Într-o cameră m-am trezit că vorbeam cu Jose Arcadio Buendia. Îmi spuse că și el greșise camera, dar îi plăcea aici. Mireasma lui aducea ceva din Macondo. Poate aducea ploaia, care între timp se întetise și promitea un adevărat potop biblic.

Remedios a mai întârziat câteva ore, vreo câteva vise mai încolo, s-a ridicat la cer și s-a oprit la etajul zece. A bătut în ușa de la balcon, eu i-am deschis binevoitor. Jose Arcadio Buendia plecase deja. Cearșafurile erau ridicate de un vânt ireal, iar mireasma ei era una *mortală*. La propriu, pare să ne spună Gabo. S-a așezat pe marginea patului și am stat o clipă unul lângă altul. Apoi am săvârșit ceea ce bokononiștii, dar mai ales, vonneguțiștii numesc *boko maru*, ritualul prin care două suflete pot intra într-o rezonanță deplină. Remedios avea gleznele dezgolite, eu la fel. Ne-am atins tălpile picioarelor foarte încet și foarte ferm. Ceva din rădăcinile noroase ale lui Remedios m-au cuprins și pe mine, ceva din rădăcinile mele pământene au cuprins-o pe ea. Ea a devenit lemn, iar ceașafurile care o însoțeau au devenit coroana unui nuc. Mulți ani după aceea, Jose Arcadio Buendia își va aminti cum a fost legat de un copac într-una din nenumăratele încăperi de gheață și mister. Eu eram înconjurat de ceașafurile Laviniei. Am lăsat-o în acea cameră și am ieșit pe balcon. Poate că această cameră era tot la etajul zece, dar este la fel de probabil să fi fost și etajul douăzeci. Oricum, pământul era atât de departe că îmi simțeam talpa piciorului nesigură. Am escaladat geamul și am sărit în gol. Am sperat ca ceașafurile Laviniei să-mi folosească drept aripi. M-am înșelat, nu aveam mai multă grație decât un ghiveci cu flori.

Când m-am trezit, m-am mirat că aveam craniul întreg și mi l-am pipăit îndelung. Mă

gândeam că o să-mi simt țeasta spartă sau că o să dau peste pasta moale a materiei cenușii. Nu s-a întâmplat nimic. Mă aflam în altă încăpere. Fiecare îmi purta un alt trup și o altă poveste. Nu mai aveam timp să explorez toate camerele imensului hotel al universului. Cineva băgase cheia în broasca de la intrare și începea să răsucescă miezul. M-am ridicat în picioare și m-am tras puțin într-o parte. Îmi era puțin teamă, pentru că mă aflam în garsoniera altcuiva.

Individul părea să nu mă observe și nici să mă bage în seamă. Poate nici nu era interesat. Și-a lăsat ghiozdanul într-o parte, după ușă. Era întuneric, așa că nu-i vedeam prea bine fața. Deodată a început să-mi vorbească sau să vorbească, nu știam cui se adresează:

-Poate nu ai nimerit nici de data asta bine, își spuse. Poate e proastă țeasta asta și nu-și găsește niciodată camera de acasă. Bine îți spun, străine, tu ai sosit aici.

Poate mi se adresa mie. Străin era cuvântul pe care mi-l putea adresa. Nu înțelegeam însă, de ce vorbea cu privirea înspre podea. Părea să scoată ceva din ghiozdan. Era un caiet sau o carte cu o copertă de carton:

-Ține, aceasta este cartea vieții tale, ilizibilă și plină de nimic.

A pus cartea în brațele cuiva. Apoi a trecut o mașină, iar camera devenise luminoasă pentru ceva vreme. Am văzut ceva, dar nu prea eram sigur ce. Mi-aș fi dorit să fi fost doar imaginația mea. Niște ochi foarte roșii, ieșiți din orbite, un păr tuns scurt și o frunte atât de însângerată că se făcuse neagră și se asemena cu întunericul. Nu am mai zăbovit mult. M-am dus pe balcon și mi-am adus țigările. I-am oferit una. S-a uitat puțin la mine, timid, părea că mă cunoaște, dar dintr-un motiv sau altul nu dorea să-mi vorbească. A luat un pall mall. I-am oferit și bricheta. În acel moment, fața i s-a luminat iarăși. A tras primul fum. De undeva din spate îi ieșea fumul. Aproape că nu mai era nevoit să-l dea afară pe nări sau pe gură. M-am gândit că era, oarecum, terifiant. Lui nu părea să-i pese câtuși de puțin. Se bucura cumva de această țigară. O savura de parcă ar fi venit după o zi foarte grea de muncă sau după ce a rătăcit o grămadă de timp prin oraș, iar acum a ajuns în sfârșit acasă și se poate odihni. Mi-a dat bricheta înapoi și atunci m-a atins puțin pe degetul mijlociu. O atingere neglijentă. Am simțit acest contact destul de straniu și-mi era teamă să nu pățesc același lucru pe care l-am pățit cu Remedios.

Lavi a venit abia mai târziu, mult mai târziu. Între timp am căzut într-un somn greu și fără vise. Am simțit-o venind, dar dintr-o depărtare impenetrabilă. Nu m-am putut aduna să mă trezesc. Am dormit în continuare până spre dimineață, când am tresărit brusc. Am simțit brațele Laviniei în

jurul meu. I-am desfăcut mâinile și m-am îndreptat spre baie. M-am uitat pe telefon. Era ora 7 și treizeci de minute. La ora nouă trebuia să fiu la lucru. M-am spălat pe mâini, pe față, pe dinți. Mi-am adunat lucrurile și am plecat.

Afară era încă întuneric. Erau puțini oameni pe stradă. M-am înfofolit cât mai bine. Era frig. Probabil aveam ochii roșii. Fețele care treceau pe lângă mine erau poate la fel de adormite. Se uitau la mine cu coada ochiului și după aceea treceau mai departe. Liniștea străzii mă adormea. Voiam să trec cât mai repede. Am grăbit pasul până ce mi s-au accelerat bătăile inimii și am început să gâfâi. Nu m-am lăsat, am mers mai repede. Mi se dezmoțiseră picioarele. Simțeam cum cădeau de pe mine sloiuri întregi de vise, cum, de pe corpul meu, alunecau avalanșele iluziei. Eram înfășurat într-o pojghiță albicioasă care acum se decojea, de pe ochii, de pe lobii urechilor, de pe umeri, de pe talie și gambe. Aveam greutatea aerului. Mai o respirație, îmi ziceam și voi începe să urc. Mai întâi se vor desprinde călcâiele, după aceea vârfulurile picioarelor. În momentul primei desprinderi voi simți ca și cum aș fi depășit o punte. Voi trece de pe tărâmul pământului în cel al aerului și voi începe să urc. Hainele se vor umfla de la vânt, mâinile se vor întinde la nouăzeci de grade și ochii se vor da puțin pe spate. O amețeață crudă mă va cuprinde ca și atunci când am făcut ultimul zbor, de data aceea de sus în jos, înainte de a mă naște. Atunci cădeam cu o viteză ce o poate purta doar legătura, legământul, gravitația, promisiunea față de chemarea vieții și a procreării. Acum urcușul este lent de parcă aș fi urcat cu bicicleta un deal. Nu mai erau în mintea mea decât două gânduri formate. Unul lung, străveziu și slinos, aproape umed, îmi spunea că bate vântul și o să răcesc. Celălalt era firav și uscat și-mi spunea că mi-e sete. Îmi simțeam gura dezhidratată. Oare de când nu am mai băut apă? Oare de când nu am mai avut senzația că sunt cu picioarele pe pământ?

Aproape am aterizat în fața *Bormașinei oranj*. Am căutat vreme îndelungată după badge. În cele din urmă l-am găsit în unul din buzunarele interioare. Peste trei minute eram în lift. Simțeam levitația și mai acut.

Abia după vreo două ore de apeluri m-am trezit la o oarecare realitate. Unul singur mi-a rămas în minte. Aveam o discuție cu un client care, probabil, era beat și-mi tot pune întrebări fără sens. La orice ziceam eu, el întreba de ce. Îi spuneam că îi vine factura în format electronic, el mă întreba de ce, îi spuneam că e o măsură ecologică, el mă întreba de ce. Acest de ce nu era însă *de ce*-ul obișnuit ci semăna mai degrabă cu *di șe*? La un moment dat, m-am enervat și i-am spus că nu o să pot să-i răspund la nesfârșit la o întrebare infinită, iar el a zis că-mi pune o ultimă întrebare:

-Di șe s-o sinucis Mădălina Manole?

-Nu știu, domnule Purcărete, nu am de unde să știu de ce s-a sinucis Mădălina Manole.

Totuși, cu alte informații vă mai pot ajuta?

-Di ște nu știi, măi băiatule? Tu ce crezi, o fost sinucidere sau crimă?

-Nu știu ce să spun, decât că acest lucru nu are absolut nicio legătură cu subiectul de față.

-Bine, atuncia, credeam că mă puteți ajuta. Vă mulțumesc. O seară plăcută.

Și mi-a închis.

-Dar mai înainte ai spus că nu sunt în stare și că vei găsi pe altcineva, iar acum îmi spui că te voi urma fie că vreau, fie că nu?, îl întrebă Clara speriată pe Pitic.

-Nu înțelegi, faci parte din acei oameni care au un destin mistic, pe care trebuie să-l îndeplinească fie că vor, fie că nu. Tu nu înțelegi perfect cuvintele pe care ți le spun, le traduci prin fricile tale și, uneori, ies distorsionat, vocea Piticului se schimbă fundamental, ea deveni luminoasă și blândă. Fața lui deveni un cerc mare de lumină albă.

Clara privi cercul care îi vorbea cu o oarecare fascinație și liniște. Când i se întinse o mână formată din irizații albe, ea o prinse. Prin creștetul capului îi ieși tot un fel de sferă luminoasă, imaculată. Se simțea umplută de ceva aproape insesizabil. Avea senzația pe care ți-o poate da o cameră goală. În această formă, Clara urmă piticului pe o cărare ce semăna cu o coadă de cometă.

Mielul se înfrupta dintr-o shaormă din carne de vițel. Era pe o bancă și înfuleca din lipia aceea înfășurată, ca și cum ar fi fost plină de toate bunătățile posibile. După ce termină de mâncat, bău o gură dintr-o sticlă de cola la jumate. După un răgâit scurt își aprinse un pall mall. Aerul era destul de rece, dar nu îi era frig. De fiecare dată când din el ieșea fum avea impresia că ceva important se întâmplă în lume. Asta pentru că-i bătea inima prea tare. O scrisese pe *Clara* acum câteva ore. Avea foile la el, în buzunarul drept al hainei, le împăturise cu sentimentul că ar vrea să le dea foc. Dar *manuscrisele nu ard*, îi zise Bulgakov. Trebuia să o recitească, să o întoarcă pe toate părțile, să-i vadă sfârcurile din care îi ieșea fumul țigării de pall mall. Aceasta este legenda:

Clara încă își juca viața pe vremea când ajunsese în această cameră albă, numai cu o ușă și o fereastră spre mare. Simțea printre gratiile de metal boarea sărată a mării, mâinile și capul începeau apoi să tremure și să murmure cuvinte disperate, de neînțeles decât pentru o minte îmbuibată deja cu calmante și medicamente pentru depresivii cronici. Se afla aici de câteva zile, din cauza unei crize de isterie a cărui motiv nu și-l putea aminti. Ceva din ființa sa se umplea de întuneric când încerca să-și găsească vreun sens prin preumblarea asta de la un capăt al peretelui la altul. Într-o curbură a gândurilor își aminti că se ruga frenetic într-o noapte virgină de stele, numai cu o lună mare și blondă. Încercă să murmure o rugăciune, dar nu își amintea cuvintele,

limba ei era încălecată și pe dinăuntru. Astfel, un somn adânc o răpuse și se așeză pe podeaua care îi primi trupul.

Marea mirosea a alge, iar briza se putea simți adânc în piele, aerul sărat făcea plămâinii să tresalte, sânii să se contracte, mușchii să se întoarcă în ei înșiși și să-și proclame o nouă viață. Apa era caldă, însă soarele se ascundea după niște nori albi, împrumutați din tărâmul zăpezilor veșnice. Clara se îmbăia în mare prin visele ei și putea vedea limpede totul ca și cum s-ar fi întâmplat de-adevăratalea. Un vis însă cu totul aparte i-a provocat o nouă criză de isterie. Se făcea că era noapte cu lună plină și făcea baie în mare, ca de obicei, goală. Deodată, odihnindu-se pe țârm, începu să scormonească prin nisip și găsi tot felul de gunoaie: pungi de plastic, bucăți de material putrezite, prezervative, cartoane, ambalajele de la diverse produse, însă ceea ce îi atrase atenția era o seringă cu acul ei ascuțit care îi și împunse degetul. Își băgă degetul în gură să oprească sângerarea, dar nici asta nu fu de niciun folos.

Când mâna ei întâlnește o altă atingere, Clara își deschise larg ochii, privirea se destindea prin pupilele dilatate, imaginea deveni clară. Era calul ce o alerga pe câmpiile copilăriei, era băiatul care-i murise în brațe lovit de fulger înainte ca buzele lor să se întâlnească, erau ochii diavolului ce o vizitau în nopțile de groază când se ascundea prin așternuturi pentru a-și păstra ființa de copil virgină. Atingerea se lăsa impusă în piele prin multe clipe, prin conștiința îmbătrânită a valurilor și prin mirosul nisipului ars. Apoi începea să devină dureroasă ca o incursiune în sânge, ca un ac de seringă împuns spre venă, lacrimile ei formau ființa ce o atingea din apa sărată adunată în jurul ochilor. Era ceva ca o aură a înconjurării fumului în ea, iar evaporarea în neant se lăsa cu închiderea continuă a ochilor într-o orgasmică întoarcere spre sine.

Clara avea acum așternuturi să le așeze pe corp ca o gheișă imaginară sau precum o curtezană. Sânii îi tâșniră prin textura moale și străvezie. Stranietatea propriului corp deveni, dintr-o dată, paroxistică. Era un fel de a ieși din realitatea atât de îngustă în care intră, dintre fantele strâmpte prin care sinele ei ieșea să-și curețe ochii și mâinile, să-și lingă rănile tășnite într-afară ca dintr-un animal sacrificat. Când rugul existențial era la ultimele flăcări, chipul se mistui într-o uitare a scopurilor și o încurcare de planuri. Era ea, dar mai era și altceva. Când strânse pumnii spre încleștare, ființa ei se destindea, sărutând gura de gol a albului, plutind în afara oricărei lumi ca pe un val de neamestecat. Alburiul frământa piatra moale așternută din neguri, materia realității comune începea să se amestece până ce se evaporă într-un misticism febril.

Se liniștiră valurile și marea era calmă. Ieșise dintr-un ospiciu pentru a se muta într-unul mai mare, unul unde nebunii lumii sunt liberi și sunt considerați normali. Băiatul din copilărie era

acum bărbat, îi crescuse barba și fruntea, veni să o vadă cum o mai duce cu fericirea. Devenise poet de când văzuse calul murind. Aripile tulburării se instalaseră în lume. Poezia se găsea peste tot, se compunea singură prin funcția privirii.

Privi corpul neînsuflețit al Clarei și își închise ochii purtați prin nevăzute cercuri spre dâra de lumină ce încă îi mai rămase în ochii deschiși, acea claritate tulburată de interiorul seringii care lucea în soare. Era licoarea morții, iar acul încă se bucura de interiorul venelor. Veniră preoții satului să o îngroape, să-i închidă ochii, să-i cânte pilde cu unul care a înviat din morți și a călcat pe morminte, care umbla pe apă și înmulțea pâinile și peștii, care învia oamenii din morți și care s-a ridicat spre alt cer. Groparii săpau groapa, când poetul lua ultima suflare a Clarei și o rosti în poezie, cântându-i un recviem care făcu să tremure plopul cimitirului. Când singurătatea se așternu domoală și seara era cuminte și tristă, Clara își făcea ultima îmbăiere în mare, pentru a-și dezbrăca picioarele și a înota în marele necunoscut.

Mielul împături foile și îl cuprinse din nou dorința de le vedea arzând. A luat bricheta din buzunarul hainei. Din ea a ieșit o flacăra gălbuie. A pus paginile deasupra și a privit cum încep să ia foc. Vedea, prin nervurile de cenușă, chipul albastru al Clarei și al dezbrăcării ei. Îl cuprinse un sentiment aproape religios și îi veni să se pună în genunchi în fața acestui mormânt virtual al Clarei. Tulburarea a fost rezolvată, ca de obicei, printr-un pall mall. Acum nu mai regreta decât că a mai citit povestea încă o dată înainte să o prefacă în scrum. Nu putea percepe decât vibrațiile joase ale propriilor gânduri. Strivi povestea sub talpa piciorului și se ridică de pe bancă. Nu a mai privit înapoi, ci a plecat direct spre casă.

Mintea Mielului era pătrunsă de ruguri deschise pentru femeile cu prea multă imaginație, cu o sexualitate aberantă și cu privirea ascunsă în spatele unor ochi ce nu meritau scrutați pentru că dincolo de ei nu puteai găsi decât un hybris aproape de nesuportat.

Astrid se cuibărise în brațele lui. Acum stătea tolănit în pat și se gândea la Ioana D'Arc.

-La ce te gândești?

-La ceva neimportant, zise Mielul cu o eschivă arhi-cunoscută.

-Bine, atunci, nu vrei să comandăm o pizza și să ne uităm la Friends?

-Ok, dă-mi telefonul să fac comanda.

Vocea centralistei de la pizzerie era foarte plictisită. Comanda urma să fie livrată în patruzeci de minute, împreună cu un sos de usturoi. Se pare că va fi o seară mai mult decât normală, într-o zi atât de comună că nu o va putea deosebi de celelalte.

-Aici nu e nicio căsuță, îi zise Clara piticului.

-Așteaptă și ai să vezi.

Lumina albă se prefăcu într-o ceață deasă care începea să se risipească. În câteva secunde, căsuța apărură. Părea să fie de o veșnicie acolo. Semăna cu o cabană dintr-o stațiune de iarnă. Avea fum care-i ieșea pe horn și zăpadă pe țigle. Avea doar parter, o ușă și două ferestre. Părea să fie făcută în întregime din lemn.

-Ea e cea de care-mi povesteai? Aici voi zămisli pasărea?

-Chiar aici, și piticul deschise ușa.

Cei doi pătrunseră înăuntru. Interiorul era simplu : o sobă în mijlocul camerei, pe jos niște materiale destul de ponosite. Camera avea cam zece metri pătrați. Ferestrele erau foarte aproape de colțuri și încadrau ușa. Totul semăna cu desenul unui copil de trei ani, numai că părea cât se poate de real. De la fereastra din partea stângă se putea vedea o lună albastră care dădea încăperii o înfățișare stranie.

-Sper să-ți placă. E construită aproximativ, planurile originale au fost arse și a trebuit să reconstruiesc din cenușă. Sper că nu am uitat nimic. Dacă vrei să redecorezi, te poftesc. Te rog să faci casa asta după placul inimii tale. Trebuie doar să proiectezi în gând imaginea cât mai exactă și ea se va materializa. Uite, îți dau un exemplu. Și piticul îi înmână un trandafir roșu care încă avea rouă pe el.

Clara luase trandafirul și-l duse la nări. Îi simți parfumul după care începu să-i rupă spinii. Din neatenție, se împunse cu unul dintre ei și începuse să-i curgă un sânge albastru. Piticul se repezi la ea și îi supse sângele înainte să cadă pe materiale. Asta doar le-ar trezi și încă nu e momentul să agite mâlul de pe fundul lacului.

Clara luase exemplul Piticului și începu să redecoreze. Mai întâi, a făcut un pat mare care semăna cu iatacul Penelopei, apoi puse vreo douăsprezece vase de flori de-a lungul pereților împreună cu douăsprezece lumânări care răspândeau un miros parfumat și o lumină roșie. Combinația luminii albastre ce venea pe fereastră cu cea roșie a lumânărilor era foarte stranie. Apoi se gândi ce să facă cu materialele de pe podea. Erau ponosite și pline de praf.

-Să nici nu te gândești, podeaua trebuie să rămână așa, până la momentul potrivit. Între timp, haide să ne tragem puțin sufletul.

S-au retras la fereastră unde piticul construise o canapea foarte comodă. Își aprinse o țigară pall mall, iar Clara avea în mână un pahar de vin roșu. Se cam înroșise în obraji și asta o făcea cu mult mai frumoasă. Piticul își schimbă și el înfățișarea, devenise mai uman și mai calm. Avea o privire relaxată și înțeleaptă. Priveliștea era absolut uluitoare. Puteau să vadă de aici toată cealaltă parte a universului, tot sistemul solar cu toate planetele lui și toate galaxiile cu puzderia de stele și toate planetele ce le locuiau. Au avut senzația *de a vedea miliarde de suflete*, toate respirând odată cu ei. Nu puteau închide ochii, pentru că nu aveau pleoape. Vedeau cu toată ființa lor. Erau doar un ochi cu puncte infinite de vedere. Pentru Clara era prima dată când conștientiza fluxul muzical al întregului. Avea senzația că vibra într-un imens ocean format dintr-un fluid necunoscut și totuși, atât de viu. Era lichidul amniotic al întregului univers.

-Acum înțelegi ce ți-am spus despre potop și despre arcă, numai că am uitat să menționez că acea arcă s-a scufundat. Suntem cu toții niște *înecați*. Ne-am înecat în tocmai fluidul facerii. Pasărea ta va fi singura care va putea găsi un punct de stabilitate. Poate te întrebi cum o vei naște. Asta nu pot să-ți spun. Trebuie să-ți dai seama singură de acest lucru. Trebuie să îndeplinești profeția.

În acel moment, Clara voi să spună ceva, dar din gura ei ieși ceva ce semăna cu o pasăre albă, toată numai lumină. De îndată, a zburat spre fereastră și a pornit spre planeta albastră ce le lumina căsuța. Piticul se uită la pasăre cu mirare și teamă ca și cum ar fi văzut întreaga făptură a unui Arhangel. Dintr-o dată dispăru. Canapeaua începu să îmbătrânească. În câteva minute nu mai era decât un maldăr de scânduri prăbușite sub propria lor putrezire. Tot ceea ce rămase în picioare era fereastra. Clara rămase nemișcată. De la fereastra aceasta vedea marea albastră. Realizase că se află la etajul șapte al unei clădiri *oranj*. Geamul avea acum un cadran alb și era deschis. Era ziuă, de la înălțimea aceasta putea să vadă Piața Operei și oamenii ce mișunau grăbiți ca niște furnici înțepate de sentimentul muncii. Știa că se va arunca. Încă era îmbrăcată într-o rochie albă care încet-încet își descompunea strălucirea. Când începu să escaladeze geamul se trezi dintr-o dată cu senzația că era goală. Zborul fu foarte scurt. Realitatea asfaltului e întotdeauna imediată. *Ghiveciul cu flori* se făcu țândări. Din el porni un parfum ce se formă deasupra cioburilor vasului de lut. Căsuța se recompuse exact așa cum era. Clara privea pe fereastră o imagine în spirală. Piticul era lângă ea și începu să râdă copios. Totul se rupse până ce se trezi (a câta oară purta cu sine această iluzie?) într-o cămașă de forță la etajul al doilea al unui spital de boli nervoase. Piticul părea să fumeze dintr-o țigară infinită.

Trebuie să fi fost ultima seară. Chiar ultima?, mă întreabă o voce din interior. Da, chiar ultima. Ce pot să spun vocii? Ea e mereu cea preocupată. Eu nu am preocupări pentru că am încetat să mă mai *preocup*. Ce cuvânt ciudat: pre-o-cu-pa-re. De când am ieșit din camera Laviniei, fumez aproape încontinuu și visez la ultima seară. Chiar ultima? Chiar ea. *The last night on Earth*. Ce poți face în ultima ta seară pe pământ? Să mănânci, să ieși în oraș cu prietenii, să le spui tuturor că îi iubești? Cum poți să faci asta când tocmai de aceste lucruri vrei să scapi, când tocmai de această viață vrei să te lepezi? Cum? Ai luat decizia. Corect. Mâine la ora unu. Totul e stabilit, cu ce mă îmbrac, ce iau cu mine, pe cine sun, la ce mă gândesc. De ce ar fi altfel? Totul e stabilit. Totul e pus la punct, totul e bătut în cuie, planificat până în cele mai mici detalii, curat țuț, îmbrăcat în cea mai bună haină a proiecției, chiar împopoțonată cu tot ceea ce un trup cu o dată de expirare are mai bun de oferit înainte de a se arunca singur la gunoi. Doar seara aceasta, aerul acesta gol până mâine dimineată! Poate ai un alt scenariu. Poate lucrurile s-au întâmplat *altfel*, poate timpul nu a curs așa. Eu sunt cel care îl vede așa, cel care privește cu ochii mereu pătrunși de fum. Nu simți un fel de denaturare în aer? Nu simți că, pe undeva, ești mințit de ceea ce numești *real*? Totul e foarte tangibil, poate fi supus oricăror declarații, legat de poligraf, jurând cu mâna pe inimă, ținând degetele răsfirate pe masă. Pare ireal? Acesta e sentimentul pe care îl am în fiecare dimineată, în fiecare clipă când ochii mei nu sunt închiși și nu visează.

Cum s-a întâmplat? Ce pot să-ți spun? Cum a fost *experiența*?

-M-am trezit imediat, strigă Albert, m-am trezit imediat. Nicio diferență. Aparent, nicio diferență. La dracu', mi-am spus. Cum mă lepăd și de această viață? Apoi m-a luat un fel de înger de mână, gesticula nervos și-mi făcea semne îndrăcite. Nu se poate, îmi spuneam, scripturile au avut dreptate.

Scripturile au întotdeauna dreptate, dragă Albert, depinde ce scripturi citești. Asta îi spuse îngerul. Câtă indiferență divină față de teologia terestră! Câtă lejeritate în exprimare! Acum e vremea amintirilor, *cap spart!* Trebuie să le culegi de pe jos, de pe frunzele copacilor, de pe asfalt, de pe hainele acestor copii. Se pare că ai vrut să te contopești cu lumea, îi spuse îngerul și începu să râdă copios. M-am sinucis ca să râdă și îngerii de mine, gândi Albert și, din niște cotloane secrete ale sufletului, i se ridică o mică undă de lumină care începu să zâmbească. Asta îi făcu bine. Partea

superioară a capului i se umpluse de lumină. Ca un adevărat cavaler al Divinității, îngerul își scoase sabia lui în flăcări și-l curăți pe Albert de toată carnea ce-i mai rămăsese. Acum trupul lui era compus doar din materia subtilă a gândului. Era îmbrăcat cu propria lui imagine, de parcă ar fi fost construit după o oglindă ce se privește din interior, ca și cum, undeva în sămânța lui divină, ar deține toate codurile compunerii și descompunerii de sine. Era cu totul și cu totul *imaginal*.

Stau acum cu o jumătate de țigară încă nearsă și încerc să aud exact ce îmi va spune îngerul, dar nu mai aud nimic, nu mai percep decât imagini barate ca și cum viziunea ar fi un televizor ce începe să-ți arate purecii și, în cele din urmă, imaginea se duce dracului. E noapte, poate ultima noapte, ultima săritură din acest mileniu. Niciodată nu voi mai sări de la acest etaj. Va fi mereu altul, atâta timp cât locuim într-un fel de suspendare între pământ și cer, nici nu mai știm unde ni se înfig rădăcinile. Nu vreau să vă plictisesc cu imagini despre crengi, despre respirațiile și imaginile care au urmat. Mă simțeam legat mai mult de cer decât de pământ și aveam impresia că, dacă mă voi arunca, rădăcinile de sus mă vor susține ca niște fire de păr crescute până în profunzimile universului. Dar nu s-ar fi întâmplat așa! Mi-aș fi spart și eu căpățâna. Nimeni nu ar fi reușit să transforme o prăbușire într-un zbor.

Și mărul ăla, îl întrebă mai departe îngerul, mărul ăla l-ai mâncat? Ce măr? Am fumat doar o țigară înainte, nu aveam la mine niciun măr. Amintește-ți! Îmi amintesc acum, zise Albert, dar l-am mâncat demult, tare de mult... În acel moment, o parte din creierul răspândit pe o frunză începu să vibreze. *De mult, tare de mult, am iubit o mică fată...* Oprește-te! Nu e asta amintirea. Amintește-ți de mărul roșu pe care ți l-a dat tatăl tău, cel ca în povești, zemos și nu prea, la mijlocul hidratării, la mijlocul gustului, la mijlocul vieții tale. L-ai mâncat cu semințe cu TOT. De atunci, el s-a plantat în tine, a prins rădăcini și iată-te, ți l-ai stropșit de asfalt. Nu ai putut să-i suportți crengile, trunchiul noduros, frunzele ce se înverzeau și se ofileau într-o veșnicie. Adu-ți aminte de muguri, cei care ți-au crescut prin vene de aveai mâncărimi la încheieturi și la jugulară. Ai încercat să-i scoți la aer, la lumină, dar sucul lor era chiar sângele tău. Adu-ți aminte, Albert, trebuie doar să-ți aduci aminte!

Nu rețin nimic, în corpul acesta nu pot să rețin nimic, de parcă totul ar curge prin mine. Așa trebuia să fie de la început, Albert, așa trebuia să fie dintotdeauna! Trebuia să lași totul să treacă, trebuia să digeri mărul, să-l lași descompus de sucurile gastrice, să-l lași să fie *mâncat*. Tu l-ai ținut în tine, l-ai udat, l-ai ajutat să se dezvolte și să crească. Nu păstra nimic înăuntru, plantează totul *în afară*.

Acum nu mai e nimic de făcut. Te las, Albert, te las!

Îngerul a dispărut. Albert se cufundă într-o adâncă meditație. *Nu e nimic de făcut, nu mai e*

nimic de făcut, nu mai e nimic de făcut...

-Ce vrei să spui cu asta, mă întrerupse Lavi din visare?

-Ce?, am întrebat cu voce tare.

-Stau lângă tine de vreo cinci minute și repeți ca un cretin: nu mai e nimic de făcut, nu mai e nimic de făcut...dăhhhh. Revino-ți!

-Cum ai ajuns aici?

-Am și eu eu *puterile* mele, să știi. Nu fi prostuț, mi-a deschis Dani Ermoso, am sunat vreo cinci minute și nu mi-a răspuns nimeni.

Nu era acolo. Nimeni nu era acolo. Nimeni nu e acolo. Nimeni nu e aici. Doar frânturi aiurea dintr-o visare improbabilă. Mi-am închipuit, pur și simplu, toată tărașenia. Fac asta tot timpul. Vorbesc cu oameni care nu sunt aici. Vorbesc cu ei de parcă m-ar asculta. Vorbesc cu ei ca și cum mi-ar răspunde. Totul e un fel de joc cu oglinzi, un fel de teatru ieftin ca să nu-mi înfig unghiile în gât de plictiseală.

-Ce-ai de gând să faci?

-Nu știu, probabil că o să sar, am râs eu isteric.

-Știi că nu ai curaj nici măcar cât *Courage, the cowardly dog*. Știi că ești doar un iepure ce urmărește o oaie, o mioară, una *fantastică*. O căutai mereu. O căutai cu lumânarea. Eu sunt femeia-oaie. Spațiul acesta dintre noi nu e decât un *setting* pervers. Nimic nu ne desparte. Nimic nu ne poate despărți.

-Oare?

-Oare e întrebarea prostului. Oamenii inteligenți nu pun întrebări. Ei tac. Lasă întrebările să se subînțeleagă, să plutească prin aerul dens al unui discurs.

Nimic nu se poate subînțelege, Lavi. *Totul e iluminat*, cum să nu fie? Trăiești și te ascunzi prin corpuri de atâtea milenii și nu ai nici măcar curajul moral să ieși puțin în afară. Să fii tu însăși! Ascultă, ura asta ce mi-o port e cea mai mică posibilă. Puteam să mă urăsc mai mult. Puteam să mă uit la mine dezgustat în fiecare dimineață, cu fiecare frecare a periutei de dinți, cu fiecare zvâcnire de sânge a vinișoarelor gingivale. Puteam să mă urăsc mult mai mult, Lavi, puteam să port cu mine o oglindă de buzunar ca să nu uit corpul hidos în care zac și-mi putrezesc elanul, îmi putrezesc

pornirile, îmi obosesc toate visele. Crezi că nu mă văd cum stau și mă afum înăuntru? Cum mă raportează la propriul meu trup la fel cum s-ar raporta un porc la o pereche de cârnaț afumat?

Ea simte un fel de pasiune. În clipa următoare, îmi vede rana și se strecoară. Nu-i trebuie decât o secundă. Te adulmecă, te învârtă și apoi te strivește în propria ta casă. Vine să locuiască prea aproape de tine. O văd cum se lansează în cuceriri, cum se așează pe mânecile mele, cum îmi ia mâinile în stăpânire, cum, dintr-un ochi de-al meu, privește ea. O izolez la jumătate, îi ofer măcar această satisfacție. Las partea cealaltă realității ei imediate, nu unei ființe de fum, pornită dintr-un muc de țigară, lăsat nestins.

O și vedeam aieva: o smuceam de obraz până-mi dăduse o palmă:

-Olivian, ce ai? De ce mă smucești așa?

Profund rușinat de palma primită, m-am întors cu spatele. Un fel de tensiune se strângea în jurul nasului și au început să-mi dea lacrimile. M-am dus în cameră și m-am cuibărit sub plapumă. Existența Laviniei a intrat, din nou, în umbră. Nu era acolo, pentru că nu o puteam vedea. Dar mă gândeam la ea, aproape cu ură, aproape cu nesaț. Voiam să-i întorc cumva palma, să o fac să simtă ceea ce simțeam eu. Voiam să o umilesc, să o aud cum scrâșnește din dinți și cum își încleștează fălcile într-o durere supraumană. Dar nu s-a întâmplat așa. M-am liniștit. M-am dus în bucătărie. Nu mai era. Mi-am aprins o țigară. Nu am aflat niciodată dacă a fost într-adevăr pe balcon sau nu. Nu am mai pomenit de acest episod nimănui.

Albert se năruia sub un castan. Arăta ca un Roquetin viu, care încă nu se izbise de inexistență și nici nu se cufundase în falsa speranță estetică. Era un fel de Blecher paradiat de el însuși și nu de soartă. Aceeași realitate își arăta colții pentru amândoi. Iar din ei Albert își făcu un fel de credință, un fel de pesimism absurd pe care doar câțiva îl puteau percepe. În fond, cu ce a greșit? Ce raționament îi poate spune că a greșit? În numele cărei valori poate fi el pedepsit? Dacă omul este cu adevărat liber, de ce trebuie mereu să suporte consecințele acțiunilor sale? Cine le stabilește? Da, s-a aruncat de la etajul șapte. Corpul lui a făcut un zbor scurt și s-a întâlnit cu asfaltul. Respirația și conștiința i s-au curmat pe loc. Acestea sunt faptele, simple, limpezi, aproape logice. Singura acțiune de care poate fi responsabil este aceea de a părăsi clădirea, de a escalada geamul, de a sări? De ce ar fi el responsabil de consecințele ulterioare, de gravitație, de asfalt, de fragilitatea vieții, când gestul său a fost atât de simplu?

Câți dintre noi nu visează noaptea că părăsesc propriul pat și zboară cu tot cu corpul lor deasupra mărilor, câmpiilor, apelor, etc.? Câți dintre noi nu au avut o experiență în afara corpului? Câți dintre noi nu încearcă să fugă de responsabilitatea zilnică, de muncă, de propria lor viață? Câți

nu invocă diferite motive plauzibile precum inadecvare, suferință fizică, incapacitate mentală sau, pur și simplu, o natură existențială incompatibilă cu viața?

Care e, până la urmă, semnul condamnării? Unde putem lansa stigmatul? Unde îl putem planta atât de adânc încât până și amintirea acestor oameni se va șterge definitiv de pe suprafața planetei? De ce îi urâm atât? Pentru că ei au plecat. Pentru că ei au scăpat. Pentru că noi suntem încă aici. De aceea nu îi compătimește nimeni cu adevărat, de aceea sunt considerați nevrednici de o înmormântare religioasă, normală, solemnă. Fuga nu e o soluție, saltul nu e o rezolvare. Majoritatea trebuie să rămână aici, în viață.

Am stins și ultima țigară. Mi s-au terminat toate. Am noroc că e foarte târziu. E aproape dimineață. Mai beau un pahar cu apă și mă pun să mă culc. M-am gândit prea mult și la prea multe. Am nevoie de ceva odihnă, de puțină relaxare. De-ar fi fost Lavi pe aici! Cel mai probabil nu a fost ea! Oricum, chiar dacă a fost, tot eu am alungat-o și, probabil, nu vrea să mă vadă. Am ajuns un om detestabil și complet neinteligibil. Nu m-am mai ras de vreo săptămână. Părul mi-a crescut până la umeri. Ochii îmi sunt mereu roșii și puși pe plâns. Ideea de mine începe să se dizolve. Știu din ce în ce mai puțin cine sunt, încotro mă îndrept, *cui* sau *la ce* pot să spun că aparțin. Poate viața nu trebuie, până la urmă, *să știi s-o trăiești*, ci doar să-i descoperi una din manifestări. Ca un poet ce urmărește răsăritul soarelui sau înflorirea unui trandafir. Suntem aici ca *voyeuri*. De aceea, *acțiunea* e atât de aspru pedepsită. În definitiv, pe scenă au voie doar *actorii*. Să-i lăsăm să-și joace rolul până la capăt.

-Simte-te ca acasă, Albert, casa mea e și casa ta. Nu mai zăbovi, îi spuneam. Locuiesc aici de când mă știu.

-Unde suntem? O casă imaginară. Făcută într-un copac imaginar. E locul unde mă simt în largul meu. De ce ai venit aici?

-Am urmărit îngerul până ce a dispărut. Și-a șters conturul. Apoi am ajuns aici. Și mie mi se pare fain aici. Aici aș putea trăi. Simt cum un fluid rău mirositor mi se scurge din inimă și oriunde mă duc îl las în urma mea. Ca o amprență.

-Nu-ți face griji! Au să vină să te ia curând. Noi doar comunicăm acum. Nu ne aflăm nicăieri. E un context mai propice întâlnirii. Foarte pe scurt: ai să urci întrucâtva, au să te înconjoare cu sfaturile cele mai bune, ai să cunoști extazul și apoi ai să-ți dorești să revii pe pământ.

-Încarnat? Nici vorbă, tocmai de corpul ăla și de viața aia am scăpat! Nu, nu se poate! Acum resimt atâta liniște, atâta timp cât am fost în trup eram mereu asaltat de gânduri, de griji, toate mă apăsau și nu mai puteam să respir, simțeam că mă sufoc.

-Ai să vezi! Te vei transforma pe nesimțite. Acum ai un răgaz de reacomodare. Poți să-i spui un concediu, o vacanță oferită de Existență.

-Nimeni nu ne poate salva de această existență?

-Trebuie să treci prin ea pentru a deveni contrariul ei. Trebuie să exiști întru totul pentru a înceta să mai exiști. Doar în absolut existența se poate uni cu opusul ei!

-A câta oară mă ții captivă și în a câta cușcă?

-Aceasta e ultima, spuse Piticul. Dacă ieși și din aceasta ești liberă.

-Și dacă nu te cred, dacă nu mai cred nimic din ce-mi spui?

-Poți să te îndoiești cât vrei, cerc nu te vei mai face, zise Piticul și se puse pe un râs înfundat.

-Și cât o să stau aici? Cât o să aștept? Și pentru ce?

Piticul nu răspunse. Se cufundă pe deplin în ambianța camerei. Conturul lui se risipi. În urmă rămăsese doar mirosul de tutun. Doctorul Y va trece mâine dimineață pe aici. Poate își va lăsa harul și în sufletul Clarei. Visase cu nori eterici, de un albastru supranatural, niște *nori sensibili*. Curgeau prin creștetul ei și îi umpleau tot corpul. Rezonanța era aproape absolută. Clara era în afara timpului, pentru că nu și-l putea umple decât cu ea însăși. Când toate imaginile interioare au fost epuizate, nimicul s-a instalat ca o lumină albă. Odată cu ea și mult-așteptata *liniște*. E atât de simplu să trăiești când respirațiile devin ceva firesc și, totodată, ceva magnific.

A doua zi, pe când doctorul Y și Clara au avut prima discuție, treaba era oarecum rezolvată. Fusesse mutată în salon și dormea liniștită. Avea un răsărit de zâmbet pe față. Era ca un avion care a trecut cu bine de o zonă cu turbulențe și acum plutește ușor până la aterizare. Ce să spun? Mi-e puțin prea drag de ea să o văd murind din nou și din nou, ca într-un film absurd și nesfârșit. Chiar trebuie? Ar trebui. Lucrurile trebuie să se încheie! Sfârșitul cel mai sigur și mai popular este moartea. În varianta americană se numește *happy end*. O să încerc și eu unul. Să văd ce-mi iese.

Sunt în capul doctorului Y. O văd pe Clara pentru ultima oară. Sunt conștient de acest lucru. Știu că cei care urmează să moară suferă câteodată de o revenire spectaculoasă înainte de prăbușirea totală. Este, de cele mai multe ori, un exercițiu de potențial. O știu, pot citi pe fața ei. Cum se va sfârși? Pur și simplu. În romanele medievale exista posibilitatea să mori, pur și simplu, din dragoste sau, mai pe românește, *să mori de dor*. Trupul se consumă ca o bucată de săpun spălată de prea multe lacrimi. Depresia e cea mai puternică otrăvă. Ea poate termina în câteva luni și un munte de om.

Nu știu dacă acesta este scenariul, poate l-am greșit, poate nu-l citesc cum trebuie. Poate cânt după o altă partitură. Nu spun că urmez exact instrucțiunile și nici că le-am citit vreodată. Viața nu e un produs ca să aibă un manual de utilizare. Funcțiile sunt infinite, descrierile pot umple de

pagini întregul univers. Așadar, voi vorbi despre fiecare scânteie în parte, *pe îndelete*. În zilele noastre, această expresie și-a pierdut consistența. Nu mai avem dreptul la *tihnă*. Malaxorul social și politic e pregătit să macine suflete la turație maximă. Abia dacă mai avem timp să realizăm ceea ce ni se întâmplă. Zi de zi văd oameni care, pur și simplu, clachează. Și asta nu pentru ar avea în ei o slăbiciune înnăscută, ci pentru că asta e singura *scăpare*. Vin aici, o lună, două, trei, se calmează, își reșetează sufletul și-l repun în mișcare. Marea le face bine, ritmurile naturii sunt în acord cu cele universale. Liniștea ar trebui să fie calitatea noastră primordială. Astăzi, se pare că a fost pe deplin eradicată. Se încurajează mișcarea, acțiunea, alergarea, asudarea, munca bazată pe performanțe din ce în ce mai mari. Lumea a ținut prea mult timp pedala de accelerație apăsată. E ca un automobil din care mulți încearcă să se sustragă înainte de impactul final. E ca desprinderea petalelor de pe o floare aflată pe un ghiveci ce cade de la etajul șapte și urmează să se izbească de asfalt.

Sunt doctorul Y îmi spun neîncetat și mă aplec spre Clara. O privesc în ochi, îi zăresc deja zâmbetul din lumea de dincolo. Nimic nu o mai poate neliniști acum. Sufletele se vindecă când întrezăresc lumea astrală. Nimic de adăugat în privința asta, numai că e foarte ușor să fii fericit în Paradis. Toată lumea poate. Cel mai greu este să reușești asta într-un câmp unde domnește deznădejdea și suferința. Ce-i spun Clarei îmi spun și mie. Mă vindec o dată cu pacienții mei. Ei sunt o parte din mine. Neîncetat, la porțile spitalului, bat părți din mine așteptând alinare. Aceasta vine negreșit. Nu știu cum, nu știu de unde, dar știu că se manifestă la un moment dat. Nimic nu o poate prezice. E ca și cum ai încerca să prognozezi numerele ce vor ieși câștigătoare la loto.

-Ce face pacienta mea preferată?

-Ce să fac, doctore? Stau și eu în pat și mă gândesc la nori albaștri.

-Numai cerul e albastru. Norii sunt fie albi, fie au o culoare cenușie, fie preiau culoarea soarelui.

-Ai mei sunt câteodată albaștri, câteodată violeți. Soare nu am. Nimic nu mă mai orbește, doctore!

-Aceștia sunt *norii tăi*! Ei stau pe un cer numai al tău! Știi că, în curând, vei avea doar corpul de cer, de aceea zâmbești.

-Știi, doctore! Am aflat totul. Sunt liniștită acum. Zorii nu mă vor mai prinde aici. Nu vezi că deja îmi fac bagaje eterice. Nu voi lua cu mine decât acești nori. Restul îl las aici. Totul!

-Atunci ne vom mai vedea! Și eu am norii mei. Toată lumea îi are. De aceea ne e atât de frică să ne apropiem prea tare unii de alții. Furtuna care s-ar declanșa ne-ar iradia ființele. Mai trebuie să lași aici doar o poveste. Știi care e aceea.

-Care, doctore, căci nu îmi mai amintesc nimic?

-Ultima seară! O știi prea bine! Trebuie doar să o dai afară, să o expulzezi ca și cum ai naște o pasăre și ai lăsa-o să zboare în culmile cerului. Cerul tuturor!

Clara închise ochii. Aceștia i se umeziră. Nu-și mai amintea nimic. Apoi, pe nesimțite, a început să vorbească:

-Eram toți acolo! A fost o seară faină! O seară a sincerității și a comuniunii. Am simțit atunci că ceva din mine prinde contur și înțelegere, că pot fi acceptată așa cum sunt. Era și el acolo. Ultima lui seară înainte de *salt!* A fost noaptea reintegrării și dimineața dezintegrării. E ciudat *cum merg lucrurile!* Cât de paradoxal poate fi totul! Astăzi ești fericit, mâine te împrăștii pe alții. Astăzi ești întreg, mâine spulberat. Și așa mai departe, și așa mai departe...

Fără să își dea seama, Clara repeta încontinuu o expresie vonnegutiană: *and so on, and so on...* Adormise instantaneu de parcă un plumb greu îi apăsă pieptul. Doctorul Y o acoperi cu blândețe și o sărută pe frunte. Din toată pasărea aceea se alesese cu câteva pene.

Mai târziu, în biroul lui, adormise și el. Atunci auzise vocea Clarei:

-...și atunci știam și eu că o va face. De fapt, nu aveam nicio idee, doar un *feeling* ciudat. Îmi bătea inima de parcă eram o puștoaică la prima întâlnire cu un băiat. Îl știam de mai de mult. Îmi fumase țigările. Fumam numai pall mall scurt, albastru. Atunci îmi fumase aproape jumătate de pachet. Dar nu îmi păsa, adoram să-l privesc cu câtă sete le soarbe, de parcă ar fi fost acadele. A fost o zi frumoasă de duminică. Ne-am petrecut-o aproape pe toată împreună. Veniseră de dimineață la mine. El și cu prietena lui, o fostă colegă de liceu. Prin ea ne-am cunoscut. Au sosit pe la zece. Am făcut un ceai Gentle Rain și i-am servit cu câteva fursecuri. Ceștile în care am turnat lichidul aburind erau foarte mici și din ele se sorbea încet. Ne-am uitat la *Jeux d'enfants*. Țin minte că i-a rămas în mintea expresia centrală a jocului: *Cap ou pas cap?* Ca și cum i-ar fi fost predestinată. O repeta întruna și zâmbea de fiecare dată. Apoi am fost la Hare Krishna. Acolo am participat la slujba care consta mai mult în repetare de mantră. Am fost serviți cu mâncare vegetariană. Delicioasă! După aceea a urmat o sesiune de discuții. Țin minte că s-a discutat și despre sinucidere. Nu mai știu exact ce au zis ei, dar țin minte că Albert nu prea a fost de acord cu viziunea lor. El considera sinuciderea o formă supremă de libertate în fața absurdului cotidian. Era singura alegere înțeleaptă pe care omul o putea face: aceea de a-și stabili data și modalitatea morții. E o formă absolută de control, spunea el, asta înseamnă să-ți iei viața în propriile mâini (sau să-ți iei viața cu propriile mâini). Am plecat de acolo pe la ora patru după-masa. Am fost să mâncăm în complex, la 3F. Deși bătea vântul, am stat afară, iar soarele era cu dinți. Albert a hrănit porumbeii ce se aruncau pe

resturile de pe celelalte mese. În tot acest timp, zâmbea de parcă ar fi văzut ceva ce nouă ne scăpa...

Visul doctorului Y se întrerupse brusc când fu trezit de tanti Nuți, care îl chemă de urgență în salonul Clarei. Când intră pe ușă văzuse corpul plâns și sfârșit al Clarei. Nu știa dacă pe fața ei erau broboade de sudoare sau lacrimi. Se apropiase de ea. Observă că are buzele uscate și ochii erau dați peste cap. Se zvârcolea spasmodic în patul ei. Nu era capabilă să scoată sunete. Mișcările ei erau ca acelea ale unui pește pe uscat. Doctorul Y îi puse mâna pe frunte și observă că e fierbinte. O trimise pe tanti Nuți după un calmant. Când aceasta sosi cu injecția, mișcările Clarei se sfârșiră. Liniștea morții, atât de cunoscută doctorului Y, învălui întreg salonul. Pentru câteva secunde, nimeni și nimic nu scoase niciun zgomot, astfel încât se puteau auzi valurile mării spărgându-se de țărnam. Apoi nici asta nu se mai putea distinge. Doctorul Y îi închise pleoapele Clarei și o trimise pe tanti Nuți după o lumânare. Corpul ei deveni țeapăn, iar fața începu să se golească de sânge când un lichid albastru i se scurse prin nara stângă.

Un cearșaf alb acoperi trupul neînsuflețit.

Doctorul Y se retrase în biroul său. Era sfârșit. O parte din sufletul său, o bucată din el îi bătuse la ușă și, în ciuda propriilor strădanii, nu reușise să o mențină în viață. Știa unde plecase. Era pe malul mării, liberă, în sfârșit. Somnul care îl apucase pe doctor era și mai greu decât cel de dinainte:

-...fiecare poveste trebuie să aibă un sfârșit, spunea Albert, iar fiecare are dreptul să-și scrie propriul final. Când am ajuns în Scârtz se întunecase deja. Ne-au dat o masă într-o cameră care, ulterior, din nu știu ce motive, a fost închisă. Acolo eram numai noi: eu, Albert și prietena lui. Am jucat *Adevăr sau provocare*. L-am luat cam tare: l-am întrebat ce e chestia asta cu sinuciderea la el. Am vrut să-l scutur un pic în siguranța lui. Asta l-a destabilizat întrucâtva. De cum am deschis subiectul a comandat o bere și mi-a luat un pall mall din pachet. Măinile îi tremurau puțin. I-am spus că e doar o modalitate de evaziune, că e o formă de a fugi de el însuși, că e laș. Asta l-a durut. Nu a mai vorbit pentru câteva minute. Ne-am lăsat atunci toți trei pe spătarul canapelei și ne-am cufundat în muzica ambientală. Eu beam un ceai cald cu miere, ceea ce mi-a dat o senzație caldă și calmă. El fierbea lângă mine. Îl simțeam de undeva departe, dar îl simțeam cu adevărat, cu toată ființa mea. Atunci l-am înțeles. Am închis ochii și am zâmbit. Am zâmbit din ochii. Din joacă, i-am lansat adevărata provocare: *Cap ou pas cap?* El mi-a surâs înapoi, dar zâmbetul lui era amar. Nu știu ce a înțeles din provocarea mea. Faptele au dovedit că a înțeles exact opusul provocării mele. Îi lansasem provocarea în sensul în care el trebuia să fie capabil să trăiască. Fie mi-a răspuns că nu e

capabil, ceea ce înseamnă că mi-a respins provocarea, fie a înțeles că întrebarea mea a fost legată de sinucidere, de unde rezultă că a fost pe deplin capabil. Uneori, jocurile sunt mult mai *crude* decât par. Și asta a fost totul! (Și nu era o zi de mai!) Ne-am despărțit pe la ora două noaptea. Eu am luat un taxi până acasă, ei au mers pe jos până în Complex. Când am ajuns acasă, m-am prăbușit în pat și-am revăzut toate detaliile zilei: ceaiul de dimineață, Jeux d'enfants, Hare Krshna, Scârtz...

Doctorul Y se trezise spre dimineață, aproape sfârșit, cu ochii roșii și fața nebărbierită. Ochelarii îi stăteau strâmb. Ce mai! Arăta ca o stafie. Tanti Nuți îi aduse ceaiul și-i anunță toate demersurile pe care le făcuse pentru înmormântare. Îi contactase părinții, iar ei urmau să vină să o ia. O vor duce în orașul natal, deși dorința Clarei era să fie înmormântată pe malul mării, în nisip. Dar acesta era și visul multor romantici! Niciodată nu suntem înmormântați unde trebuie, de parcă murim ca și cum ne naștem, într-un loc nedorit și inconfortabil.

Mielul scoase cartea și începu să citească. Era pe o bancă scorojită care avea culoarea verde. Se afla la mare. Era în vacanța dintre clasa a XI-a și a XII-a. Era împreună cu Astrid, priveau răsăritul lunii și mâncau semințe. Observă că nu e destulă lumină pentru a citi. Astrid îl ținea strâns de mână în așteptarea momentului mult așteptat. Deocamdată ieșise din mare doar o mică parte a lunii, însă aceasta se răsfrângea pe toată suprafața apei până la țârm. Era partea cea mai frumoasă a serii. De șase zile priveau acest spectacol. Între timp, discutau despre tot felul de chestii, mai mult sau mai puțin filozofice. A fost ultima seară când s-au putut bucura de liniște. A doua zi, a început festivalul Stufstock. Atunci au ascultat pentru prima dată melodia celor de Kumm, *You can buy me with a coffee*. You can buy me with a coffee, I'm so cheap.

-Hai să ne culcăm, *pitic malefic!*

-Stai puțin! Mai am un pic de scris.

Când am ajuns în pat, am adormit aproape instantaneu. Căldura ei era ca o pătură bună sau ca o sobă pe lemne. Deodată, mă trezește și-mi spune:

-*Costele, dormi? Costele, dormi?*

-Nu dorm, spune, am murmurat printre dinți.

-*Costele, dormi? Costele, dormi? Știi, eu mă gândeam că noi doi ne iubim foarte mult!*

M-am întors pe partea cealaltă zâmbind și am luat-o în brațe. Între noi erau canale ce irizau de lumină. Deasupra noastră erau lupi albaștri ce mâncau luna. Norii eterici coborau din tavan în

creștetul meu. Mă invadau. Am început să vorbesc. Am văzut anii și viețile. Timpul sufletelor mergea mult mai departe decât limita imaginației noastre.

-Se va naște peste șapte ani și va fi preot.

În loc de epilog

Aici ar trebui să strâng cele două fire narrative și să le fac nod. Cu sau fără fundiță?, mă întrebă Mira. Păi *fără*. Normal că *fără*. Ce, un ștreang are fundiță? Ar putea să aibă, zise ea și se întoarse pe partea cealaltă.

Nu le leg încă, aștept să mai citesc din *Cartea neliniștirii*. Și, pe deasupra, nici n-am reușit să descifrez *Din tainele vieții și-ale universului*. Dar sunt atât de frumoase, nu te grăbi! De ce te chinui să le înnozi prea devreme? Ia o pauză, un concediu, o excursie. Ai răbdare cu tine însuși! Dacă nu le leg acum, ele nu se vor mai lega niciodată. Și cât mai trebuie să port cu mine această sinucidere? Nu credeți că e inuman să porți un sinucigaș în minte, că mi-a ajuns, că dacă mai zăbovesc mult, voi ajunge și eu sărutând asfaltul? Totul trebuie să încheie aici! Punct!

-Haideți să-i dăm drumul atunci! Dubla 13! Motor!

La etajul șapte a clădirii Politehnicii din Timișoara se lucra de zor: era a cinsprezecea zi de filmare. Era o producție româno-spaniolă și se intitula *Cadaves, nunca*. Scena era aceeași: Albert în fața geamului cu o privire estompată și un zâmbet astral, destul de ușor de mimat. Pentru a-l filma, era folosit un braț mecanic care purta camera. Directorul de imagine încerca să găsească unghiul ideal pentru a-i surprinde ultima *figură vie*. De cum se termina *scena ferestrei* (oarecum asemănătoare cu scena balconului, care are o vechime considerabilă), de la etajul șapte era aruncat un manechin care purta caracteristicile originalul. Era dublul lui virtual. Jos, era același manechin, de această dată cu țeasta spartă, iar de jur împrejurul capului (centrul de focus al camerei) era o baltă considerabilă de *bulion*. Ca să dea iluzia realității, scena trebuia filmată din mai multe perspective și unghiuri. Toate aceste ipostaze vor fi *măsluite* la montaj.

Când au ajuns la dubla cu numărul nouăzeci și nouă, deja filmaseră *sinuciderea* din toate unghiurile posibile. Scenariul era următorul: după cădere, *umbra lui Albert* va fi preluată de îngerii destrupători. Ei vor ajuta spiritul să iasă din temniță. După ieșirea completă din *trupul spart*, urma reîntregirea umbrei ca spirit de sine stătător. Filmul se va încheia cu plimbarea pe care Albert, împreună cu îngerii destrupători o vor face pe razele unei entități ce emite o lumină puternică, dar calmă.

-Nu e bine. Ce să caute kitsch-ul ăsta monumental tocmai la final? Mai bine îl lăsați neterminat cum a lăsat Gogol *Sufletele moarte*!, zise Lavinia într-un exces de imprudență. Eram pe balcon și ne învârteam de jur-împrejurul unui *sfârșit*.

-Dar cum se poate încheia o poveste despre o sinucidere, despre sinucigași, în general?

-Poate sinuciderea însăși este un final, nu trebuia să o transformi într-o producție telenovelistică. Nu te prea pricepi la finaluri și nici nu ai îndemânare pentru aspirații înalte, zise supărată Iulia și-mi întoarse spatele. Avea un spate frumos și un desen foarte incitant. Erau caractere ale alfabetului vedic. Pielea ei era o adevărată Mahabharată.

-Trebuia să-l pui pe el să-ți nască pasărea! zise Clara într-un târziu. Eu am născut-o și tot degeaba.

Într-un sfârșit, am rămas singur și nicio voce din lume nu putea să-mi tulbure această liniște. În fața mea se afla Albert, creația mea, sinucigașul meu. Fața lui s-a schimbat atât de mult încât a început să semene cu a mea. Când m-am uitat mai bine, m-am văzut în ochii lui. Tocmai își fumase ultima țigară și se pregătea de salt. Dar acesta nu mai era el, eram eu. Mi-am pipăit creștetul capului și am intrat cu degetele într-o pastă moale. Nu mare mi-a fost surpriza să-mi simt și la modul tactil, propriul creier. Cred că este o senzație pe care o ai *o dată-n viață*.

-Totul *se leagă*, dragă Alex, totul *se leagă*, depinde mereu ceea ce legi, îi spuse îngerul.

E o pulbere în aer ce nu-mi mai dă pace. Am venit de la serviciu cu inima aproape îndoită. Desigur, demnitatea mea umană a avut de suferit. Am fost făcut *prost, incompetent, frate, tati* sau pur și simplu: *mă*. Dar mai era ceva în mine, ceva care orișicât aș fi încercat să expulzez, nu-mi dădea pace. Era o moarte. Nu contează detaliile. Moartea e mereu personală și ea e mereu cea care nu devine niciodată impersonală, generică. În sine reprezintă cel mai strașnic adevăr pe care-l putem rosti în timpul vieții. Nu fac deloc un joc de cuvinte și nici nu bat înspre un labirint întunecat. Pur și simplu, nu e nimic de spus. Cuvintele sucombă într-o stare profundă de perplexitate, ar zice Pleșu și apoi și-ar continua pleiada angelică. Poate nu mai e nimic de adăugat (*în plus* ar zice clienții mei).

Am și eu viața mea să știți: e netedă ca-n palmă. În jurul vieții vide nu e prea greu să vorbești despre moarte. Ai mereu o perspectivă asupra ei. Nu contează teoriile, ele întotdeauna i-au ajutat pe cei care n-aveau nevoie de ajutor. Chestiunea e simplă: nu există un capăt al vieții. Ea este un flux care nu începe nicăieri și se extinde înspre veșnicie. Timpul e doar o limită imaginară. O

